

50 ปี
สถาบันส่งเสริม
ศึกษาระดับ 6

SAENGTHAM
JOURNAL

วารสาร ราย 4 เดือน ปีที่ 47
ฉบับที่ 2 พฤษภาคม - สิงหาคม 2023/2566

วารสารแสงธรรมปริทัศน์

วารสาร ราย 4 เดือน ปีที่ 47 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม - สิงหาคม 2023/2566

เจ้าของ	วิทยาลัยแสงธรรม
คณะที่ปรึกษา	อธิการบดี รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ คณบดีคณะมนุษยศาสตร์ คณบดีคณะศาสนศาสตร์ คณบดีคณะศิลปศาสตร์ ผู้อำนวยการสำนักงานวิชาการ และ ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยค้นคว้าศาสนาและวัฒนธรรม
วัตถุประสงค์	1. เพื่อเสริมสร้างความรู้ทางวิชาการในด้านเทววิทยา ปรัชญา และการศึกษาคาทอลิก 2. เพื่อเป็นสื่อกลางความรู้ และความสัมพันธ์อันดีทางด้านศาสนา
คณะผู้ทรงคุณวุฒิ	
หมวดกระแสเรียก	บาทหลวง เจริญ ว่องประชาบุญกุล
หมวดการศึกษาคาทอลิก	บาทหลวง เดชา อารมณ์รัตน์ บาทหลวง ผศ.ดร.อภิสิทธิ์ กฤษเจริญ บาทหลวง ดร.เอกรัตน์ หอมประทุม บาทหลวง ดร.นันทพล สุขสำราญ ภคินี ดร.ชวลา เวชยันต์ ภคินี ดร.น้ำทิพย์ งามสุทธา ผศ.ดร.ลัดดาวรรณ ประสูตร์แสงจันทร์ อาจารย์ ดร.ศรัณยู พงศ์ประเสริฐสิน
หมวดกฎหมายคริสต์ศาสนา	บาทหลวง ดร.ประจักษ์ บุญเฝ้า บาทหลวง สักกรินทร์ ศิรบรรเทิง บาทหลวง ชิตพล แซ่โล้ว
หมวดคำสอนคริสต์ศาสนา	มุขนายก วีระ อารมณ์รัตน์ บาทหลวง ผศ.ดร.วัชศิลป์ กฤษเจริญ บาทหลวง ทศมะ กิจประยูร บาทหลวง นุพันธ์ ทศมาลี อาจารย์ สุตหทัย นิยมธรรม
หมวดจริยศาสตร์	บาทหลวง ดร.เชิดชัย เลิศจิตรเลขา บาทหลวง ดร.พิเชฐ แสงเทียน บาทหลวง นัฏฐวี กังกั๋ง
หมวดชีวิตด้านจิตใจ	บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร
หมวดปรัชญา	บาทหลวง ดร.ออกัสติน สุกีโย ปีโตโย บาทหลวง ดร.วีรศักดิ์ วนาโรจน์สุขวิช บาทหลวง ผศ.ดร.ชาติชาย พงษ์ศิริ บาทหลวง ผศ.ดร.วุฒิชัย อ่องนาวา บาทหลวง ดร.วีรศักดิ์ ยงศรีปณิธาน
หมวดประวัติศาสตร์คริสต์ศาสนา	บาทหลวง ดร.สุรชัย ชุ่มศรีพันธุ์ บาทหลวง อธิพล กอบวิทยากุล
หมวดพระคัมภีร์	มุขนายก ดร.ลือชัย ธาตุวิสัย บาทหลวง ผศ.ทศไนย์ คมกฤส บาทหลวง สมเกียรติ ตรีนิกร บาทหลวง ธรรมรัตน์ เรือนงาม บาทหลวง ดร.ทัศนุ หัตถการกุล บาทหลวง สมชาย เกษี

หมวดพระสังฆธรรม	บาทหลวง ผศ.ดร.ฟรังซิส ไร้ส บาทหลวง ผศ.วสันต์ พิรุฬห์วงศ์ บาทหลวง สหพล ตั้งถาวร บาทหลวง เกรียงชัย ตรีมรรคา บาทหลวง สุพัฒน์ หลิวสิริ บาทหลวง วิทยา เลิศทองศักดิ์
หมวดพิธีกรรม	บาทหลวง เคลาดิโอ เบร์ตซอร์ บาทหลวง เชษฐา ไชยเดช บาทหลวง อนุสรณ์ แก้วขจร บาทหลวง ไตรรงค์ มุลตรี
หมวดศาสนสัมพันธ์และคริสต์สัมพันธ์	มุขนายก ชูศักดิ์ สิริสุทธิ บาทหลวง เสนอ ดำเนินสดวง บาทหลวง วุฒิไกร ชินทร์นลัย บาทหลวง ดร.แอนโทนี ลี ดัก
บรรณาธิการบริหาร	บาทหลวง อีรพล กอบวิทยากุล
บรรณาธิการสร้างสรรค์	อาจารย์ ดร.ศรัณยู พงศ์ประเสริฐสิน
กองบรรณาธิการ	บาทหลวง วิทยา เลิศทองศักดิ์ อาจารย์สุุดหทัย นิยมธรรม และ นางสาวสุกานดา วงศ์เพ็ญ
จัดพิมพ์โดย	วิทยาลัยแสงธรรม
กำหนดออก	ปีละ 3 ฉบับ ดังนี้ ประจำเดือนมกราคม - เมษายน ประจำเดือนพฤษภาคม - สิงหาคม ประจำเดือนกันยายน - ธันวาคม
ค่าบำรุงสมาชิก	สมาชิกรายปี ปีละ 300 บาท (จำนวน 3 ฉบับ/ปี) จำหน่ายปลีก ราคาฉบับละ 120 บาท สำหรับสมาชิกรายปี สามารถส่งเงินค่าบำรุงสมาชิกเป็นเงินสดหรือ โอนเข้าบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาเทสโก้ โลตัส สามพราน นครปฐม ชื่อบัญชี นายอภิสิทธิ์ กฤษเจริญ เลขที่บัญชี 403-613134-4 โดยกรุณาส่งสำเนาใบนำเข้าบัญชี (Pay-in-Slip) พร้อมระบุ ชื่อ-ชื่อสกุล และหมายเลขสมาชิก (ถ้ามี) ส่งมาที่ e-mail: scjournal2022@gmail.com หรือ โทรสาร 0-2429-0819 หรือ โทร. แจ้งการนำเงินเข้าบัญชีมาที่ ฝ่ายจัดทำวารสารแสงธรรมปริทัศน์ โทร. 0-2429-0100 ต่อ 624

*** บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารแสงธรรมปริทัศน์ ขอสงวนสิทธิ์ตามกฎหมาย *
ในกรณีที่ต้องการบทความไปเผยแพร่ กรุณาแจ้งขออนุญาตอย่างเป็นทางการ**

วารสารแสงธรรมปริทัศน์

ปีที่ 47 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม - สิงหาคม 2023/2566

-----o บทบรรณาธิการ

สถาบันแสงธรรม ได้เริ่มเฉลิมฉลองโอกาส 50 ปี สถาบันแสงธรรม ตั้งแต่วันที่ 12 สิงหาคม พ.ศ. 2565 - วันที่ 12 สิงหาคม พ.ศ. 2566 โดยวารสารแสงธรรมปริทัศน์ ฉบับนี้เป็นฉบับที่สามของการเฉลิมฉลอง 50 ปี สถาบันแสงธรรม สู่ศตวรรษที่ 6

เมื่อวันเสาร์ที่ 12 สิงหาคม พ.ศ. 2566 ที่ผ่านมา สถาบันแสงธรรมได้จัดพิธีบูชาขอบพระคุณ โอกาสสมโภชการรับเกียรติเข้าสู่สวรรค์ของพระนางมารีย์เพราะเราคริสตชนเชื่อมั่นว่าแม่พระทรงนำและอุปถัมภ์เรา คริสตชนทุกคนในการดำเนินชีวิตเป็นประจักษ์พยานถึงความรักที่พระเยซูคริสตเจ้าทรงมีต่อเราทุกคน และมีพิธีบวชสังฆานุกร แต่งตั้งผู้อ่านพระคัมภีร์ และผู้ช่วยพิธีกรรม พระสมณทูต พระอัครสังฆราช ปีเตอร์ บี. เวลส์ ได้พูดถึงพระดำรัสของพระสันตะปาปาฟรังซิสในวันภาวนาเพื่อกระแสเรียก “กระแสเรียกคือของประทานและหน้าที่จากพระเจ้า เป็นบ่อเกิดชีวิตและความยินดีแท้จริง ให้เราตระหนักถึงความสำคัญของกระแสเรียกในครอบครัว ชุมชนวัด คณะนักบวช และกลุ่มองค์กรต่างๆ ของพระศาสนจักร”

วารสารแสงธรรมปริทัศน์ฉบับนี้ ขอขอบพระคุณบรรดาคณาจารย์ นักวิชาการ ตลอดจนบรรดานักเขียนทุกท่านที่กรุณาส่งบทความมาตีพิมพ์ในวารสารฉบับนี้ และขอเชิญชวนผู้อ่านทุกท่านร่วมใจกันในคำภาวนา เพื่อวอนขอพระพรจากพระเป็นเจ้าผ่านทางคำเสนอวิงวอนของพระแม่มารีย์ ได้โปรดประทานพระปรีชาญาณและพระพร เพื่อให้การศึกษาอบรมในสถาบันแห่งนี้เกิดผลดีอย่างต่อเนื่องและยั่งยืนตลอดไป

บรรณาธิการสร้างสรรค์

สารบัญ

วารสารแสงธรรมปริทัศน์

ปีที่ 47 ฉบับที่ ฉบับที่ 2 พฤษภาคม - สิงหาคม 2023/2566

7

พระนางมารีย์กับศาสนบริการของสตรีในพระศาสนจักร

- บาทหลวง ผศ.ดร.ฟรังซิส ไก่ส์, S.D.B.

24

การกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูคริสตเจ้า:

เหตุการณ์และความหมาย

- บาทหลวง ผศ.วสันต์ พิรุฬห์วงศ์, CSS.

57

ความรักต่อเพื่อนพี่น้อง

- บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร

74

ถ้อยแถลงการประชุมใหญ่ของสหพันธ์พระคัมภีร์คาทอลิก

ครั้งที่ 10 ที่มาร์เตลปลาต้า, อาร์เจนตินา

การประกาศพระวาจาเป็นของขวัญแห่งชีวิตสำหรับโลกที่เปราะบาง

- บิชอป ฟรังซิสเซเวียร์ วีระ อาภรณ์รัตน์

86

การพัฒนาความเชื่อวัยเด็ก

- บาทหลวง ผศ.ดร.วัชศิลป์ กฤษเจริญ

สารบัญ

วารสารแสงธรรมปริทัศน์

ปีที่ 47 ฉบับที่ ฉบับที่ 2 พฤษภาคม - สิงหาคม 2023/2566

96

ความเป็นทนายททางปรัชญาของเพลโทว์

- ศ.กীরติ บุญเจือ, ราชบัณฑิต

113

ส่องดูกิจกรรมอภิบาลที่โรงเรียนรัฐศาสตร์ปารีส:

ความเชื่อ จิตวิญญาณ และการเมือง

- ธัญภรณ์ ลีกำเนิดไทย

119

เพราะพอใจจึงเป็นสุข

- ดร.สุภาวดี นัมคณิสสรณ์

144

ชุมชนการเรียนรู้เซเวียร์สู่วิทยาลัยแสงธรรม วิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย

- ดร.ศรัญญู พงศ์ประเสริฐสิน

- บาทหลวง นพรัตน์ เรือนกุล, SJ.

160

แนะนำหนังสือ: สมณลิขิตเตือนใจ “เราจะมอบผู้เลี้ยงแกะให้ท่าน”

(PASTORES DABO VOBIS)

- บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร

[หมวดพระสังฆกรรม]

พระนางมารีย์กับศาสนบริการ ของสตรีในพระศาสนจักร

บาทหลวง ผศ.ดร. ฟรังซิส ไรล์, S.D.B.

ถ้าพระนางมารีย์ทรงเป็นรูปแบบของพระศาสนจักร และแบบอย่างของพฤติกรรมที่แสดงถึงความเชื่อ ความหวังและความรัก สมาชิกทุกคนในพระศาสนจักรก็ควรจับตามองพระนาง เพื่อค้นหาความเป็นอยู่และสิ่งที่ตนควรจะเป็น หรือพูดอีกนัยหนึ่ง พระนางมารีย์ทรงเป็นต้นแบบทั้งของสตรีและบุรุษ เพราะทรงเปิดเผยโครงสร้างพื้นฐานของพระศาสนจักร ซึ่งเป็นทั้งพรหมจารีและมารดา ในฐานะที่พระนางทรงมอบความเชื่อและความรักแด่พระบิดาเพื่อร่วมมือกับพระจิตเจ้าในการกระทำให้พระคริสตเจ้าทรงบังเกิดในใจมนุษย์

1. พระนางมารีย์ทรงเป็นพี่สาวของบรรดาศิษย์

ทุกวันนี้ คำสอนเรื่องพระนางมารีย์ทรงเป็นรูปแบบของพระศาสนจักรได้พัฒนาก้าวหน้ามากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาศัยผลงานของสตรีที่เป็นนักเทววิทยา โดยแท้จริงแล้ว ชื่อของพระนางมารีย์ที่ว่า “พี่สาวของเรา” เป็นชื่อโบราณมาก¹ ซึ่งสมเด็จพระสันตะปาปา นักบุญปอลที่ 6 ทรงรื้อฟื้นขึ้นมาใหม่² ชื่อนี้ชี้ให้เห็นว่า ในฐานะที่พระนางมารีย์ทรงเป็นบุตรหลานของอาดัมทรงมีส่วนร่วมกับเราในสภาพมนุษย์ และในฐานะทรงเป็นสมาชิกของพระศาสนจักรที่พระคริสตเจ้าทรงไถ่กู้ ก็ยังทรงมีส่วนร่วมกับการเป็นพี่สาว มุมมองที่ว่าพระนางมารีย์ทรงเป็นพี่สาวของเรายังสอดคล้องกับการเป็นศิษย์ของพระเยซูเจ้าอีกด้วย พระนางทรงปรากฏเป็น “ศิษย์คนแรกของพระบุตร” (สมณสาสน์ว่าด้วย “มารดาพระผู้ไถ่” RM 20) เริ่มตั้งแต่ทรงรับสารจากทูตสวรรค์ โดยทรงรับพระวาจาด้วยความนอบน้อมเชื่อฟัง ดังที่พระเยซูเจ้าทรงเรียกร้องจากทุกคนที่ได้รับเชิญให้เป็นศิษย์ของพระองค์ ต่อจากนั้น เมื่อพระบุตรทรงเทศนาสั่งสอน พระนางก็ทรงเก็บพระวาจานี้ไว้ในใจ และเจริญก้าวหน้าในการจาริกแสวงบุญด้วยความเชื่อ (เทียบ พระธรรมบัญญัติว่าด้วยพระศาสนจักร LG 58)

¹ เช่น นักบุญอาทานัสใช้ชื่อเรียกพระนางว่าพี่สาวของเรา “แท้จริงแล้ว พระนางมารีย์ทรงเป็นพี่สาวของเราทั้งหลาย เพราะเราทุกคนเกิดมาจาก อาดัม” (จดหมายถึงเอปิตโต 7, Testi mariani del primo millenio, I, p.277) นักบุญเอปีฟานีสใช้ประโยคเดียวกันนี้ด้วย (เทียบ Panarion 77, Testi mariani del primo millenio, I, p.391)

² “แม้พระนางมารีย์ทรงได้รับสิทธิพิเศษมากมายที่น่าชื่นชมจากพระเจ้า เพื่อจะสมควรเป็นพระมารดาของพระวจนาตถ์ ผู้ทรงรับธรรมชาตินุษย์ อย่างไรก็ตาม พระนางประทับใกล้ชิดกับเรามาก ทรงเป็นลูกสาวของอาดัมเหมือนเรา ดังนั้น จึงทรงเป็นพี่สาวของเราโดยสายสัมพันธ์แห่งธรรมชาติ” (คำปราศรัยปิดสมัยที่สามของสภาสังคายนาวาติกันที่ 2 วันที่ 21 พฤศจิกายน 1964)

ในบริบทการเป็นพี่น้องและการเป็นศิษย์ทั้งของบุรุษและสตรี มีหลายเรื่องทางฝ่ายจิตที่ควรเรียนรู้ โดยเงยหน้ามองพระนางมารีย์ ผู้ทรงส่องสว่างในฐานะที่เป็นรูปแบบของคุณธรรมต่างๆ ต่อหน้าชุมชนที่ได้รับการเลือกสรร (เทียบ LG 65) สมณสาสน์ว่าด้วยการนับถือพระนางมารีย์ (Marialis Cultus, MC) ช่วยเราให้เข้าใจการเป็นแบบฉบับของพระนางมารีย์อย่างเป็นทางการ โดยเสนอคุณธรรมหลายประการตามแนวพระวรสารดังที่ปรากฏในพระนาง นั่นคือ

- ความเชื่อและการยอมรับพระวาจาด้วยความอ่อนน้อมเชื่อฟัง (เทียบ ลก 1:26-38; 1:45; 11:27-28; ยน 2:5)
- ความนอบน้อมเชื่อฟังด้วยใจกว้าง (เทียบ ลก 1:38)
- ความถ่อมตนอย่างจริงใจ (เทียบ ลก 1:48)
- ความรักห่วงใย (เทียบ ลก 1:39-56)
- ปรีชาญาณที่รู้จักคิดไตร่ตรอง (เทียบ ลก 2:29-34; 2:19.33.51)
- ความเลื่อมใสศรัทธาต่อพระเจ้า ซึ่งทำให้พระนางทรงพร้อมเสมอที่จะปฏิบัติหน้าที่ทางศาสนา (เทียบ ลก 2:21.22- 40.41) ทรงรู้บุญคุณสำหรับของประทานที่ได้รับจากพระเจ้า (เทียบ ลก 1:46-49) ทรงถวายพระกุมารในพระวิหาร (เทียบ ลก 2:22-24) และทรงอธิษฐานภาวนาในหมู่บรรดาอัครสาวก (เทียบ กจ 1:12-14)
- ความอดทนในการถูกเนรเทศ (เทียบ มธ 2:13-23) ในความเจ็บปวด (เทียบ ลก 2:34-35.49; ยน 19:25)
- ความยากจนที่มีเกียรติและความไว้วางใจในพระเจ้า (เทียบ ลก 1:48; 2:24)
- ความห่วงใยที่คอยเอาพระทัยใส่เฝ้าดูพระบุตร ตั้งแต่ความถ่อมตนที่ต้องนอนในรางหญ้า จนถึงความอัปยศอดสูของไม้กางเขน (เทียบ ลก 2:1-17; ยน 19:15-17)
- ความละเอียดอ่อนในการมองเห็นล่วงหน้าถึงความต้องการของผู้อื่น (เทียบ ยน 2:1-11)

- ความบริสุทธิ์ผุดผ่องของพรหมจรรย์ (เทียบ มธ 1:18-25; ลก 1:26-38)
- ความรักที่แข็งแกร่งและบริสุทธิ์ต่อคู่สมรส (MC 57)

พระนางมารีย์ทรงนำทั้งบุรุษและสตรีไปสู่ความครบครันของกระแสเรียกคริสตชน ซึ่งเป็นความศักดิ์สิทธิ์คือการพัฒนาชีวิตอย่างเต็มศักยภาพในพระคริสตเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระนางทรงเป็นแบบอย่างของสตรีในการดำเนินชีวิตธรรมดาๆ “เมื่อฟังชมพระนางมารีย์และภารกิจของพระนาง สตรีคนใหม่และหญิงคริสตชนดีพร้อม ซึ่งเก็บภาวะที่เป็นเอกลักษณ์ที่สุดของชีวิตสตรีไว้ในตนเอง ในฐานะเป็นพรหมจารี ภรรยา และมารดา” (MC 36)

สตรีที่ดำเนินชีวิตในสภาพเช่นนี้จะเป็นรูปธรรม กล้าเผชิญหน้ากับปัญหาต่างๆ ก็จะมีแบบอย่างและความช่วยเหลือจากพระนางมารีย์

2. พระนางมารีย์ สตรีและศาสนบริการต่างๆ

หากเราพิจารณาจากมุมมองความศักดิ์สิทธิ์ไปสู่มุมมองเรื่องพระพรพิเศษและศาสนบริการในพระศาสนจักร การอ้างถึงพระนางมารีย์ก็จะกลายเป็นปัญหามากยิ่งขึ้น เพราะมีอันตรายที่จะใช้แบบอย่างของพระนางเพื่อพิสูจน์ทัศนคติที่ส่งเสริมหรือต่อต้านศาสนบริการของสตรีในพระศาสนจักร ดังนั้น จึงจำเป็นต้องไตร่ตรองประเด็นนี้ด้วยความรอบคอบและค่อยเป็นค่อยไปตามลำดับขั้นตอน โดยเริ่มจากความเป็นจริงที่พันธสัญญาใหม่เป็นประจักษ์พยาน

2.1 จิตตารมณ์แห่งการรับใช้

ในฐานะที่พระนางมารีย์ทรงเป็น “ผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (ลก 1:38) พระนางทรงเป็นรูปแบบของจิตตารมณ์การรับใช้ที่แน่นอน ซึ่งต้องเป็นแรงบันดาลใจของพระพรพิเศษต่างๆ ในพระศาสนจักร ตามที่พระเยซูเจ้าพร้อมกับนักบุญเปาโลทรงเรียกร้อง (เทียบ ลก 22:26; อพ 4:12; 1 คร 14 :12.26) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระนางทรงสอนเราให้เป็นอิสระ หลุดพ้นจากการใช้อำนาจและสิทธิพิเศษ เพื่ออำนวยความสะดวก

สบายให้แก่ตนเอง พระนางมารีย์ทรงดำเนินชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรี เป็นพระมารดาของพระเจ้าโดยแสดงความพร้อมสรรพที่ถ่อมตน และความร่วมมือกับผู้อื่นในเรื่องความรอดพ้น

พลังส่งเสริมสิทธิสตรีแม้ยังไม่สมบูรณ์พุ่งออกมาจากพระนาง “พระเจ้าทอดพระเนตรมาสู่สภาพต่ำต้อยของพระนางมารีย์ และทรงมีแผนการยิ่งใหญ่สำหรับพระนาง ทรงเข้าแทรกแซงโดยเปลี่ยนความต่ำต้อยของพระนางให้เป็นเหตุการณ์สำคัญในประวัติศาสตร์แห่งความรอดของพระเมสสิยาห์”³

³ E. PERETTO, Serva, in Nuovo Dizionario di Mariologia, p.1291.

ความรู้สึกไว้วางใจอย่างลึกซึ้งซึ่งซึ่งพระศาสนจักรทั้งหมดต้องแบ่งปันเกิดขึ้นสำหรับสตรีจากข้อเท็จจริงพื้นฐานที่ว่า พระเจ้า “ทรงมอบความไว้วางใจแก่สตรีผู้หนึ่งให้เป็นผู้รับใช้พระองค์อย่างอิสระ และขยันขันแข็งในเหตุการณ์อันสูงส่งแห่งการรับธรรมชาตินุษย์ของพระบุตร เราจึงอาจยืนยันได้ว่า ในการหันไปพึ่งพระนางมารีย์ สตรีเยี่ยมพบเคล็ดลับที่จะช่วยให้ดำเนินชีวิตความเป็นสตรีของตนได้อย่างมีศักดิ์ศรี และสามารถก้าวไปอย่างแท้จริงได้สำเร็จ” (สมณสาสน์ว่าด้วย “พระมารดาพระผู้ไถ่” RM 46)

2.2 พระพรพิเศษต่างๆ ของพระนางมารีย์

พระมารดาของพระเยซูเจ้าทรงมีบทบาทในประวัติศาสตร์แห่งความรอดพ้น และทรงมีส่วนร่วมในสภาพประชากรของพระเจ้าอย่างมีเหตุผล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทรงมีส่วนร่วมในพระพรพิเศษต่างๆ ที่พระจิตเจ้าประทานเพื่อเสริมสร้างพระศาสนจักร (เทียบ 1 คร 14:12) ธรรมประเพณีของพระศาสนจักรยอมรับว่า พระนางมารีย์สมควรที่จะได้รับชื่อว่า “ประกาศกหญิง” เพราะหลังจากที่พระจิตเจ้าเสด็จลงเหนือพระนาง (เทียบ ลก 1:35) พระนางมารีย์ทรงขับร้องบทเพลงมกัฎฟีฟักัดเพื่อสรรเสริญพระเจ้า ผู้ทรงแสดงพระองค์ในประวัติศาสตร์ (เทียบ ลก 1:46-55)

พระนางมารีย์ทรงได้รับพระพรพิเศษแห่งการพูดภาษาที่ไม่มีใครเข้าใจ เพราะมีเขียนไว้ในหนังสือกิจการอัครสาวกว่า ในวันเพนเทกอสเต บรรดาอัครสาวกร่วมกับบรรดาสตรี รวมทั้งมารีย์พระมารดาของพระเยซูเจ้าและพระประยูรญาติของพระองค์ที่มาชุมนุมในห้องชั้นบน “ได้รับพระจิตเจ้าเต็มเปี่ยม และเริ่มพูดภาษาอื่นๆ ตามที่พระจิตเจ้าประทานให้พูด” (กจ 2:4) พระเจ้าทรงบันดาลให้พระนางสัมผัสกับพระองค์โดยตรงปราศจากการไต่ตรอง นั่นคือทรงอธิษฐานภาวนาโดยใช้ภาษาที่ไม่มีใครเข้าใจ เพื่อประกาศสรรเสริญพระเจ้า (เทียบ 1 คร 14:2-19)

2.3 พระนางมารีย์และศาสนบริการต่างๆ

เรามีข้อมูลแน่นอนที่แสดงว่า พระนางมารีย์ในฐานะสตรีทรงมีส่วนร่วมในศาสนบริการของพระศาสนจักร อันดับแรก เป็นข้อเท็จจริงชัดเจนที่พันธสัญญาใหม่เป็นพยานว่า พระมารดาของพระเจ้าไม่ทรงได้รับศีลบวชเป็นพระสงฆ์ในความหมายเฉพาะเจาะจง จากข้อเท็จจริงนี้ ปีตาจารย์เอปีฟานีอุส (Epiphanius) สรุปว่า สตรีทั้งหลายถูกกีดกันไม่เพียงจากการเป็นพระสงฆ์และการสั่งสอนความเชื่อเท่านั้น แต่จากการประกอบพิธีศีลล้างบาปด้วย ตามความคิดที่ได้มาจากหนังสือคำสั่งสอนของบรรดาอัครสาวก (Didascalia Apostolica) เขียนไว้ในครั้งแรกของศตวรรษที่ 2 และจากหนังสือพระธรรมนูญของบรรดาอัครสาวก (Apostolic Constitutions) ที่เขียนราวปี ค.ศ. 380 บันทึกว่า “ถ้าพระเจ้าทรงจัดให้สตรีปฏิบัติหน้าที่สงฆ์ หรือมีบทบาทสำคัญในโครงสร้างของพระศาสนจักร สตรีผู้ใดในพันธสัญญาใหม่ จะปฏิบัติหน้าที่นี้ได้ยอดเยี่ยมมากกว่าพระนางมารีย์ พระนางผู้ทรงมีพระครรภ์ ซึ่งกลายเป็นพระวิหารและที่พำนักขององค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงทำให้แผนการของการรับธรรมชาตินุษย์เป็นความจริง...แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงจัดการคนละแบบ พระองค์ไม่พอพระทัยที่จะทรงมอบภารกิจการประกอบพิธีศีลล้างบาปแก่พระนาง เพราะพระคริสตเจ้าคงจะเลือกรับพิธีล้างจากพระนางมารีย์มากกว่าที่จะได้รับจากนักบุญยอห์น”⁴

⁴ นักบุญเอปีฟานีอุส, Ancoratus 79,3: Testi mariani del primo millenio, I, pp.402-403.

ในสมัยกลาง มักจะเข้าใจเหตุผลนี้เกี่ยวกับพระนางมารีย์ในเรื่องการกีดกันสตรีจากการเป็นพระสงฆ์ และอ้างอิงต่อเนื่องมาจนถึงสมัยของเรา ดังที่พบในเอกสาร “Inter insignores”⁵ ของสมณกระทรวงเพื่อคำสอนแห่งความเชื่อ ปี ค.ศ.1976 นักเทววิทยาบางคนเห็นว่า ความคิดนี้ต้องการพิสูจน์ทัศนคติที่เกินความจริงมากไป เพราะปฏิเสศศาสนบริการต่างๆ ของสตรี ซึ่งไม่ยอมรับสิ่งที่พระศาสนจักรปัจจุบันเห็นด้วยอย่างแน่นอน คือฆราวาสทั้งชายและหญิงสามารถเป็นศาสนบริการประกอบพิธีศีลล้างบาปและศีลสมรส ตลอดจนการสอนวิชาศักดิ์สิทธิ์ (ประมวลกฎหมายพระศาสนจักร ข้อ 229 วรรค 3; ข้อ 231 วรรค 3) ดังนั้นนักเทววิทยาปัจจุบันหวังว่า ถึงเวลาแล้ว ที่จะเลิกใช้เหตุผลนี้ซึ่งมองว่าสิ่งที่พระนางมารีย์ไม่ทรงเป็น สตรีทั้งหลายก็ต้องไม่เป็นเช่นนั้นด้วย ตรงกันข้าม เราต้องพิจารณาถึงพระนางมารีย์ในแง่ที่พระเจ้าทรงกระทำในพระนางเพื่อเป็นแบบอย่างสำหรับสตรีทั้งหลาย⁶

ดังนั้น จึงเป็นประโยชน์มากกว่าที่จะจับตามองพระนางมารีย์ในสิ่งที่พระนางทรงได้รับจากพระเจ้า ซึ่งเป็นศาสนบริการสูงสุดในพระศาสนจักร คือ การเป็นพระมารดาของพระบุตร เพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมมากขึ้นของสตรีในชีวิตของพระศาสนจักร แม้ในด้านศาสนบริการต่างๆ ตามประมวลกฎหมายของพระศาสนจักร ดังที่คริสตชนได้มีจิตสำนึกมากยิ่งขึ้น

⁵ “พระมารดาองค์เดียวกัน ซึ่งมีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับพระธรรมล้ำลึกแห่งพระบุตรของพระนาง และมีบทบาทอันหาที่เปรียบมิได้ ดังที่พระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญลูกาและนักบุญยอห์นเน้นเป็นพิเศษ ไม่ทรงได้รับศาสนบริการของอัครสาวก ซึ่งชวนบรรดาปีตาคารย่นำเสนอพระนางให้เป็นแบบอย่างแห่งพระประสงค์ของพระเจ้าในเรื่องนี้ และในต้นศตวรรษที่ 13 สมเด็จพระสันตะปาปาอินโนเซนต์ที่ 3 ยังทรงรับรองคำสอนเดียวกันนี้ว่า ‘แม้พระนางมารีย์พรหมจารีจะทรงมีศักดิ์ศรีเหนือบรรดาอัครสาวกอย่างเป็นเลิศ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบกุญแจอาณาจักรสวรรค์แก่บุคคลเหล่านี้ มิใช่แค่พระนาง’” Inter Insigniores (วันที่ 15 ตุลาคม 1976)

⁶ H. LEGRAND, *Traditio perpetuo servata. La non-ordinazione delle donne: tradizione o semplice fatto storico?*, in *Donna e ministero*, p.215).

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ไม่มีปัญหาที่จะยอมรับว่า สตรีมีบทบาทในศาสนบริการการอ่านพระคัมภีร์และการเป็นผู้ช่วยพิธีกรรม ยิ่งกว่านั้น ในสมัยนี้มีคริสตชนทั้ง “ตะวันออกและตะวันตก” ที่เรียกร้องให้สตรีปฏิบัติศาสนกิจในฐานะสังฆานุกร

โดยแท้จริงแล้ว จากผลงานวิจัยของนักวิชาการบางคนสรุปว่า การแต่งตั้งสตรีให้เป็นสังฆานุกรเพื่อปฏิบัติงานด้านศาสนา ในสมัยที่พระศาสนจักรยังเป็นหนึ่งเดียวกัน ก่อนที่จะแตกแยกในปี ค.ศ. 1054 และเป็นที่ยอมรับในสภาสังคายนาสากล 3 ครั้ง⁷ ยิ่งกว่านั้น นักวิชาการบางคนคิดว่า พระศาสนจักรทั้งตะวันออกและตะวันตกเคยแต่งตั้งสตรีให้เป็นสังฆานุกรในช่วงเวลาสหธรรมที่ 1 และต่อไปอีกด้วย “ศาสนบริการนี้เคยถูกมอบโดยอาศัยจารีตพิธีกรรมในพระศาสนจักรต่างๆ อย่างน้อยตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 3 ดังที่บันทึกไว้ในหนังสือคำสั่งสอนของบรรดาอัครสาวก (Didascalia Apostolica) และหนังสือพระธรรมนูญของบรรดาอัครสาวก (Apostolic Constitutions) พิธีกรรมนี้ในพระศาสนจักรตะวันออกประกอบด้วย ก) สูตร “พระศาสนจักรของพระเจ้า” ซึ่งถือว่าเป็นสูตรที่จำเป็นในพิธีกรรมบวชพระสังฆราช พระสงฆ์ และสังฆานุกรชาย ข) การปกมือและคำภาวนาวอนขอพระจิตเจ้าให้เสด็จลงมาเหนือสตรีที่ได้รับเลือกสรร เพื่อปฏิบัติศาสนกิจของตนอย่างเหมาะสม ค) การมอบผ้าคล้องคอ (orarium) ให้แก่สังฆานุกร ง) ที่กรุงคอนสแตนติโนเปิลยังมีการมอบถ้วยศักดิ์สิทธิ์ที่บรรจุพระวรกายของพระคริสตเจ้า”⁸

⁷ THEODOROU, in Donna e ministero, pp.116-117.

⁸ P.SORCI, Ministeri liturgici della donna nella chiesa antica, in C. Militello (a cura), Donna e ministero. Un dibattito ecumenico, Roma,1991, p.93.

2.4 พระนางมารีย์ทรงเป็นรูปแบบของประชากรสมณะตระกูล

ปัญหาละเอียดอ่อนเรื่องการบวชเป็นพระสงฆ์ของสตรี คริสตชนคาทอลิกยึดมั่นในคำแถลงของสมณกระทรวงเพื่อคำสอนแห่งความเชื่อในปี ค.ศ.1976 (Inter Insigniores) กำหนดว่า “พระศาสนจักรซึ่งซื่อสัตย์ต่อพระฉบับขององค์พระผู้เป็นเจ้าของตน จึงคิดว่าไม่ได้รับอนุญาตจากพระองค์ ที่จะยอมให้สตรีรับศีลบวชเป็นพระสงฆ์” นี่เป็นการปฏิบัติตามธรรมเนียมที่ต่อเนื่องและสากล ซึ่งมี “ลักษณะเป็นกฎเกณฑ์ เพราะมีพื้นฐานในพระฉบับของพระคริสตเจ้า และถือว่าสอดคล้องกับแผนการของพระเจ้าสำหรับพระศาสนจักร”⁹

นอกเหนือจากความแตกต่างของศาสนบริการ พระนางมารีย์ยังทรงเป็น “รูปแบบของประชากรสมณะตระกูล” สำหรับทุกคน ซึ่งรวมเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างชัดเจนกับพระคริสตเจ้า เพื่อเฉลิมฉลองพระธรรมล้ำลึกแห่งความรอดพ้นในพิธีกรรมและในชีวิต พระนางมารีย์จึงทรงเป็น “สถานที่ประทับและกระโจมของพระผู้สูงสุด” “ทรงเป็นสถานที่ที่พระจิตเจ้าเสด็จลงมาเมื่อมีผู้วอนขอ พระอานุภาพของพระจิตเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงและคำจูนพระนางให้เป็นพระมารดาของพระเจ้า ทำให้พระนางมารีย์ทรงเป็นหีบพันธสัญญาใหม่ ที่ประชากรโห่ร้องด้วยความชื่นชมยินดี”¹⁰

ส่วน Anthony of Souroge สังฆบิดรชาวรัสเซียถามตนเองว่าเมื่อ “พระนางมารีย์ทรงมอบถวายพระบุตรแต่พระเจ้าในพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม แล้วทรงร่วมเป็นหนึ่งเดียวกับพระบุตร ผู้ทรงถวายองค์เป็นเครื่องบูชาบนไม้กางเขนที่เนินกลโกธา พระนางทรงเป็นรูปแบบของพระศาสนจักรมิใช่หรือ เพราะพระศาสนจักรถวายสักการบูชาศีลมหาสนิท ร่วมสนิทสัมพันธ์กับพระมหาสมณะเพียงพระองค์เดียวโดยอาศัยพระจิตเจ้า”¹¹

⁹ Enchiridion Vaticanum 5/2114.2131.

¹⁰ MILITELLO, Maria e la diaconia della donna nella chiesa, p.176

¹¹ BEHR-SIGEL, L'ordinazione delle donne, p.131.

ดังนั้น อาศัยความสัมพันธ์นี้กับพระธรรมล้ำลึกการไถ่กู้มนุษย์ พระนางมารีย์จึงสามารถปฏิบัติภารกิจช่วยแนะนำ “ผู้มีความเชื่อให้มีส่วนร่วมร่วมประกอบพิธีกรรมอย่างเต็มที่ โดยมีความรู้และขยันขันแข็ง ธรรมชาติของพิธีกรรมเองก็เรียกร้องให้ทำเช่นนั้น” (พระสังฆธรรมนูญว่าด้วยพิธีกรรม ข้อ 14) ไม่มีผู้ใดมีส่วนร่วมในการถวายบูชาของพระบุตรเช่นเดียวกับพระนาง ดังนั้น ทุกคนจึงต้องยอมรับว่าพระนางมารีย์ทรงเป็น “ต้นฉบับของพระศาสนจักรที่มีศาสนบริการและพระพรพิเศษ เพราะในพระนางทั้งการรับใช้และพระพรพิเศษ ทั้งศาสนบริการและความศักดิ์สิทธิ์ ร่วมเป็นหนึ่งเดียวกัน”¹²

3. พระนางมารีย์ มารดาของบรรดาพระสงฆ์

จุดกำเนิดความเป็นมารดาฝ่ายจิตของพระนางมารีย์ที่มีต่อบรรดาพระสงฆ์คือ การเป็นมารดาของพระเยซูเจ้า พระบุตรพระเจ้า ผู้ทรงเป็นมหาสมณะนिरันดรพระองค์เดียว สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 ตรัสถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระมารดากับบรรดาพระสงฆ์ว่า “เป็นความสัมพันธ์ที่มีรากฐานลึกซึ้งในพระธรรมล้ำลึกเรื่องพระบุตรทรงรับธรรมชาติมนุษย์ เพราะพระนางมารีย์ทรงเกี่ยวข้องอย่างแท้จริงและลึกซึ้งกับพระธรรมล้ำลึกข้อนี้ ซึ่งนำความรอดพ้นแก่มนุษย์ การที่พระบุตรทรงรับธรรมชาติมนุษย์เป็นการเริ่มต้นพระประสงค์ที่จะทรงมอบพระองค์แก่เรา ซึ่งเป็นการมอบพระองค์ด้วยความรักยิ่งใหญ่บนไม้กางเขน เพื่อทรงเป็นปึงแห่งชีวิตสำหรับมนุษยชาติ ดังนั้น การถวายองค์เป็นยัญบูชา การเป็นพระสงฆ์ และพระธรรมล้ำลึกการรับธรรมชาติมนุษย์เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นร่วมกัน และพระนางมารีย์ทรงเป็นศูนย์กลางของพระธรรมล้ำลึกนี้” (คำปราศรัย วันที่ 12 สิงหาคม 2009)

¹² F. FRANZI, Sacerdoti, in Nuovo Dizionario di Mariologia, p. 1233. ในข้อความนี้ เราพบการเปรียบเทียบระหว่างพระนางมารีย์กับพระสงฆ์ รวมทั้งความหมายและประวัติความเป็นมาของชื่อ “Virgo sacerdos” ที่ใช้เรียกพระนางมารีย์ (pp. 1231-1234). R. LAURENTIN, Maria ecclesia sacerdotium. Essai sur le developpement d’une idee religieuse, in NEL, Paris 1952, pp.688

ในฐานะพระมารดาของพระเยซูเจ้า พระนางมารีย์ทรงร่วมเป็นหนึ่งในเดียวกับพระคริสตเจ้าพระสมณะเพราะพระนางทรงตั้งครรรค์ ให้กำเนิดเลี้ยงดู ถวายแด่พระบิดา และทรงรับพรมานพร้อมกับพระบุตร (เทียบ LG 61) เพราะเหตุนี้ การเป็นพระสมณะของพระคริสตเจ้าจึงแยกไม่ได้จากการที่พระนางทรงเป็นมารดาของพระเจ้า สมเด็จพระสันตะปาปาไม่ทรงยืนยันเพียงว่า การเป็นพระสมณะของพระคริสตเจ้าแยกไม่ได้จากการที่พระนางทรงเป็นมารดาของพระเจ้าเท่านั้น แต่พระนางมารีย์ทรงเป็น “ศูนย์กลาง” ของพระธรรมล้ำลึกเรื่องพระคริสตเจ้าทรงรับธรรมชาติมนุษย์ และเรื่องทรงถวายองค์เป็นยัญบูชาในฐานะพระสมณะ พระนางจึงทรงเป็นส่วนสำคัญที่จำเป็น ไม่ใช่ส่วนประกอบที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ พระนางมารีย์ในฐานะพระมารดาของพระเยซูเจ้า ทรงร่วมกับบุตรทั้งในพระธรรมล้ำลึก การรับธรรมชาติมนุษย์ และการกอบกู้มนุษยชาติบนเนินเขากัลโกธา การเป็นมารดาของพระเจ้านำพระนางให้ทรงเป็นผู้มีส่วนร่วมในการกอบกู้มนุษย์เคียงข้างพระผู้ไถ่ และทรงเป็นพรหมจารีสมณะ (Virgo Sacerdos) ผู้ทรงถวายเครื่องบูชาของพระคริสตเจ้าแต่พระบิดา

นักบุญโยนาเวนครูรา อาจารย์เทววิทยายืนยันว่า “วิธีที่พระบุตรทรงรับธรรมชาติมนุษย์ก็คือ การอาศัยพระนางมารีย์” เขายังอธิบายความคิดนี้ว่า พระบิดาทรงมีแผนการให้พระบุตรทรงรับธรรมชาติมนุษย์และทรงบันดาลให้เป็นความจริง ดังที่เกิดขึ้นพร้อมกับพระนางมารีย์พรหมจารีผู้ทรงเป็นมารดาของพระเจ้า

ในสภาพปัจจุบันซึ่งเป็นผลของบาปกำเนิด ภารกิจไถ่กู้มนุษย์ได้เข้ามาแทรกแซง ซึ่งสะท้อนถึงผลงานของพระนางมารีย์อย่างปฏิเสธไม่ได้โดยทางทฤษฎี นักบุญโยนาเวนครูราเข้าใจว่า การเป็นคนกลางของพระนางมารีย์พรหมจารี ไม่เกี่ยวข้องเพียงในเวลาที่พระบุตรทรงรับธรรมชาติมนุษย์เท่านั้น แต่จะสมบูรณ์เมื่อพระบุตรทรงมอบพระองค์เป็นยัญบูชาแด่พระบิดาเจ้า ส่วนในทางปฏิบัติ นักบุญโยนาเวนครูราต้องการยืนยันว่า ถ้าปราศจากพระมารดาของพระสมณะ ก็ไม่มีทั้งพระบุตรพระสมณะและพระบุตรเครื่องบูชา และถ้าปราศจากความเกี่ยวข้องส่วนตัวที่แข็งขันของ

พระนางในการถวายเป็นเครื่องบูชาของพระบุตร ก็ไม่มีพระมารดาของพระสมณะด้วย แม้การเป็นมารดาและการเป็นสมณะจะแตกต่างกัน แต่ก็เข้ากันได้ด้วยดี เพราะความสัมพันธ์ที่ไม่เหมือนใครระหว่าง การเป็นมารดา กับการเป็นบุตร ซึ่งเมื่อเกิดขึ้นแล้วจะไม่มีวันสูญสลาย

บรรดาพระสงฆ์มีส่วนร่วมกับการเป็นพระสมณะของพระเยซูคริสตเจ้าโดยอาศัยศีลบวช และเป็นผู้ละม้ายคล้ายกับพระคริสตเจ้า โดยปฏิบัติงานในพระบุคคลของพระคริสตเจ้า เมื่อประกอบพิธีบูชาขอบพระคุณและพิธีศีลศักดิ์สิทธิ์อื่นๆ ดังนั้น บรรดาพระสงฆ์จึงมีส่วนร่วมกับเอกภาพระหว่างพระคริสตเจ้ากับพระมารดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง เพราะโดยหลักการสมณภาพในตัวเองไม่สามารถแยกออกจากพระมารดาพรหมจารี

ดังนั้น บนไม้กางเขนพระคริสตเจ้าพระองค์เองทรงกำหนดเอกภาพนี้ระหว่างพระมารดามารีย์ ผู้ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งกับพระสงฆ์แต่ละองค์ เมื่อพระองค์ทรงมอบพระมารดาแก่นักบุญยอห์น ศิษย์ที่พระองค์ทรงรัก และพระสงฆ์บริสุทธิองค์แรก จริ่งอยู่ในการมอบหน้าที่ นักบุญยอห์นเป็นผู้แทนมนุษยชาติ และในเวลาเดียวกันยังเป็นผู้แทนของบรรดาพระสงฆ์อีกด้วย ดังนั้น เราจึงคิดว่า พระประสงค์ของพระเยซูเจ้าคือ ทรงมอบพระมารดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งแก่พระสงฆ์เป็นพิเศษ

สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 ยังทรงยืนยันว่า “ก่อนที่พระเยซูเจ้าสิ้นพระชนม์ พระองค์ทรงเห็นพระมารดาประทับอยู่ใต้เชิงไม้กางเขน และทรงเห็นบุตรที่รัก ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญมาก ยิ่งกว่านั้น เขายังเป็นตัวอย่างและรูปแบบของศิษย์ทั้งหลายที่พระองค์ทรงรัก นั่นคือทุกคนที่พระองค์ทรงเรียกให้เป็น “ศิษย์ที่รัก” และผลตามมาเป็นสมณะในรูปแบบพิเศษ... พระวรสารบอกเราว่า นักบุญยอห์น บุตรที่รัก รับพระนางมารีย์ พระมารดาไปอยู่ใน “บ้านของตน”...การรับพระนางมารีย์ให้ไปอยู่กับตนเองหมายความว่า นำพระนางให้มาเกี่ยวข้องกับชีวิตทั้งหมดของตน คือไม่เป็นเพียงสิ่งภายนอก แต่เกี่ยวข้องกับทุกอย่างที่กำหนดทัศนคติของงานเผยแผ่ข่าวดี ดังนั้น พ่อคิดว่าความจริงนี้เป็นข้อมูลสำคัญมาก ซึ่งรวมความสัมพันธ์พิเศษของการเป็นมารดาระหว่างพระนางมารีย์กับบรรดาพระสงฆ์ เป็นเหตุผลพื้นฐานของความรักที่พระนางมารีย์ทรงมีสำหรับพระสงฆ์แต่ละองค์

โดยแท้จริงแล้ว พระนางมารีย์ทรงรักพระสงฆ์เพราะเหตุผลสองประการคือ ก) เพราะเขาทั้งหลายละม้ายคล้ายกับพระเยซูเจ้ามากกว่าผู้อื่น และพระองค์ทรงเป็นความรักสูงสุดของหทัยพระนาง ข) เพราะเขาทั้งหลายเช่นเดียวกับพระนาง มุ่งมั่นปฏิบัติภารกิจการประกาศ การเป็นพยานถึงพระคริสตเจ้าแก่มนุษยชาติ เพราะโดยอาศัยศีลบวช ความเป็นหนึ่งเดียวและความละม้ายคล้ายกับพระคริสตเจ้า พระบุตรของพระเจ้า และของพระนางมารีย์ พระสงฆ์แต่ละองค์ต้องสำนึกว่า ตนเป็นบุตรที่รักอย่างแท้จริงของพระมารดา ผู้ส่งส่งและถ่อมตนที่สุด” (คำปราศรัย วันที่ 12 สิงหาคม 2009)

ในจดหมายถึงบรรดาพระสงฆ์ เนื่องในโอกาสวันพฤหัสบดี ปี 1979 สมเด็จพระสันตะปาปานิโคลัสที่ 2 ทรงเขียนถ้อยคำเหล่านี้ว่า “ในหมู่ประชากรของพระเจ้า ซึ่งจับตามองพระนางมารีย์ด้วยความรักและความหวังยิ่งใหญ่ ท่านทั้งหลายก็ต้องจับตามองพระนางด้วยความหวังและความรักเป็นพิเศษ โดยแท้จริงแล้ว ท่านทั้งหลายต้องประกาศพระคริสตเจ้า พระบุตรของพระนาง ใครเล่าจะถ่ายทอดความจริงเกี่ยวกับพระองค์ได้ดีกว่าพระมารดา ท่านทั้งหลายต้องหล่อเลี้ยงจิตใจมนุษย์ด้วยพระคริสตเจ้า ใครเล่าจะทำให้ท่านมีความสำนึกในกิจการเช่นนี้มากกว่าพระมารดาที่ทรงเลี้ยงพระบุตร “ข้าแต่พระวรกายแท้จริงที่ถือกำเนิดจากพระนางมารีย์พรหมจารี” ศาสนบริการของท่านในฐานะพระสงฆ์ มีมิติน่าทึ่งและลึกซึ้งของการอยู่ชิดสนิทกับพระมารดาของพระคริสตเจ้า ดังนั้น เราทั้งหลายจึงพยายามดำเนินชีวิตอยู่ในมิตินี้ ถ้าเป็นการเหมาะสมที่จะอ้างถึงประสบการณ์ของตนเอง พ่อปรารถนาที่จะกล่าวว่า พ่อเขียนจดหมายนี้โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ระลึกถึงประสบการณ์ส่วนตัวของพ่อเอง”

บรรณานุกรม

- คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อคริสตศาสนธรรม แผนกพระคัมภีร์. (2014). **พระคัมภีร์คาทอลิก ฉบับสมบูรณ์**. คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อคริสตศาสนธรรม แผนกพระคัมภีร์.
- Austin Flannery. (1996). **Vatican Council II, Vol. 1: The Conciliar and Post Conciliar Documents, new revised edition**. Costello Publishing Company.
- Behr-Sigel, Élisabeth. (1998). **L'ordinazione delle donne nella Chiesa ortodossa**. Padova: Kite.
- De Flores, Stefano and Meo, Salvatore, ed. (1985). **Nuovo Dizionario di Mariologia**. Edizioni Paoline.
- De Flores, Stefano. (1991). **Maria nella teologia contemporanea**. Centro di cultura mariana.
- Església, C. Bruno, T. Guido, M.. Pierluigi, C. Rita, G., Erminio, L. (1976). **Enchiridion Vaticanum Documenti ufficiali della Santa Sede : Testo ufficiale e versione italiana**. Edizioni Dehoniane.
- Evdokimov, Paul. (1980). **La donna e la salvezza del mondo**. Jaka Book.
- Galot, Jean. (1965). **La chiesa e la donna**. Sales.
- Gharib, Georges. (1988). **Testi mariani del primo millennio (4 volumi)**. Città Nuova.
- John Paul II, Pope. (1980). **Dives in Misericordia**. Catholic Truth Society.
- John Paul II, Pope. (1988). **Mulieris Dignitatem**. Catholic Truth Society.
- John Paul II, Pope. (1987). **Redemptoris Mater**. Catholic Truth Society.

- Laurentin, René. (1983). **La Vergine Maria: Mariologia post-conciliare.** Paoline.
- Laurentin, René. (1952). **Maria, ecclesia, sacerdotium: essai sur le développement d'une idée religieuse.** Nouvelles Ed. Latines.
- Militello, Cettina. (1991). **Donna e ministero: un dibattito ecumenico.** Edizioni Dehoniane.
- Militello, Cettina. (1989). "Maria e la diaconia della donna nella Chiesa", in **Aspetti delle presenze di Maria nella Chiesa in cammino verso il 2000.** Roma-Bologna.
- O'Carrol, Michael. (1982). **A Theological Encyclopedia of the Blessed Virgin Mary.** Wilmington.
- Paul VI, Pope. (1974). **Marialis Cultus.** Catholic Truth Society.
- Van Lunen-Chenu, Marie-Therese-Gibellini, Rosino. (1988). **Donna e teologia.** Queriniana Editrice.
- Warner, Marine. (1983). **Alone of All Her Sex: The Myth and the Cult of the Virgin Mary.** Vintage.

[หมวดพระสัจธรรม]

การกลับคืนพระชนมชีพ ของพระเยซูคริสต์เจ้า: เหตุการณ์และความหมาย

บาทหลวง ผศ.วสันต์ พิรุฬห์วงศ์, CSS.

คริสตชนมีความเชื่อว่า พระเยซูเจ้าได้ทรงกลับคืนชีพจากความตายหลังจากที่ได้ทรงถูกฝังไว้ในพระคูหาแล้ว ซึ่งเป็นไปตามที่พระองค์ทรงตรัสไว้กับบรรดาศิษย์ผู้ติดตามพระองค์ก่อนหน้านั้นแล้ว เหตุการณ์ครั้งนั้นเป็นที่รู้จักกันผ่านทางคำพูดที่ว่า “การกลับคืนพระชนมชีพ” และยังเป็นเหตุการณ์ที่คริสตชนทุกคนยังคงจดจำกันได้ดีในทุกวันฉลองอาทิตย์ปีสกตามธรรมเนียมประเพณีความเชื่อของคริสตชน ในวันอาทิตย์หลังจากพระเยซูเจ้าได้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว พระองค์ได้ทรงกลับฟื้นมีชีวิตรขึ้นมาใหม่ ทหารยามที่เฝ้าอยู่ที่พระคูหาได้เห็นเหตุการณ์ครั้งนั้นและต่างก็ตกใจกลัวอย่างมาก ในเวลาต่อมา พระเยซูเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพแล้วก็ได้ประจักษ์มาในรูปร่างมนุษย์แก่มารีชาวมักดาลา อัครสาวกเปโตรและบรรดาศิษย์คนอื่นๆ ของพระองค์ และพระองค์ก็ได้แสดงให้เห็นว่าเป็นพระองค์เองจริงๆ โดยทรงแสดงรอยแผลที่พระบาท พระหัตถ์และพระสีข้างของพระองค์ให้พวกเขาดู

กระนั้นก็ดี แม้ความเชื่อเรื่องการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูเจ้าจะเป็นหลักคำสอนที่พระศาสนจักรสอนและปกป้องเรื่อยมาตลอดระยะเวลาของประวัติศาสตร์ แต่ความจริงเกี่ยวกับการกลับคืนพระชนม์ชีพนี้ก็ถูกโจมตีและคัดค้านเรื่อยมาด้วยเหมือนกัน มีหนังสือ วารสาร บทความ และสารคดีใหม่ๆ ออกมาเรียกร้องหาพยานหลักฐานและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกลับคืนพระชนม์ชีพจากความตายของพระเยซูเจ้าอยู่ตลอดเวลา รวมทั้งมีการนำเสนอทฤษฎีทั้งเก่าและใหม่เพื่อตั้งข้อสมมุติฐานต่างๆ เกี่ยวกับพระศพของพระเยซูเจ้าว่าแท้จริงแล้วเกิดอะไรขึ้นกันแน่? ด้วยเหตุที่เรื่องการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูเจ้าเป็นหลักความเชื่อที่สำคัญของคริสตชน เราคริสตชนจึงควรรู้ “ความจริง” เกี่ยวกับเหตุการณ์ดังกล่าว เพื่อจะจะสามารถให้คำตอบแก่ผู้ที่สงสัยและอยากรู้ได้ โดยอาศัยพยานหลักฐานและข้อพิสูจน์ต่างๆ ที่เรามี

1. การกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูเจ้าตามการเล่าของพระวรสาร

ประจักษ์พยานแรกของเหตุการณ์การกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูเจ้าคือพระวรสาร ตามการเล่าของผู้เห็นเหตุการณ์และเป็นพยานในเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ครั้งนั้นยืนยันว่า ชายคนหนึ่งชื่อเยชูได้ทรงแสดงอำนาจของพระองค์ว่าอยู่เหนือความตาย พระองค์ได้ทรงตรัสไว้กับพวกเขาก่อนหน้านี้แล้วว่า หลังจากที่พระองค์สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน และถูกนำไปฝังไว้แล้ว พระองค์จึงกลับคืนพระชนม์ชีพในวันที่สาม และเหตุการณ์ก็เป็นจริงตามนั้น และหลังจากการกลับคืนชีพแล้ว พระองค์ก็ประจักษ์มาหาพวกเขาโดยแสดงองค์เหมือนกับคนที่ยังมีชีวิตอยู่ หลังจากนั้น พระองค์ก็ได้แสดงพระองค์แก่บรรดาศิษย์ของพระองค์และแก่ประชาชนอีกเป็นจำนวนมาก ไม่นานต่อมา ข่าวดีเรื่องนี้ก็ถูกป่าวประกาศไปทั่วว่าพระเยซูเจ้าได้ทรงกลับคืนพระชนม์ชีพจากความตายแล้ว

จากนี้ไป เราจะดูประจักษ์พยานหลักฐานต่างๆ ที่มีอยู่ในพระวรสาร ว่าได้ให้ข้อมูลของเหตุการณ์และข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูเจ้าแก่เราอย่างไรบ้าง

1.1 การจัดการเรื่องพระศพ (มธ. 28:1; มก. 16:1)

หลังจากวันสัปดาห์ผ่านไปแล้ว ในตอนเช้าตรู่ของวันใหม่ สตรีหลายคนได้หาซื้อเครื่องหอมเพื่อจะนำไปชโลมพระศพของพระเยซูเจ้า เรื่องการชโลมศพด้วยเครื่องหอมนี้เป็นธรรมเนียมของชาวยิวที่ทำกันในสมัยนั้นที่พวกนางทำเช่นนี้อาจเป็นเพราะพวกนางไม่รู้ว่ายิวเซฟชาวอาริมาเยียกับนิโคเดมัสได้ใช้น้ำหอมชโลมพระศพของพระเยซูเจ้าต่อนำพระศพไปฝังไว้ในพระคูหาแล้ว หรืออาจเป็นเพราะอาจจะรู้สึกว่ายิวเซฟและนิโคเดมัสรับนำพระศพไปฝังไว้ในพระคูหาเพื่อให้ทันก่อนวันสัปดาห์โต จึงทำไว้แบบรีบเร่งและไม่เรียบร้อย พวกนางจึงต้องการไปทำต่อให้เสร็จก็เป็นได้

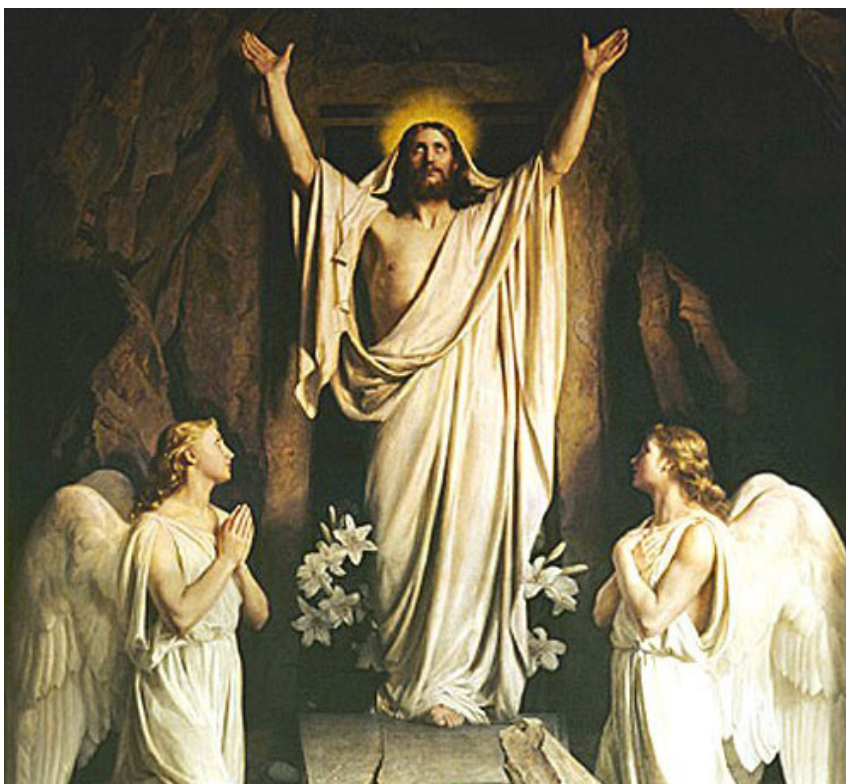
ในการไปที่พระคูหาครั้งนั้น ไม่ได้มีเหตุการณ์อะไรที่เกิดขึ้นล่วงหน้ากับสตรีเหล่านั้นที่บ่งชี้เรื่องการกลับคืนชีพของพระเยซูเจ้าเลย แม้พระเยซูเจ้าเองในขณะที่ยังทรงพระชนมชีพอยู่ได้ตรัสถึงเรื่องนี้อยู่หลายครั้งก็ตาม (มธ. 16:21; 17:23; 20:19; 26:32) ด้วยความมุ่งหวังที่จะจัดการพระศพของพระเยซูเจ้าให้เสร็จเรียบร้อยตามกฎเกณฑ์ทางศาสนา พวกสตรีเหล่านั้นจึงรีบไปที่พระคูหาโดยที่ไม่ได้คิดอะไรมากกว่านั้น ดูเหมือนทุกศาสนาในโลกก็มีแนวปฏิบัติต่อผู้ตายในแบบเดียวกันนี้ คือ เน้นจัดการตกแต่งศพและพิธีการต่างๆ เกี่ยวกับการฝังศพ

1.2 ทหารยามเห็นเหตุการณ์ประหลาด (มธ. 28:2-4)

ก่อนดวงอาทิตย์ขึ้นในเช้าตรู่ของวันต้นสัปดาห์ ได้เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรงอีกครั้งหนึ่ง (เทียบ มธ. 27:54) ทันใดนั้น หุ่นสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าลงมาจากสวรรค์เข้าไปกลิ้งหินออกจากปากพระคูหา ขณะนั้น มีเพียงทหารยามโรมันที่ยืนเฝ้าพระคูหาอยู่และเห็นเหตุการณ์ พวกทหารยามคงได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้กับบรรดาศิษย์ของพระเยซูเจ้าฟังว่า พวกเขาได้เห็นหุ่นสวรรค์สวมอาภรณ์ขาวราวหิมะ ใบหน้าแจ่มจ้าเหมือนสายฟ้า ลงมาจากสวรรค์และกลิ้งหินออกจากปากพระคูหา และพวกเขาคงเล่าถึงปฏิกิริยาของพวกเขาด้วยว่า พวกเขาตกใจกลัวหุ่นสวรรค์เหล่านั้นอย่างมากจนตัวสั่นหน้าซีดเหมือนคนตาย

1.3 “พระองค์กลับคืนชีพแล้ว” (มธ. 28:5-8; มก. 16:2-8; ลก. 24:1-8; ยน. 20:1)

ตอนเช้าตรู่ของวันต้นสัปดาห์คือวันอาทิตย์ มารีย์ชาวมักดาลาและสตรีอีกจำนวนหนึ่งไปถึงพระคูหา พวกเธอได้เตรียมเครื่องหอมสำหรับชโลมพระศพมาพร้อม ขณะเดินทางก็รู้สึกกังวลใจว่าพวกเธอจะเลื่อนหินที่ปิดปากพระคูหาได้อย่างไรเพราะพวกเธอมีแต่ผู้หญิง แต่ทันทีที่มาถึงก็สังเกตเห็นว่าหินดังกล่าวได้ถูกเคลื่อนออกไปจากปากพระคูหาแล้ว และพวกเธอก็เริ่มรู้สึกกลัวเมื่อเห็นว่ามีทูตสวรรค์อยู่ในพระคูหาด้วย และทูตสวรรค์องค์หนึ่งยังพูดเชิงตำหนิพวกเธอด้วยว่า “ทำไมท่านมองหาผู้เป็นในหลุมผู้ตายเล่า” ทุกวันนี้ยังมีผู้คนจำนวนมากที่แสวงหาผู้เป็นในหลุมผู้ตายขาดความตระหนักว่าพระเยซูคริสต์เจ้าได้ทรงกลับคืนพระชนมชีพแล้ว พระองค์ได้กลายเป็นชีวิตของคริสตชนและพระศาสนจักรแล้ว

คริสตชนที่ถือศาสนาแบบนอกกลุ่มนอกทางชอบนำเสนอเหตุการณ์การตรึงกางเขนของพระเยซูเจ้ามากกว่าการกลับคืนพระชนมชีพของพระองค์ที่จริงกางเขนเป็นการรักษาขั้นต้นที่ต้องเกิดขึ้นก่อนที่จะได้รับการฟื้นฟูจากพระเจ้า และถูกทำให้เกิดผลไปโดยการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้า โดยการกลับคืนพระชนมชีพ พระเยซูเจ้าได้ทรงเป็นแก่นของคริสต์ศาสนา พระองค์เองเคยตรัสไว้ก่อนหน้านี้แล้วว่า “เราเป็นการกลับคืนชีพและเป็นชีวิต” (ยน. 11:25) การกลับคืนชีพและชีวิตของพระองค์จึงเป็นความจริงของชีวิตการเป็นคริสตชน

เมื่อทูตสวรรค์ได้แจ้งแก่สตรีเหล่านั้นว่าพระเยซูเจ้าได้ทรง “กลับคืนพระชนมชีพ” จากความตายแล้ว ทูตสวรรค์ยังได้พูดเตือนพวกเธอว่า พระเยซูเจ้าได้เคยตรัสไว้แล้วว่าพระองค์จะต้องถูกตรึงตายบนไม้กางเขน แต่จะกลับคืนชีพในวันที่สาม (ลก. 9:22, 44; 18:31, 32) จากนั้น พระองค์จะไปพบพวกศิษย์ของพระองค์ที่กาลิลี (มธ. 26:32) สตรีเหล่านั้นก็รีบออกไปจากพระคูหา พวกเธอมีทั้งความกลัวและความยินดีในสิ่งที่ได้ยินและได้เห็นมา

1.4 การพิสูจน์ความจริง (ลก. 24:9-12; ยน. 20:2-10)

พวกสตรีที่ได้เห็นทูตสวรรค์ที่พระคูหาได้รับวิ่งกลับไปบอกบรรดาศิษย์ของพระเยซูเจ้า ด้วยความกลัวและด้วยความตกใจพวกเธอจึงรายงานทันทีว่าพระศพของพระเยซูเจ้าหายไป เป็นมารีย์ชาวมักดาลาที่เข้าใจผิดและถ่ายทอดข่าวสารอย่างผิดๆ “เขานำองค์พระผู้เป็นเจ้าไปจากพระคูหาแล้ว พวกเราไม่รู้ว่าเขานำพระองค์ไปไว้ที่ไหน” มารีย์คงเข้าใจเช่นนั้นจริงๆ ว่าเป็นพวกผู้มีอำนาจทางศาสนาหรือไม่ก็เป็นพวกทหารโรมันที่ขโมยพระศพของพระเยซูเจ้าไป

ส่วนพวกศิษย์ของพระเยซูเจ้า ด้วยทัศนคติทางศาสนาและวัฒนธรรมของชาวยิวในสมัยนั้นที่มองคุณค่าของสตรีต่ำกว่าผู้ชาย พวกเขาจึงไม่เชื่อในคำรายงานของพวกสตรีและมองว่าเป็นเรื่องเหลวไหล เพราะคงคิดว่าพวกเธอใช้ความรู้สึกนึกคิดไปเองมากกว่า หรือชอบพูดไปเรื่อยเปื่อย หรือเป็นการจินตนาการไปเอง หรือทักท้อเอาเอง ไม่ค่อยมีแก่นสารสาระอะไร

เปโตรและยอห์นจึงรีบวิ่งไปที่พระคูหาทันทีเพื่อพิสูจน์ดูว่าเป็นไปอย่างที่เราสตรียบอกหรือไม่ ยอห์นอาจจะหนุ่มกว่าเปโตรเล็กน้อย จึงวิ่งไปถึงพระคูหาก่อนเปโตร แต่อาจจะรู้สึกกลัว เลยไม่กล้าเข้าไปในพระคูหาคนเดียว หรืออาจจะเพราะสมัยนั้นมีกฎเกณฑ์มากมายเกี่ยวกับการสัมผัสศพ โดยเฉพาะกฎเรื่องความไม่สะอาดหรือมีมลทิน ยอห์นจึงไม่กล้าผลิผลามเข้าไป แต่เปโตรมีบุคลิกตรงไปตรงมา ออกจะหุนหันพลันแล่นด้วยซ้ำ เมื่อมาถึงพระคูหาก็ก้าวเข้าไปในพระคูหาทันที แล้วเขาก็เห็นผ้าพันพระศพของพระเยซูเจ้าวางอยู่ และเห็นผ้าพันพระเศียรพับไว้อย่างเรียบร้อยและวางแยกไว้อีกที่หนึ่ง ทันใดนั้น เขาก็มั่นใจทันทีว่าพระศพของพระเยซูเจ้าคงไม่ได้ถูกขโมยไปแน่ เพราะผ้าพันพระศพทั้งหมดยังอยู่ ขโมยจะขโมยพระศพไปโดยไม่มีผ้าพันกายไปด้วยย่อมเป็นไปได้

ยอห์นก็สังเกตเห็นสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในพระคูหาด้วยเช่นกัน และเชื่อว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้เป็นอะไรที่เหนือธรรมชาติ ซึ่งต่อมายอห์นได้ยอมรับเหตุการณ์นี้โดยเขียนไว้ในพระวรสารของท่านว่า ในตอนนั้น ท่านยังไม่เข้าใจสิ่งที่ประกาศกในพันธสัญญาเดิมกล่าวพยากรณ์ถึงว่า เหตุการณ์นี้จะต้องเกิดขึ้นเพื่อจะได้สำเร็จสมบูรณ์ไป นั่นคือ การกลับคืนพระชนมชีพของพระเมสสิยาห์

1.5 สตรีผู้หนึ่งได้เห็นพระเยซูผู้กลับคืนชีพเป็นคนแรก (มธ. 28: 9-10; มก. 16:9-11; ยน. 20:11-18)

มารีย์ชาวมักดาลา สตรีที่พระเยซูเจ้าทรงเคยขับไล่ปีศาจเจ็ดตนออกไปจากนาง เป็นคนแรกที่ได้พบพระเยซูเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพแล้ว เมื่อตอนที่นางกลับไปพระคูหาและนั่งร้องให้อยู่นอกพระคูหา ในศาสนาและวัฒนธรรมของชาวยิวในสมัยนั้นทำให้ชายเป็นใหญ่แก่สตรีในทุกด้าน จึงน่าจะเล่าเหตุการณ์ที่สำคัญครั้งนี้ว่าเป็นผู้ชายมากกว่าที่เป็นคนแรกที่ได้เห็นพระเยซูเจ้าผู้กลับคืนชีพและได้เชื่อในพระองค์ แต่การที่พระคัมภีร์เล่าตามที่เป็นจริงว่าเป็นสตรีที่เป็นคนแรกได้เห็นเหตุการณ์จริงๆ เป็นการแสดงว่า คริสตชนนับแต่สมัยแรกให้เกียรติ คักดีศรี และคุณค่าเท่าเสมอกันระหว่างหญิงกับชาย

ทูตสวรรค์สององค์ได้ถามมารีย์ว่าร้องไห้ทำไม นางยังคงเข้าใจผิดและเชื่อว่าเป็นไปอย่างที่นางคิด นางจึงตอบเหมือนเดิมว่า “เขานำองค์พระผู้เป็นเจ้าของดิฉันไปแล้ว ดิฉันไม่รู้ว่ เขานำพระองค์ไปไว้ที่ใด” พระเยซูที่ได้ทรงกลับคืนชีพแล้วทรงประทับยืนอยู่ข้างนอกพระคูหานั้นด้วย จึงตรัสแก่นางว่า “นางเอ๋ย ร้องไห้ทำไม” มารี๋ยคิดว่าพระองค์เป็นคนสวน และยังมีควมวิตกกังวลในการตามหาพระศพของพระเยซูเจ้า จึงตอบไปว่า “นายเจ้าขา ถ้าท่านนำพระองค์ไป ช่วยบอกดิฉันว่าท่านนำพระองค์ไปไว้ที่ไหน” พระเยซูเจ้าจึงตรัสเรียกชื่อของนาง “มารีย์” ทันใดนั้น นางจำ

เสียงพระองค์ได้ นางจึงร้องออกมาเป็นภาษาฮีบรูว่า “รับโอนี” แปลว่า “พระอาจารย์”

บางที อาจเป็นเพราะนางต้องการจะเข้าไปกอดพระองค์ พระองค์จึงตรัสห้ามนางไม่ให้สัมผัสพระวรกายที่มองเห็นได้ของพระองค์ โดยให้เหตุผลว่าพระองค์ยังไม่ได้เสด็จขึ้นไปเฝ้าพระบิดาเจ้าในสวรรค์ การเสด็จสู่สวรรค์จึงเป็นการทำให้การกลับคืนพระชนมชีพของพระองค์สมบูรณ์ไป พระเยซูเจ้ายังได้บอกมารีย์ให้กลับไปหาบรรดาศิษย์ของพระองค์และบอกพวกเขาว่าพระองค์กำลังจะเสด็จไปเฝ้าพระเจ้าพระบิดาในสวรรค์

เมื่อพระเยซูเจ้าหายตัวไปแล้ว มารีย์จึงกลับไปเพื่อแจ้งข่าวแก่บรรดาศิษย์ของพระองค์ ซึ่งพบว่าพวกเขากำลังร้องไห้คร่ำครวญกันอยู่ พวกเขาไม่เชื่อเรื่องที่สตรีคนอื่นเล่าว่าพระคูหาของพระเยซูเจ้าว่างเปล่า และพวกเขาก็ไม่เชื่อเรื่องที่มารีย์เล่าว่าเธอได้พบพระเยซูเจ้าผู้กลับคืนพระชนมชีพแล้วด้วย

1.6 ทหารยามรายงานเท็จ (มธ. 28:11-15)

ขณะเดียวกัน ทหารยามโรมันบางคนได้เข้าไปในเมืองเยรูซาเล็มและรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแก่ผู้มีอำนาจทางศาสนาของชาวยิวว่า พวกเขาได้เห็นทูตสวรรค์ลงมาจากสวรรค์และพระคูหาก็ถูกเปิดออก แต่ผู้นำทางศาสนาบางคนของสภาซันเฮดรินสั่งให้ทหารยามบิดเบือนเรื่องนี้โดยให้เงินค่าจ้างจำนวนหนึ่ง และให้ทหารยามกล่าวหาพวกศิษย์ของพระเยซูเจ้าว่าเป็นผู้เข้าไปขโมยพระศพของพระเยซูเจ้าไปจากพระคูหา การทำเช่นนี้ก็เพื่อให้แน่ใจว่าพวกตนจะได้พ้นจากความผิดและไม่มีพยานคนใดมากล่าวหาพวกตนในภายหลังได้

1.7 ผู้เดินทางไปยังหมู่บ้านเอมมาอูส (มก.16:12-13; ลก. 24:13-32)

หลังวันหยุดฉลองเทศกาลปัสกา ประชาชนจำนวนมากก็เดินทางออกจากกรุงเยรูซาเล็มเพื่อกลับบ้านเมืองของตน ศิษย์ของพระเยซูเจ้าสองคน คนหนึ่งชื่อเคลโอปัส อีกคนไม่ระบุชื่อ ก็กำลังเดินทางไปหมู่บ้านเอมมาอูสเช่นกัน ระหว่างทาง พระเยซูเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพแล้วได้

ประจักษ์มาเป็นเพื่อนร่วมเดินทางกับทั้งสองคนด้วย แต่พระองค์ยังไม่เปิดเผยพระองค์เองว่าเป็นใคร และศิษย์สองคนก็จำพระองค์ไม่ได้ด้วย ศิษย์สองคนก็เล่าให้พระเยซูเจ้าฟังถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นที่กรุงเยรูซาเล็มเมื่อสามวันที่ผ่านมา พวกเขาบอกว่าพวกเขายังเชื่อว่าพระเยซูเจ้าแห่งนาซาเร็ธเป็นประกาศกแต่ก็ถูกพวกผู้นำทางศาสนาของชาวยิวนำไปฆ่า พวกเขาเคยหวังว่าพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ที่จะมากอบกู้ชาติอิสราเอล แต่ที่ผ่านมาสามวันแล้ว พวกเขาจึงไม่ค่อยหวังอะไรมากนักแล้วว่าเหตุการณ์จะเป็นเช่นนั้นจริง การตายของเยซูชวานาซาเร็ธทำให้ความคาดหวังในพระเมสสิยาห์ของพวกเขาตายไปด้วย เมื่อได้ฟังถึงตอนนี้ ดูเหมือนพระเยซูเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพแล้วได้ทรงตำหนิศิษย์สองคนนั้นที่ไม่เข้าใจสิ่งที่พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมได้กล่าวไว้ล่วงหน้าเกี่ยวกับการตายและการปลดปล่อยของพระเมสสิยาห์ จากนั้น พระองค์ก็ทรงอธิบายพระคัมภีร์ทุกข้อที่กล่าวถึงพระองค์ให้พวกเขาฟัง เริ่มตั้งแต่โมเสสจนถึงประกาศกต่างๆ

เมื่อพวกเขาเดินทางมาถึงหมู่บ้านเอมมาอูสแล้ว ศิษย์ทั้งสองคนจึงเชิญชวนพระเยซูเจ้าให้หยุดพักค้างคืนกับพวกเขา ก่อน พระเยซูเจ้าก็ตอบตกลง และในค่ำวันนั้น ขณะกำลังรับประทานอาหารค่ำด้วยกัน ศิษย์สองคนก็เริ่มจำพระเยซูเจ้าได้ อาจจะเป็นเพราะพวกเขาเห็นรอยแผลที่พระหัตถ์ของพระองค์ขณะกำลังบิขนมปัง แต่พระเยซูเจ้าก็อันตรธานหายไปแล้ว ทั้งสองคนก็เริ่มนึกขึ้นได้ถึงตอนที่พระเยซูเจ้าอธิบายพระคัมภีร์ให้พวกเขา ฟังระหว่างเดินทางว่า ตอนนั้นพวกเขารู้สึกว่าจิตใจเร้าร้อนอยู่ภายใน

1.8 การกลับมารายงาน (ลก. 24:33-35)

ศิษย์สองคนของพระเยซูเจ้าที่เดินทางไปหมู่บ้านเอมมาอูส ได้เดินทางกลับกรุงเยรูซาเล็มเพื่อเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้กับบรรดาศิษย์ที่กำลังประชุมกันอยู่ในห้อง ระยะทางจากเอมมาอูสถึงเยรูซาเล็มห่างประมาณ 11 กิโลเมตร ศิษย์สองคนดังกล่าวคงรู้ว่าพวกศิษย์ของพระเยซูเจ้าชุมนุมกันอยู่ที่ไหนถึงได้มุ่งตรงไปหาทันที สถานที่ดังกล่าวก็รู้จักเฉพาะในหมู่ศิษย์บางคนเท่านั้น เพราะทุกคนยังกลัวผู้มีอำนาจทางศาสนาของชาวยิวจะตามมาจับตัวและนำไปประหารชีวิตเหมือนพระเยซูเจ้า สถานที่ชุมนุมแห่งนั้น

จึงต้องลี้ภัยตามผู้คนพอสมควรและคงต้องมีคนเฝ้าระมัดประตุนหน้าต่างตลอดเวลา และแน่นอนว่าคงไม่ให้คนแปลกหน้าเข้าไปร่วมชุมนุมด้วย ในเมื่อศิษย์สองคนนี้สามารถรู้สถานที่และเข้าไปประชุมด้วยได้ แสดงว่าศิษย์สองคนนี้เป็นที่รู้จักและสนิทสนมกับศิษย์คนอื่นๆ อย่างมากทีเดียว และทั้งสองคนก็เล่าเหตุการณ์ที่ได้พบพระเยซูเจ้าผู้กลับคืนพระชนม์ชีพให้ทุกคนฟัง

1.9 พระเยซูเจ้าปรากฏมาหาบรรดาศิษย์ (มก. 16:14; ลก. 24:36-43; ยน. 20:19-25)

วันนั้นเป็นวันอาทิตย์ตอนเย็น บรรดาศิษย์ของพระเยซูเจ้ากำลังสนทนากันอยู่ในห้องที่ปิดประตูมิดชิดในกรุงเยรูซาเล็ม เหตุเพราะยังกลัวพวกทหารของพระวิหารอยู่ หลังจากได้ฟังเรื่องราวจากศิษย์สองคนที่เดินทางกลับมาจากหมู่บ้านเอมมาอูสแล้ว ทันใดนั้น พระเยซูเจ้าก็ปรากฏองค์มาหาพวกศิษย์เหล่านั้น แม้พระองค์จะทักทายพวกเขาด้วยคำทักทายตามธรรมเนียมของชาวยิวว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย” แต่พวกศิษย์ยังคงอยู่ในอาการตกใจกลัว เพราะพวกเขาคิดว่าได้เห็นผี

คงเป็นเพราะว่า พวกศิษย์เหล่านั้นไม่ได้นึกคิดมาก่อนว่าพระเยซูเจ้าจะทรงกลับคืนพระชนม์ชีพ แม้พระองค์จะเคยบอกกับพวกเขาไว้แล้วว่าพระองค์จะกลับเป็นขึ้นมาจากความตาย พวกเขาเพิ่งได้ยินเรื่องราวจากคำบอกเล่าของศิษย์สองคนที่มาจากเอมมาอูส พวกเขาจึงยังไม่ค่อยเชื่อว่าพระเยซูเจ้าทรงกลับคืนพระชนม์ชีพจริง พระเยซูเจ้าจึงทรงตำหนิบรรดาศิษย์เหล่านั้นที่ไม่เชื่อสิ่งที่เปโตรและยอห์นเล่าให้ฟังเรื่องพระคูหาว่างเปล่า แล้วพระเยซูเจ้าก็ทำให้พวกเขามั่นใจว่าเป็นพระองค์เองที่กลับคืนชีพจากความตายจริงๆ โดยให้พวกเขาดูและสัมผัสสร้อยแผลที่มีและสีข้างของพระองค์ นี่แสดงว่า พระเยซูเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนม์ชีพที่พวกศิษย์กำลังเห็นและสัมผัสอยู่นั้น ไม่ใช่ภาพลวงตาหรือจินตภาพ แต่เป็นร่างกายที่จับต้องได้ และเพื่อยืนยันถึงสิ่งที่พวกศิษย์เห็นว่าเป็นเรื่องจริง พระเยซูเจ้าจึงร่วมรับประทานอาหารกับพวกเขา ปัญหาเรื่องพระเยซูเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนม์ชีพว่าทรงมีร่างกายแบบมนุษย์จริงๆ หรือไม่นั้นเป็นเรื่องที่มีการโต้แย้งกันมานานในหมู่คริสตชน อย่างไรก็ตาม ตามหลักฐานที่พบในพระคัมภีร์ดู

เหมือนจะบอกว่าร่างกายที่กลับคืนชีพของคริสตชนไม่ใช่ร่างกายจริงอย่างที่เคยเป็นก่อน (ดู 1 คร. 15:39-54; 2 คร. 5:1-8)

หลังจากนั้น พระเยซูเจ้าทรงตรัสกับบรรดาศิษย์ของพระองค์ว่า “จงรับพระจิตเจ้าเถิด” มีนักเทววิทยาบางคนตีความเหตุการณ์นี้ว่า พระเยซูเจ้าทรงประทานพระจิตเจ้าแก่บรรดาศิษย์ของพระองค์อย่างเต็มเปี่ยมและนี่ถือเป็นจุดเริ่มต้นของพระศาสนจักร แต่นักเทววิทยาส่วนใหญ่เชื่อว่าในเหตุการณ์ครั้งนี้ พระเยซูเจ้าทรงกำลังแนะนำและตักเตือนบรรดาศิษย์ของพระองค์ให้เตรียมพร้อมสำหรับการรับพระจิตเจ้าอย่างสมบูรณ์ในวันเพนเตกอสเตมากกว่า นี่หมายความว่า มีเพียงวันเพนเตกอสเตหรือวันพระจิตเจ้าเสด็จลงมาเท่านั้น ที่พระจิตเจ้า ผู้ซึ่งพระเจ้าพระบิดาทรงสัญญาจะประทานให้ (ลก. 24:49; ยน. 14:26; กจ. 1:4) ได้ถูกส่งลงมาเหนือศิษย์ของพระเยซูเจ้าทุกคนด้วยพระอำนาจของพระเจ้า (ลก. 24:49; กจ. 1:8) และพระจิตเจ้านี้จะประทับอยู่เพื่อประกาศยืนยันความจริงแห่งการกลับคืนชีพของคริสตชน และการก่อตั้งพระศาสนจักรของพระคริสตเจ้าบนแผ่นดินโลก (กจ. 11:15)

พระเยซูเจ้าเองได้เคยอธิบายเรื่องนี้ว่า ในการรับพระอำนาจของพระจิตเจ้านั้น ศิษย์ของพระองค์จะได้รับมอบพันธกิจการประกาศข่าวดีแห่งการอภัยของพระเจ้า พระเจ้าเท่านั้นที่มีอำนาจอภัยบาปได้ (มก. 2:7) แต่เราได้รับการอภัยบาปโดยอาศัยงานแห่งการไถ่กู้ของพระเยซูคริสตเจ้า (อฟ. 1:7; คส. 1:14) และโดยอาศัยการเสด็จกลับคืนพระชนมชีพและการเสด็จสู่สวรรค์ขององค์พระเยซูคริสตเจ้า บรรดาศิษย์จึงสามารถประกาศการอภัยบาปแก่มนุษยชาติได้ (ดู กจ. 13:38)

ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้น ศิษย์คนหนึ่งของพระเยซูเจ้าที่ชื่อ โทมัสไม่ได้อยู่ด้วย เมื่อเพื่อนศิษย์เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ฟัง เขาปฏิเสธไม่ยอมเชื่อ และยืนยันว่าจะยอมเชื่อก็ต่อเมื่อได้พิสูจน์ด้วยตัวของเขาเอง คือได้เห็นและได้สัมผัสและต้องด้วยตัวของเขาเอง

1.10 โทมัสยอมเชื่อ (ยน. 20:26-31)

แปดวันต่อมา พวกศิษย์ได้ชุมนุมกันอีกครั้งหนึ่ง อาจเป็นในห้องเดิม และสถานที่เดิมที่ได้ประชุมกันเมื่อครั้งก่อนคือในกรุงเยรูซาเล็ม ครั้งนี้ โทมัสอยู่ด้วยพร้อมกับศิษย์คนอื่นๆ แล้วพระเยซูเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพก็ประจักษ์มาท่ามกลางพวกเขาในขณะที่ประตูและหน้าต่างยังคงปิดอยู่ แล้วพระองค์ก็ทรงตรัสกับโทมัสโดยตรงให้ยื่นมือมาจับและสัมผัสดูรอยแผลของพระองค์เพื่อจะได้เชื่อว่าเป็นพระองค์จริงๆ เมื่อโทมัสได้พิสูจน์ดูแล้วก็ร้องออกมาด้วยความเชื่อว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า และพระเจ้าของข้าพเจ้า”

พระเยซูเจ้าจึงได้อธิบายต่อไปถึงเรื่องความเชื่อที่รูปแบบความเชื่อที่สูงที่สุดไม่ได้ขึ้นอยู่กับประสาทสัมผัสหรือการพิสูจน์ภายนอก โดยการได้รับพระจิตของพระคริสต์เจ้า คริสตชนทุกยุคทุกสมัยได้แสดงออกถึงความเชื่อของตน และยอมรับว่าพระเยซูคริสต์เจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา แม้พวกเขาจะไม่เคยเห็นพระองค์ด้วยตาของพวกเขาเลยก็ตาม

1.11 อาหารเช้าริมฝั่งทะเล (ยน. 21:1-14)

ต่อมา อาจจะเป็นในช่วง 32 วันระหว่างวันที่แปดกับวันที่สี่สิบหลังการกลับคืนพระชนมชีพของพระองค์แล้ว พระเยซูเจ้าทรงปรากฏองค์แก่บรรดาศิษย์ของพระองค์อีกครั้งหนึ่งที่ริมฝั่งทะเลสาบกาลิลี หรือที่เรียกกันว่าทะเลสาบทิเบเรียส ในเหตุการณ์นี้ ซีโมน ซึ่งเป็นหัวหน้าของกลุ่มศิษย์ของพระเยซูเจ้าบอกศิษย์คนอื่นๆ ว่าจะออกไปจับปลาในทะเล ศิษย์คนอื่นๆ ทั้งหมดอีก 6 คนก็ตัดสินใจไปกับซีโมนด้วย หลังจากจับปลากันทั้งคืน พวกเขาจับปลาไม่ได้เลย ทั้งหมดจึงพาเรือกลับเข้าฝั่ง ขณะนั้นพวกเขาก็สังเกตเห็นมีใครคนหนึ่งยืนอยู่ที่บนฝั่งทะเลสาบ พวกเขาจำไม่ได้ว่าเป็นพระเยซูเจ้า พระองค์จึงเอ่ยปากถามพวกเขาว่า “เพื่อนเอ๋ย จับปลาได้มั๊ย?” พวกเขาคงคิดว่าพระเยซูเจ้าเป็นพ่อค้ามาซื้อปลา จึงตอบกลับไปว่า “ไม่ได้เลย” พระเยซูเจ้าจึงแนะนำพวกเขาให้หย่อนอวนไปทางกราบเรือด้านขวาแล้วจะจับปลาได้เยอะ พวกเขาเชื่อและทำตาม ปรากฏว่าพวกเขาจับปลาได้จำนวนมากจนอวนแทบขาด

บางที อาจเป็นยอห์นที่จำเหตุการณ์การจับปลาได้เมื่อครั้งก่อนหน้า นี้ (ดู ลก. 5:4-10) จึงบอกเปโตรว่าคนที่ยืนอยู่บนฝั่งนั้นเป็นพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้า ทันทีที่ได้ยินดังนั้น เปโตรก็กระโดดจากเรือลงไปในน้ำและรีบว่ายไปยังฝั่งเพื่อไปหาพระเยซูเจ้า เมื่อศิษย์คนอื่นๆ นำเรือเข้ามาจอดที่ฝั่งทะเลสาบแล้ว พวกเขา ก็พบว่าพระเยซูเจ้าได้ทรงจุดไฟและเตรียมปลากับขนมปังไว้แล้ว จากนั้น พวกเขา ก็นำปลาจำนวนหนึ่งจากที่จับได้ 153 ตัว มาเผาทำเป็นอาหารเช้าและรับประทานร่วมกับพระเยซูเจ้าบนฝั่งทะเลสาบที่เบเรียสนั้น

1.12 เปโตรยืนยันความรัก (ยน. 21:15-23)

หลังรับประทานอาหารเช้าเสร็จแล้ว พระเยซูเจ้าทรงตรัสถามเปโตรว่า “ซีโมน ท่านรักเรามากกว่าคนเหล่านี้ไหม?” ด้วยบุคลิกของการเป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตน เปโตรคงตกใจไม่น้อยที่อยู่ๆ พระเยซูเจ้าก็ถามตนเช่นนี้ เปโตรคงจำได้ด้วยถึงสิ่งที่ตนเองเคยพูดกับพระเยซูเจ้าเมื่อครั้งพระองค์กล่าวล่วงหน้าถึงชะตากรรมของพระองค์และการที่พวกเขาจะทอดทิ้งพระองค์ ในครั้งนั้นเป็นเปโตรเองที่พูดยืนยันกับพระเยซูเจ้าว่า แม้ทุกคนจะทอดทิ้งพระองค์ แต่ท่านจะไม่มีวันทอดทิ้งพระองค์แน่นอน (ดู มธ. 26:33; มก. 14:29) เปโตรจึงตอบพระเยซูเจ้าว่า “ใช่แล้ว พระเจ้าข้า พระองค์ทรงทราบดีว่าข้าพเจ้ารักพระองค์” พระเยซูเจ้าก็ตรัสถามเปโตรอีกเป็นครั้งที่สองว่า “ซีโมน ท่านรักเราไหม?” เปโตรก็ตอบไปอย่างสุภาพและถ่อมตนว่า “ใช่แล้ว พระเจ้าข้า พระองค์ทรงทราบดีว่าข้าพเจ้ารักพระองค์” แต่พระเยซูเจ้าก็ตรัสถามเปโตรอีกเป็นครั้งที่สาม “ท่านรักเราจริงหรือ? เปโตรรู้สึกแปลกใจและรู้สึกกังวลใจที่พระเยซูเจ้าทรงถามซ้ำเป็นครั้งที่สาม แต่ก็ตอบไปว่า “ใช่แล้ว พระเจ้าคือ พระองค์ทรงทราบทุกสิ่งและทรงทราบว่าข้าพเจ้ารักพระองค์” หลังจากที่เปโตรได้เคยปฏิเสธพระเยซูเจ้าถึงสามครั้ง เราก็สามารถมองเห็นจุดประสงค์ของพระเยซูเจ้าในการถามเปโตรซ้ำถึงสามครั้งนี้

พระเยซูเจ้าทรงอธิบายต่อไปว่า พันธกิจที่พระองค์มอบหมายให้เปโตรในการเป็น “ชาวประมงจับมนุษย์” และ “นายชุมพาบาลดูแลฝูงแกะ” นั้นไม่ใช่หน้าที่ที่ทำงานง่าย ๆ พันธกิจนี้จะแตกต่างจากชีวิตการเป็นชาวประมงในวัยหนุ่มของเปโตรอย่างสิ้นเชิง เขาจะต้องเผชิญกับการเบียดเบียน และที่สุดจะถูกจับไปประหารชีวิตบนไม้กางเขน พระเยซูเจ้าได้เคยตรัสเรียกและเชื้อเชิญเปโตรให้มาเป็นศิษย์ติดตามพระองค์อย่างไร (ดู มธ. 4:18-19) ตอนนี้ พระองค์ก็กำลังตรัสเรียกเปโตรให้ติดตาม

พระองค์ไป แม้จะต้องเผชิญกับอันตรายและความตายบนไม้กางเขนก็ตาม (ดู ยน. 13:36-37) ธรรมประเพณีเล่าว่า ในเวลาต่อมา เปโตรได้พลีชีพเป็นมรณสักขีโดยถูกตรึงบนไม้กางเขนเช่นกัน แต่ท่านได้ร้องขอให้ตรึงท่านกลับหัวลง เพราะท่านรู้สึกตัวว่าท่านไม่เหมาะสมที่จะตายในแบบเดียวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่าน

เมื่อหันไปเห็นยอห์นกำลังเดินเข้ามา เปโตรจึงถามพระเยซูเจ้าว่า “พระเจ้าข้า แล้วเขาคอนี้ล่ะ? ต่อไปเขาจะเป็นอย่างไร?” พระเยซูเจ้าทรงตรัสตอบเปโตรอย่างสุภาพว่าเรื่องนี้ไม่ใช่ธุระอะไรของเปโตร นี่หมายความว่า สิ่งสำคัญที่พระเยซูเจ้าเรียกร้องจากเปโตรคือความรับผิดชอบและปฏิบัติตามในสิ่งที่พระองค์ทรงมอบหมายให้ ส่วนการที่ยอห์นจะมีชีวิตอยู่จนกระทั่งพระเยซูเจ้าเสด็จกลับมาครั้งที่สองหรือไม่ นั่น เป็นเรื่องที่ถกเถียงกันในพระศาสนจักรนับแต่สมัยเริ่มแรก แต่พระเยซูเจ้าก็ไม่ได้ตรัสรับรองว่ายอห์นจะไม่ตาย

1.13 พระสัญญาของพระบิดา (ลก. 24:44-49; เทียบ กจ. 1:3-8)

ในตอนพบกันที่กรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูเจ้าทรงสอนบรรดาศิษย์ของพระองค์ว่าเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับพระองค์นั้น เป็นไปตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ เริ่มตั้งแต่สมัยโมเสสและเรื่อยมาจนถึงสมัยประกาศกและเพลงสดุดี ซึ่งบัดนี้ได้สำเร็จสมบูรณ์แล้ว พระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าที่มีอยู่ในพันธสัญญาเดิม บัดนี้ สำเร็จสมบูรณ์ เป็นจริงและได้รับการยืนยันแล้วผ่านทางพระบุคคลและผลงานของพระเยซูคริสตเจ้า (ดู 2 คร. 1:20) รวมถึงพระทรมานของพระองค์ (อสย. 53) และการถูกยกขึ้นในวันที่สามด้วย (ฮชย. 6:2)

พระเยซูเจ้ายังได้พยายามอธิบายให้ศิษย์ของพระองค์เข้าใจความหมายของ “อาณาจักรพระเจ้า” (กจ. 1:3) เพราะดูเหมือนศิษย์ของพระองค์ยังคงยึดติดอยู่กับความคิดเดิมๆ ทางศาสนาของชาวยิวว่าเป็นเรื่องทางสังคมการเมืองที่สัมผัสและแตะต้องได้ แต่ความเข้าใจที่ถูกต้องของพวกศิษย์ยังไม่เกิดขึ้นจนกว่าพวกเขาจะได้รับสิ่งที่พระเจ้าพระบิดาสัญญาจะประทานให้ นั่นคือ “พระจิตเจ้า” เป็นพระจิตเจ้านี้เองที่จะสอนพวกเขา

ทุกสิ่งและจะทรงทำให้พวกเขาระลึกถึงทุกสิ่งพระเยซูเจ้าได้เคยตรัสกับพวกเขาไว้แล้ว (ยน. 14:26) การประทับอยู่ของพระจิตนับแต่วันเพนเทกอสเตเป็นต้นมานั้น เป็นการประทับอยู่เพื่อประทานพยานภาพของพระเจ้า (ลก. 24:49; กจ. 1:8) เพื่อจะได้สามารถฟื้นฟูมนุษยชาติในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้าได้ การประกาศการเป็นพระบุตรของพระเจ้าด้วยการกลับคืนพระชนม์ชีพนี้ (รม. 1:4) และด้วยพยานภาพของพระจิตเจ้า พระเยซูเจ้าจึงสามารถทำให้มนุษย์ “เกิดใหม่และมีความหวังที่จะมีชีวิต” (1 ปต. 1:3) ผ่านทางชีวิตและการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระองค์

1.14 อำนาจในการปฏิบัติพันธกิจ (มธ. 28:16-20; มก. 16:15-18)

หลังจากที่ได้นัดหมายบรรดาศิษย์ให้ไปพบพระองค์ที่ภูเขาแล้ว เมื่อถึงเวลานัด พวกศิษย์ก็ไปยังภูเขาดังกล่าวและได้พบพระเยซูเจ้าที่นั่น พวกเขายังคงแสดงความเคารพต่อพระเยซูเจ้าในฐานะพระเมสสิยาห์ผู้ทรงกลับฟื้นคืนพระชนม์ชีพ แต่พวกเขาก็ยังอดสงสัยในตัวพระองค์ไม่ได้

เมื่อถึงเวลาที่พระเยซูเจ้าจะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พระองค์ก็ได้ตรัสมอบพันธกิจให้แก่บรรดาศิษย์ของพระองค์ โดยแต่งตั้งพวกเขาให้ไปประกาศพระวาจาของพระองค์แก่ชนทุกชาติบนโลกนี้ พื้นฐานอำนาจที่มอบให้พวกศิษย์มาจากอำนาจความเป็นพระเจ้าของพระองค์ เป็นอำนาจที่พระองค์ได้รับมอบมาผ่านทาง การสิ้นพระชนม์และการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระองค์ ดังที่พระองค์เคยตรัสไว้ว่า “อำนาจทั้งสิ้นมอบไว้ให้แก่เราแล้ว” อำนาจนี้ ไม่ใช่อำนาจที่เกิดจากหน้าที่การปฏิบัติงาน แต่มาจากความเป็นพระเจ้าของพระองค์

1.15 การเสด็จขึ้นสวรรค์ (มก. 16:19-20; ลก.24:50-53; กจ. 1:9-12)

พระเยซูเจ้าทรงนำบรรดาศิษย์ของพระองค์ไปสวนมะกอกเทศซึ่งอยู่ใกล้กับหมู่บ้านเบธานี และเป็นที่นี่ที่พระองค์ได้ตรัสอวยพรพวกเขา เป็นไปได้ที่พระเยซูเจ้าอาจจะตรัสแสดงความปรารถนาของพระองค์ที่ต้องการให้พวกเขาได้รับพระพรนานาประการของพระจิตเจ้าจากสวรรค์ในพระนามของพระองค์ (อฟ. 1:3) ซึ่งจะเป็นไปได้เมื่อพระจิตเจ้าเสด็จลงมาในวันเพน

เตกอสเต การเสด็จขึ้นสวรรค์ของพระเยซูเจ้าจึงเป็นเงื่อนไขสำคัญ เพื่อพระองค์จะได้ส่งพระจิตของพระองค์ลงมาสานต่องานของพระองค์ในท่ามกลางหมู่คริสตชน

ขณะที่พระเยซูเจ้ากำลังตรัสกับบรรดาศิษย์ของพระองค์อยู่นั้น พระองค์ทรงถูกยกขึ้นสวรรค์ต่อหน้าต่อตาพวกเขา บรรดาศิษย์กราบลงนมัสการพระองค์ จากนั้นก็กลับเข้ากรุงเยรูซาเล็มด้วยใจยินดี พวกเขาได้ทุ่มเทตนในการประกาศและเป็นพยานยืนยันเรื่องพระเยซูคริสต์เจ้า โดยพระองค์และพระจิตของพระองค์ประทับอยู่ที่ท่ามกลางพวกเขา ประทานพยานภาพให้กับพวกเขา และทำงานผ่านทางพวกเขา คือ งานแห่งการฟื้นฟูมนุษยชาติให้กลับมาหาพระองค์

บทสรุป

แม้พระวรสารของนักบุญมัทธิว มาระโก ลูกา และยอห์น จะบันทึกเรื่องราวและเหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิตของพระเยซูเจ้า แต่พระวรสารเหล่านี้ก็ไม่ได้ให้ข้อมูลละเอียดมากนัก ดังคำสารภาพของยอห์นที่ว่าพระเยซูเจ้ายังได้ทรงกระทำและทรงตรัสสิ่งต่างๆ ไว้อีกมากมายซึ่งไม่ได้ถูกบันทึกไว้ในพระวรสาร (ยน. 20:30) และถ้าหากต้องการจะเขียนเรื่องราวและรายละเอียดทั้งหมดไว้ โลกทั้งโลกก็คงไม่พอบรรจุหนังสือที่จะต้องเขียนนั้นได้ (ยน. 21:25) เรื่องที่บันทึกอยู่ในพระวรสารนั้นจึงเป็นการบันทึกไว้เพื่อมนุษยโลก “จะได้เชื่อว่า พระเยซูเป็นพระคริสตเจ้า พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว พวกเขาก็จะมีชีวิตเดชะพระนามของพระองค์” (ยน. 20:31) ด้วยเหตุนี้เอง สิ่งที่มนุษย์ต้องการจึงไม่ใช่ศาสนา แต่เป็นชีวิตของพระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์เสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อเรามนุษย์จะได้รับชีวิต (ยน. 10:10) และพระองค์ก็คือชีวิตนั้น (ยน. 11:25; 14:6; คส. 3:4) พระเยซูเจ้าทรงเผชิญหน้าและเปิดเผยความไม่ถูกต้องของศาสนาต่างๆ โดยทรงเปิดเผยตัวพระองค์เองว่า พระองค์เท่านั้นที่สามารถฟื้นฟูมนุษย์ให้สามารถเป็นอย่างที่พระเจ้าปรารถนาให้มนุษย์เป็นและทำได้ ดังนั้น โดยแท้จริงแล้ว คริสต์ศาสนาจึงเป็นพระคริสตเจ้านั่นเอง

2. ความจริงเกี่ยวกับการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้า

การกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูคริสต์เจ้าเป็นเหตุการณ์ที่สำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์แห่งความรอดของมนุษย์ เพราะการกลับคืนพระชนมชีพเป็นการพิสูจน์และยืนยันว่า พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า เหตุการณ์นี้จึงให้ความหวังที่มั่นใจได้แก่มนุษย์ทั้งชายและหญิง นั่นคือ ความหวังในเรื่องชีวิตนิรันดร และเป็นความหวังที่ไม่ใช่แค่ทำให้มนุษย์รู้สึกยินดีเมื่อมองถึงอนาคตของตนเท่านั้น แต่ยังเป็นความหวังที่ทำให้มนุษย์สามารถดำเนินชีวิตในปัจจุบันอย่างมีความหมายอีกด้วย

แต่ตลอดเวลาหลายศตวรรษที่ผ่านมา มีนักวิชาการจำนวนหนึ่งที่ยังพยายามหาเหตุผลและหลักฐานต่างๆ นานา เพื่อมาโต้แย้งเรื่องการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้าว่าไม่ใช่เรื่องจริง เนื้อหาต่อไปนี้จะเป็นการนำเสนอประจักษ์พยานเพื่อเป็นเครื่องพิสูจน์และยืนยันว่า การกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้าเป็นเรื่องจริง ไม่ใช่ตำนานที่เล่าขานสืบทอดต่อกันมาอย่างที่หลายๆ คนกล่าวอ้าง

กลุ่มพวกต่อต้านมักจะท้าทายคริสตชนให้หาเหตุผลทางวิทยาศาสตร์เพื่อพิสูจน์ความจริงเรื่องนี้ แต่เราต้องเข้าใจด้วยว่า วิธีการทางวิทยาศาสตร์ตั้งอยู่บนพื้นฐานที่ว่าอะไรจะจริงก็ต่อเมื่อได้ผ่านการสังเกตเข้าไปซ้ำมาจนแน่ชัดแล้ว วิธีการทางวิทยาศาสตร์จึงถูกจำกัดอยู่ที่เหตุการณ์นั้นๆ ว่าจะต้องเกิดขึ้นซ้ำไปซ้ำมาหลายๆ ครั้ง แต่เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ไม่สามารถเกิดขึ้นซ้ำไปซ้ำมาได้ และนั่นก็ไม่สามารถสรุปได้เช่นกันว่าเป็นเรื่องไม่จริง การกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้าเป็นเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ จึงไม่สามารถพิสูจน์ได้ด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ตามที่กล่าวมานี้ วิธีการเดียวที่ใช้ได้คือการกลับไปมองประจักษ์พยานทางประวัติศาสตร์ว่ามีมากน้อยเพียงไร และด้วยประจักษ์พยานทางประวัติศาสตร์ที่เรามีทำให้เราพูดได้อย่างมั่นใจว่า ความเชื่อเรื่องการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้านั้นสมเหตุสมผลแล้ว ต่อไปนี้เราจะพิจารณาข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ที่เรามีเกี่ยวกับการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้า แล้วเราจะดูว่าประจักษ์พยานเหล่านั้นบอกอะไรแก่เราบ้าง

ในการสืบสวนเรื่องการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้า เรามีข้อเท็จจริง 3 ประการด้วยกันที่เกิดขึ้น คือ ข้อเท็จจริงเรื่องพระคูหาว่างเปล่า การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับบรรดาอัครสาวก และการประกาศเรื่องการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้า ซึ่งเริ่มต้นในกรุงเยรูซาเล็มนั่นเอง

2.1 พระคูหาว่างเปล่า

เป็นที่รู้กันทั่วไปว่า ขณะที่พระเยซูเจ้าทรงเจริญพระชนมชีพอยู่นั้น พระองค์เป็นบุคคลสาธารณะและเป็นที่รู้จักของชาวยิวทั่วไป ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนี้ เมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว สถานที่ฝังพระศพของพระองค์ก็ต้องเป็นที่รับรู้ของประชาชนทั่วไป นักบุญมัทธิวเองเมื่อเล่าเหตุการณ์นี้ก็ระบุถึงสถานที่ฝังพระศพของพระเยซูเจ้าไว้อย่างชัดเจนว่า “โยเซฟเจริญพระศพลงมา ห่อด้วยผ้าป่านสะอาด วางพระศพในคูหาหินเป็นคูหาใหม่ที่เขาขุดไว้สำหรับตนเอง” (มธ. 27:59-60) ส่วนนักบุญมาระโกก็ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่าโยเซฟชาวอาริมาเธีย “เป็นสมาชิกน่านับถือคนหนึ่งของสภาซันเฮดริน” (มก. 15:43) คงเป็นเรื่องที่อันตรายอย่างมากสำหรับผู้เขียนพระคัมภีร์หากจะแต่งเรื่องสถานที่ฝังพระศพของพระเยซูเจ้าขึ้นมาเอง เพราะพระองค์เป็นบุคคลสาธารณะ เป็นผู้ที่ใครๆ ก็รู้จัก และหลายคนถึงกับยกย่องพระองค์เป็นประกาศก เป็นอาจารย์ และเป็นพระบุตรของพระเจ้า จึงต้องมีผู้รู้เห็นเหตุการณ์ดังกล่าวมากพอสมควร ยากที่จะปกปิดสายตาของประชาชนทั่วไปได้

นอกจากนี้ แหล่งข้อมูลทั้งจากชาวยิวและชาวโรมันต่างก็ยืนยันเรื่องพระคูหาว่างเปล่า มัทธิวระบุเรื่องนี้ไว้อย่างชัดเจนว่า เป็นบรรดาหัวหน้าสมณะที่สร้างเรื่องขึ้นว่าบรรดาศิษย์ของพระเยซูเจ้าขโมยพระศพของพระองค์ไป “บุคคลเหล่านี้จึงประชุมปรึกษากันกับบรรดาผู้อาวุโสแล้วตกลงจ่ายเงินก้อนใหญ่ให้ทหาร สั่งว่า ท่านทั้งหลายจงพูดว่า บรรดาศิษย์ของเขามาขโมยศพไปในเวลากลางคืนขณะที่เรากำลังหลับอยู่ ถ้าเรื่องมาถึงหูของผู้ว่าราชการ เราจะชี้แจงแก่เขาทำให้ท่านพ้นโทษ” (มธ. 28:12-13) ถ้าหากพระคูหาไม่ว่างเปล่าจริง พวกเขาคงไม่จำเป็นต้องสร้างเรื่องขโมยพระศพขึ้นมา ส่วนพวกที่คัดค้านเรื่องการกลับคืนพระชนมชีพก็คงจะ

ไปป่าวประกาศเรื่องนี้ให้รู้กันทั่วไป และในเวลาเดียวกัน หากพระคูหาไม่ว่างเปล่าจริง การเทศน์สอนของบรรดาอัครสาวกก็คงทำได้เพียงแค่วันเดียว ความจริงก็ปรากฏแล้ว ดังนั้น เพื่อต้องการให้การป่าวประกาศของบรรดาอัครสาวกสิ้นสุดลงโดยเร็ว ฝ่ายผู้มีอำนาจของชาวียวจึงสร้างเรื่องการขโมยพระศพโดยบรรดาศิษย์ของพระเยซูเจ้าขึ้นมานั่นเอง

นอกจากความจริงเรื่องพระคูหาว่างเปล่าแล้ว ความจริงอีกประการหนึ่งที่ปรากฏคู่ขนานกันมากก็คือ ไม่เคยมีใครพบพระศพพระเยซูเจ้าเลย และนับแต่เหตุการณ์ได้เกิดขึ้นเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน ยังไม่เคยมีประวัติศาสตร์ใดที่บันทึกต่อต้านความจริงเรื่องนี้หรือบันทึกว่ามีการค้นพบพระศพของพระเยซูเจ้าเลย

2.2 การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับบรรดาอัครสาวก

หลังการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า ชีวิตของบรรดาอัครสาวกได้เปลี่ยนไป พระวรสารได้บันทึกเรื่องราวก่อนหน้านี้ว่า ขณะที่พระเยซูเจ้าถูกจับและนำไปปรับทรมานนั้น บรรดาอัครสาวกต่างหนีกันไปคนละทิศคนละทางด้วยความกลัว แต่ดังที่เราทราบ อัครสาวกสิบในสิบเอ็ดคนได้ยอมตายเป็นมรณสักขีในเวลาต่อมาเพื่อยืนยันในความเชื่อว่าพระเยซูคริสต์เจ้าได้ทรงกลับคืนพระชนมชีพจริง อะไรทำให้พวกเขาเปลี่ยนแปลงได้ขนาดนั้น? เป็นการเปลี่ยนจากความกลัวจนหนีหัวซุกหัวซุนมาเป็นความกล้าหาญจนยอมสละได้แม้แต่ชีวิตตนเอง คงเป็นอะไรไปไม่ได้นอกจากความเชื่อในเหตุการณ์นั้นอย่างหมดหัวใจ นั่นคือ เชื่อว่าพระเยซูคริสต์เจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพจากความตายแล้วจริงๆ

2.3 การประกาศเรื่องการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม

เรื่องนี้มีความหมายและความสำคัญอย่างมาก เพราะเยรูซาเล็มคือที่ที่พระเยซูเจ้าทรงถูกตรึงตายบนไม้กางเขน เยรูซาเล็มจึงเป็นเมืองของศัตรู เป็นเมืองแห่งความอภัยศอดสู และเป็นเมืองที่เต็มไปด้วยผู้มีอำนาจที่ตั้งตัวเป็นปรปักษ์กับพระเยซูเจ้าและบรรดาอัครสาวกของพระองค์ มากกว่านั้นคือ เยรูซาเล็มยังเป็นเมืองที่เต็มไปด้วยประจักษ์พยานหลักฐานต่างๆ

มากมายสำหรับทุกคนที่ต้องการจะสืบสวนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่บรรดา
อัครสาวกและศิษย์ของพระเยซูเจ้าก็เลือกที่จะประกาศความจริงเรื่องการ
กลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้าในกรุงเยรูซาเล็มแห่งนี้ และเริ่มเทศน์
สอนในทันทีหลังจากเหตุการณ์เกิดขึ้น แม้จะถูกจับกุม ถูกคุกคามด้วยรูป
แบบต่างๆ และถูกสั่งห้ามอย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่เคยหยุดที่ประกาศ
ความจริงเรื่องนี้

จากความจริงทั้งสามประการที่ยกมากล่าวถึงนี้ ทำให้เรามีความ
มั่นใจได้ว่า พระเยซูคริสตเจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพจริงๆ จึงทำให้เกิด
สิ่งต่างๆ เหล่านี้ ใครก็ตามที่ต้องการจะศึกษาเรื่องการกลับคืนพระชนมชีพ
ของพระเยซูเจ้า จึงไม่อาจละเลยหรือมองข้ามความจริงทั้งสามประการนี้
ได้

แต่อย่างไรก็ตาม ในตลอดช่วงเวลาที่ผ่านมามีผู้พยายามตั้งข้อ
สมมุติฐานหรือทฤษฎีเพื่อคัดค้านความจริงเรื่องการกลับคืนพระชนมชีพ
ของพระเยซูเจ้านี้ ซึ่งเท่าที่มีกล่าวถึงเรื่อยมาจนถึงปัจจุบันมีอยู่ 5 สมมุติ
ฐานด้วยกัน ดังนี้

1) พวกศิษย์ไปฝังพระคูหา

กลุ่มผู้ตั้งตัวเป็นศัตรูกับคริสตชนนำเสนอสมมุติฐานนี้ว่า ตามการเล่า
ของพระวรสาร พวกสตรีที่ไปยังพระคูหาฝังพระศพของพระเยซูเจ้านั้น ได้
ออกไปตั้งแต่เช้าตรู่ จึงยังคงมีที่อยู่ ด้วยเหตุที่พวกสตรีเหล่านั้นกำลังโศก
เศร้าอยู่ด้วยและเพราะตอนนั้นยังมีที่อยู่ พวกเธอจึงไปฝังพระคูหา และ
เมื่อเห็นว่าคูหาที่ว่างเปล่า พวกเธอก็ดีใจอย่างเหลือล้น รีบวิ่งกลับไปบอก
บรรดาศิษย์ของพระเยซูเจ้าว่าพระองค์กลับคืนชีพแล้ว และเมื่อพวกศิษย์
ได้ยินดังนั้น ก็เร่งรีบออกไปประกาศต่อในเมืองคือกรุงเยรูซาเล็มทันที

สำหรับเรา สมมุติฐานนี้มีข้อบกพร่องอยู่หลายประการด้วยกัน คือ
ไม่น่าเป็นไปได้ที่เมื่อได้ยินคำบอกเล่าจากพวกสตรีแล้ว บรรดาศิษย์ของ
พระเยซูเจ้าก็รีบไปประกาศต่อเลยโดยไม่ได้มีการตรวจสอบข้อเท็จจริงก่อน
ซึ่งในพระวรสารของยอห์นก็ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า บรรดาศิษย์ได้ไป
ยังพระคูหาเพื่อดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วย นอกจากนี้ สถานที่ตั้งของพระ
คูหาก็คือเป็นที่รับรู้ของประชาชนทั่วไป รวมถึงผู้ที่ตั้งตัวเป็นศัตรูก็รู้จักด้วย

เหมือนกัน พระวรสารเองก็ให้ข้อมูลไว้ชัดเจนพอสมควรว่า พระศพของพระเยซูเจ้าถูกฝังไว้ในคูหาของโยเซฟชาวอาริมาเทีย สมาชิกคนหนึ่งของสภาชั้นเฮตริน ดังนั้น ในระหว่างที่บรรดาอัครสาวกป่าวประกาศเรื่องการกลับคืนพระชนมชีพ หากพระศพของพระเยซูเจ้ายังคงอยู่ในพระคูหา บรรดาผู้มีอำนาจทางศาสนาเวลานั้นคงเข้าไปตรวจสอบและพบพระศพของพระองค์แล้ว แต่ก็ไม่มีใครพบพระศพของพระเยซูเจ้าเลย สมมุติฐานนี้จึงหมดความน่าเชื่อถือไป

2) พวกศิษย์เห็นภาพหลอน

สมมุติฐานนี้นำเสนอความคิดว่า เรื่องการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูคริสต์เจ้านั้นเกิดขึ้นในความคิดของพวกศิษย์ของพระเยซูเจ้าเท่านั้น ไม่ได้เกิดขึ้นจริงๆ วิลเลียม แมคเนล ได้อธิบายเรื่องนี้ในหนังสือของเขาว่า “พวกผู้ที่มีอำนาจของโรมันในกรุงเยรูซาเล็มได้จับกุมพระเยซูเจ้าและนำพระองค์ไปตรึงบนไม้กางเขน ... แต่ไม่นานต่อมา พวกอัครสาวกของพระเยซูเจ้าได้ไปร่วมชุมนุมกันอยู่ในห้องชั้นบนของบ้านหลังหนึ่ง และทันใดนั้น พวกเขาก็เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจขึ้นมาว่าพระอาจารย์ของพวกเขา กำลังประทับอยู่ท่ามกลางพวกเขา นี่ทำให้พวกเขาเกิดความมั่นใจว่าการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้าบนไม้กางเขนไม่ใช่จุดจบ แต่เป็นการเริ่มต้น ... พวกอัครสาวกรู้สึกตื่นเต้นและปลาบปลื้มใจเป็นอย่างมาก และได้พยายามอธิบายให้กับทุกคนได้ฟังถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเขา”

สำหรับเรา การเห็นภาพหลอนมักจะเกิดขึ้นกับบุคคลที่ชอบจินตนาการและตกอยู่ภาวะตรึงเครียดเป็นระยะเวลาอันนานและเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับปัจเจกบุคคล การที่บุคคลมากกว่าสองคนเห็นภาพหลอนพร้อมกันและในแบบเดียวกันนั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ แต่การแสดงองค์ของพระเยซูเจ้านั้นเกิดขึ้นต่อหน้าบรรดาอัครสาวกของพระองค์ที่ชุมนุมกันอยู่และมีอยู่ด้วยกันหลายคน และใน 1 คร.15:6 เปาโลก็ได้เล่าเหตุการณ์นี้ว่าเกิดขึ้นต่อหน้าประชาชนมากกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียวกัน และพระเยซูเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพแล้วยังได้แสดงองค์กับอีกหลายต่อหลายคนและหลายต่อหลายครั้งด้วยกัน ทุกคนจะเห็นภาพหลอนเหมือนกันและในเวลาเดียวกันไม่ได้อย่างแน่นอน

3) พระเยซูเจ้าเป็นลมหมดสติไป

สมมุติฐานที่สามนำเสนอว่า พระเยซูเจ้าไม่ได้สิ้นพระชนม์จริงบนไม้กางเขน พระองค์เพียงแค่เป็นลมและหมดสติไป พวกทหารวินิจฉัยผิดพลาดว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว แต่หลังจากที่นำพระองค์ลงจากกางเขนและนำไปฝังในคูหาแล้ว สามวันต่อมา พระองค์ก็กลับฟื้นคืนสติขึ้นมาใหม่ และเมื่อพวกศิษย์เห็นพระองค์อีกครั้งหนึ่ง ก็เชื่อไปว่าพระองค์กลับคืนพระชนม์ชีพขึ้นมาจากความตาย

สมมุติฐานนี้เกิดขึ้นในช่วงต้นศตวรรษที่ 19 แต่ปัจจุบันนี้ สมมุติฐานนี้ได้ถูกโต้แย้งและหักล้างไปแล้ว ทั้งนี้ด้วยเหตุผลหลายประการด้วยกัน เช่น การที่พระเยซูเจ้าทรงถูกเฉียนตีและรับทุกข์ทรมานทางร่างกายอย่างแสนสาหัสเช่นนั้น ทั้งยังถูกตรึงบนไม้กางเขนด้วย จึงเป็นไปได้ที่ร่างกายของพระองค์จะทนไหว นอกจากนี้ พวกทหารยังได้ตรวจสอบดูก่อนด้วยว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้วหรือยังโดยใช้หอกแทงที่พระสีข้างของพระองค์ ซึ่งเมื่อเห็นว่ามีน้ำและเลือดที่ไหลออกมาแยกจากกัน นั้นแสดงว่าสิ้นพระชนม์แล้ว พวกเขายังคงได้ตรวจสอบทุกอย่างอย่างละเอียดรอบคอบแล้วถึงได้สรุปว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว

เดวิด สเตร๊าสส์ แม่ตัวเขาจะไม่เชื่อเรื่องการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูเจ้า แต่ก็เชื่อว่าสมมุติฐานนี้จะเป็นไปได้ สเตร๊าสส์กล่าวว่า เป็นไปไม่ได้เลยที่คนที่ถูกทรมานขนาดนั้นจะมีชีวิตรอดอยู่ได้ ถ้ายังมีชีวิตรอดอยู่จริง ก็จำเป็นต้องได้รับการดูแลรักษาอย่างเร่งด่วนในทันที ไม่สามารถไปสร้างความเชื่อมั่นให้แก่บรรดาศิษย์จนกล้าออกไปประกาศว่า พระองค์ได้ชนะความตายแล้ว พระองค์ได้กลับคืนชีพจริงได้

4) พระศพถูกขโมย

สมมุติฐานข้อนี้เสนอความคิดว่า พวกที่มีอำนาจชาวยิวและโรมันได้ขโมยพระศพของพระเยซูเจ้าไปเก็บรักษาไว้ แต่ความคิดนี้ก็ได้รับการปฏิเสธในเวลาต่อมาเช่นกัน เหตุเพราะดูไม่สมเหตุผลผลเลยที่พวกผู้มีอำนาจจะทำเช่นนั้น และถ้าพวกเขาทำจริง ทำไมพวกเขาถึงกล่าวหาว่าเป็นพวกศิษย์ของพระเยซูเจ้าที่ขโมยพระศพไป (มธ. 28:11-15) นอกจากนี้

ในหนังสือกิจการอัครสาวก (บทที่ 4) ยังให้ข้อมูลไว้ว่า บรรดาผู้มีอำนาจในขณะนั้นมีความโกรธอย่างมาก จึงได้ปรึกษาหารือกันและพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อไม่ให้พวกศิษย์ของพระเยซูเจ้าไปประกาศเรื่องการกลับคืนพระชนมชีพนี้ ทำไมพวกศิษย์ของพระเยซูเจ้าจึงกล้าลบลอกลงประชาชนให้เชื่อเรื่องการกลับคืนชีพของพระเยซูเจ้า เพราะความเชื่อเรื่องนี้ได้ทำให้คริสตชนจำนวนมากในเวลาต่อมาต้องตายเพราะถูกเบียดเบียน นอกจากนี้ พวกผู้มีอำนาจในขณะนั้นก็ไม่เคยปฏิเสธเรื่องการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้าโดยไปตามหาพระศพของพระองค์มายืนยัน สิ่งที่พวกเขาทำเป็นเพียงห้ามไม่ได้พวกศิษย์ประกาศเรื่องนี้เท่านั้น สมมุติฐานนี้จึงหมดความสมเหตุสมผลไปในที่สุด

5) พวกทหารยามเผลอหลับไป

ความพยายามสุดท้ายที่เกิดขึ้นในกลุ่มผู้ไม่เชื่อในเรื่องนี้ และดูเหมือนจะได้รับการกล่าวขานกันเรื่อยมานับแต่วันที่พระเยซูคริสต์เจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพแล้ว และยังคงได้รับการยอมรับโดยพวกที่ตั้งตัวเป็นปรปักษ์กับคริสตชนในยุคปัจจุบันด้วย สมมุติฐานนี้นำมาจากหลักฐานใน มธ.28: 12-13 ที่บันทึกไว้ว่า “บรรดาหัวหน้าสมณะจึงประชุมปรึกษากันกับบรรดาผู้อาวุโส แล้วตกลงจ่ายเงินก้อนใหญ่ให้ทหาร สั่งว่า ท่านทั้งหลายจงพูดว่า บรรดาศิษย์ของเขามาขโมยศพไปในเวลากลางคืน ขณะที่เรากำลังหลับอยู่”

นักวิชาการหลายท่านแปลกใจอย่างมากว่า ทำไมมัทธิวจึงบันทึกไว้เช่นนี้โดยไม่ได้ปฏิเสธแต่อย่างใด อาจเป็นไปได้ว่า มัทธิวเห็นว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องน่าขัน เลยไม่ได้ให้ความสำคัญหรือสนใจที่จะปฏิเสธแต่อย่างใด แต่อย่างไรก็ตาม สมมุติฐานดังกล่าวก็ไม่สมเหตุสมผลด้วยหลายประการ เพราะคูหาฝังศพถูกปิดผนึกด้วยตราของราชการโรมัน ใครที่เปิดคูหาจะต้องทำลายผนึกดังกล่าว และนั่นจะต้องได้รับโทษถึงตาย แต่สถานการณ์ของพวกศิษย์ในเวลานั้นต่างหวาดกลัวและหนีกระจัดกระจายไป คงไม่มีใครกล้าที่จะเอาชีวิตเข้าเสี่ยงโดยเข้ามาเผชิญหน้ากับทหาร ขโมยพระศพแล้วไปสร้างเรื่องโกหกให้คนเชื่อว่าพระเยซูเจ้าได้กลับคืนพระชนมชีพจากความตายอย่างแน่นอน นอกจากนี้ ในพระวรสารของยอห์นมีรายงานไว้ว่า

ยังพบผ้าพันพระศพวางอยู่ที่พื้น “เขาก็้มลงมองเห็นผ้าพันพระศพวางอยู่บนพื้น แต่ไม่ได้เข้าไปข้างใน ซีโมนเปโตรซึ่งตามไปติดๆ ก็เข้ามาถึง เข้าไปในพระคูหาและเห็นผ้าพันพระศพวางอยู่ที่พื้น รวมถึงผ้าพันพระเคียวซึ่งไม่ได้วางอยู่กับผ้าพันพระศพ แต่พับแยกวางไว้อีกที่หนึ่ง” (ยน. 20:5-7) ถ้าพวกศิษย์มาขโมยพระศพจริง พวกเขาคงไม่มีเวลามากพอสำหรับการกระทำดังกล่าวโดยที่ทหารยามไม่รู้ตัวอย่างแน่นอน

เราจึงพอสรุปได้ในที่นี้ว่า สมมุติฐานทั้งห้าข้อที่ยกขึ้นมาคัดค้านเรื่องการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูคริสตเจ้านี้ไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะเชื่อถือได้ ความเป็นไปได้เดียวที่ทำให้พระคูหาว่างเปล่า เกิดการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของบรรดาอัครสาวกของพระเยซูเจ้า และการถือกำเนิดขึ้นของคริสตชนในเมืองที่พระเยซูเจ้าทรงถูกตรึงกางเขนนั่นเองก็คือพระเยซูคริสตเจ้าได้ทรงกลับคืนพระชนมชีพจากความตายจริง นี่เป็นข้อสรุปเดียวที่เป็นไปได้ และข้อสรุปนี้มีความสำคัญมากต่อความเชื่อของคริสตชนด้วย

3. ความหมายของการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูคริสตเจ้า

การสิ้นพระชนม์และการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูคริสตเจ้าเป็นศูนย์กลางของเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ความเชื่อของคริสตชน ถ้าพระเยซูเจ้าไม่ได้สิ้นพระชนม์ พระองค์ก็ไม่สามารถกลับคืนชีพได้ และถ้าพระองค์ไม่ได้กลับคืนชีพ ก็คงไม่มีคริสตชนเกิดขึ้นบนโลกนี้ ดังคำพูดของนักบุญเปาโลแก่ชาวโครินธ์ที่ว่า “ถ้าพระคริสตเจ้ามิได้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ การเทศน์สอนของเราก็ไร้ประโยชน์ และความเชื่อของท่านก็ไร้ประโยชน์” (1 คร. 15:14) และโดยการกลับคืนพระชนมชีพนี้ มนุษยชาติจึงมองเห็นชีวิตในอนาคตของตนว่า จะได้กลับคืนชีพพร้อมกับพระเยซูคริสตเจ้าด้วย

นอกจากเปาโลแล้ว ยังมีนักเขียนอีกหลายท่านที่ได้เขียนหนังสือต่างๆ มากมายเพื่อปกป้องความเชื่อเรื่องการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูคริสตเจ้า ที่โดดเด่นเล่มหนึ่งน่าจะเป็นของ เอ็น. ที. ไรท์ ที่ได้เขียนหนังสือหนากว่า 800 หน้าเพื่อปกป้องเรื่องนี้ การกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูคริสตเจ้าจึงมีทั้งความสำคัญและความหมายอย่างมากต่อเรา

คริสตชน ซึ่งเมื่อเราไปสำรวจดูพยานหลักฐานต่างๆ ในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่แล้ว พบว่าได้ให้ความหมายและความสำคัญของการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูคริสต์เจ้าไว้หลายประการด้วยกัน ดังนี้

3.1 เป็นการพิสูจน์ว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์และพระบุตรของพระเจ้า

ขณะที่พระเยซูเจ้าทรงปฏิบัติพระพันธกิจในที่ต่างๆ ประชาชนมักจะถามหาเครื่องหมายจากพระองค์เพื่อยืนยันว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่พวกเขารอคอยจริง คำตอบเดียวที่พระเยซูเจ้าทรงชี้แจงให้แก่มหาชนคือการอ้างถึงประกาศโยนาห์ โดยตรัสว่าโยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาสามวันสามคืนฉันใด พระองค์ก็จะอยู่ในท้องแผ่นดินสามวันสามคืนฉันนั้น (มธ. 12:40; ยน. 2:19) และกับบรรดาศิษย์ของพระองค์ พระเยซูเจ้าก็ได้ตรัสกับพวกเขาหลายครั้งก่อนที่พระองค์จะถูกตรึงกางเขนว่า พระองค์จะต้องถูกตรึง ถูกประหารชีวิต แต่จะทรงกลับคืนพระชนมชีพในวันที่สาม (มธ. 16:21) และหลังจากที่ได้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว ในวันที่สามพระเยซูเจ้าก็เสด็จกลับคืนชีพจากความตายจริงๆ นี่จึงเป็นการพิสูจน์ว่าคำพูดของพระองค์เป็นจริง พระองค์คือพระบุตรของพระเจ้า เป็นผู้ที่ทำให้คำพยากรณ์ของบรรดาประกาศกทั้งหลายในพันธสัญญาเดิมเป็นจริง พระองค์คือพระเมสสิยาห์ที่พวกเขารอคอย และการกลับคืนชีพของพระองค์คือการพิสูจน์ถึงความเป็นพระบุตรพระเจ้าของพระองค์ ดังคำยืนยันของเปาโลแก่ชาวโรมที่ว่า “และโดยทางพระจิตเจ้าผู้บันดาลความศักดิ์สิทธิ์ (พระเยซูเจ้า) ทรงได้รับการสถาปนาขึ้นเป็นพระบุตรผู้ทรงอำนาจของพระเจ้าโดยการกลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตาย พระองค์คือพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (รม. 1:4)

นอกจากนี้ หลังจากทรงกลับคืนพระชนมชีพแล้ว พระเยซูเจ้ายังได้แสดงองค์แก่บรรดาศิษย์ของพระองค์หลายต่อหลายครั้ง และแก่ประชาชนอีกเป็นจำนวนมาก นักบุญเปาโลบันทึกว่าพระองค์แสดงองค์แก่ประชาชนกว่า 500 คนในคราวเดียวกัน (1 คร. 15:6-7) และในการแสดงองค์นี้พระองค์ก็ไม่ได้แสดงองค์ในลักษณะเป็นผีหรือภาพลวงตา แต่เป็นพระ

วรกายเดียวกับที่ได้รับทรมานและถูกตรึงกางเขน แต่ทรงกลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่ด้วยพระพลานุภาพของพระเจ้า การกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้าจึงเป็นการพิสูจน์ว่าพระองค์คือพระเมสสิยาห์และพระบุตรของพระเจ้า

3.2 เป็นการยืนยันว่าทุกสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวไว้เป็นความจริง

หนังสือโยบ หนังสือประกาศกอิสยาห์บทที่ 53 และเพลงสดุดีที่ 16 เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของพันธสัญญาเดิมที่กล่าวพยากรณ์เกี่ยวกับการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้า “ส่วนข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้ว่าพระเจ้าผู้ปกป้องข้าพเจ้าทรงพระชนม์อยู่ จะทรงลุกขึ้นยืนเป็นคนสุดท้ายบนแผ่นดิน” (โยบ 19:25) “ถึงกระนั้น พระยาห์เวห์พอพระทัยให้เราถูกขี้ด้วยความทุกข์ทรมาน ... หลังจากที่เขาประสบความสำเร็จแล้ว เขาจะได้เห็นแสงสว่างและจะพอใจ ... เราจะมอบคนจำนวนมากให้เป็นส่วนมรดกของเขา ... เพราะเขายอมตาย ยอมให้ทุกคนคิดว่าเป็นผู้ล่วงละเมิด แต่ที่จริงเขาแบกบาปของคนทั้งปวง และวอนขอแทนบรรดาผู้ล่วงละเมิด” (อิสย. 53:10-12) “เพราะพระองค์จะไม่ทรงทอดทิ้งข้าพเจ้าไว้ในแดนมรณะ จะไม่ทรงปล่อยให้ผู้ชั่วร้ายของพระองค์ต้องเผชิญเหตุพลิก พระองค์จะทรงสอนข้าพเจ้าให้รู้จักหนทางแห่งชีวิต ข้าพเจ้าจะยินดีอย่างเต็มเปี่ยมเมื่ออยู่เฉพะพระพักตร์ ข้าพเจ้าจะมีความสุขตลอดไปเมื่ออยู่เบื้องขวาของพระองค์” (สดด. 16:10-11)

และคำพยากรณ์ต่างๆ เหล่านี้ก็ได้สำเร็จเป็นจริง ดังหลักฐานที่พันธสัญญาใหม่ให้ไว้ “เมื่อเราเป็นบุตร เราก็คือเป็นทนายด้วย เป็นทนายของพระเจ้าและเป็นทนายร่วมกับพระคริสต์เจ้า ถ้าเรารับการทรมานร่วมกับพระองค์ เราก็จะรับพระสิริรุ่งโรจน์ร่วมกับพระองค์ด้วย” (รม. 8:17) “ข้อความของพระคัมภีร์ที่เขากำลังอ่านอยู่นั้น มีดังนี้ “เขาถูกนำไปฆ่าเหมือนแกะตัวหนึ่ง ... เมื่อเขาถูกเหยียดหยาม เขาไม่ได้รับความยุติธรรมเลย ใครจะเล่าเรื่องเชื้อสายของเขาได้ เพราะชีวิตของเขาถูกยกไปจากแผ่นดินนี้แล้ว” (กจ. 8:32-33) “ดังที่กษัตริย์ดาวิดตรัสถึงพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้าเสมอ พระองค์ประทับอยู่เบื้อง

ขวา ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว ... เพราะพระองค์จะไม่ทรงละทิ้งข้าพเจ้าไว้ในแดนผู้ตาย และจะไม่ทรงปล่อยผู้ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ให้เน่าเปื่อย พระองค์ทรงสอนข้าพเจ้าให้รู้จักทางแห่งชีวิต พระองค์จะทรงทำให้ข้าพเจ้าเปี่ยมด้วยความยินดีเฉพาะพระพักตร์พระองค์” (กจ. 2:25-28)

การกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้าจึงไม่ใช่เป็นความบังเอิญที่เกิดขึ้น แต่เป็นแผนการนิรันดรของพระเจ้า

3.3 ความเชื่อของคริสตชนขึ้นอยู่กับ การกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้า

พระวรสารหรือข่าวดีตั้งอยู่บนพื้นฐานของประสบการณ์สำคัญ 3 ประการของพระเยซูเจ้า คือ การสิ้นพระชนม์ การถูกฝังไว้ และการเสด็จกลับคืนชีพ หากปราศจากเหตุการณ์หลัก 3 ประการนี้ ข่าวดีของพระวรสารก็ไม่มี และคริสต์ศาสนาก็ไม่เกิดขึ้น ดังนั้น การกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้าจึงเป็นศูนย์กลางสำหรับความเชื่อของเรา ดังคำยืนยันของนักบุญเปาโลที่ว่า “ข้าพเจ้ามอบธรรมประเพณีสำคัญที่สุดให้ท่าน เป็นธรรมประเพณีที่ข้าพเจ้าได้รับมาอีกทอดหนึ่ง คือพระคริสตเจ้าได้สิ้นพระชนม์เพราะบาปของเรา ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ และทรงถูกฝังไว้ พระองค์ทรงกลับคืนพระชนมชีพในวันที่สามตามความในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:3-4) และอีกตอนหนึ่ง “ถ้าพระคริสตเจ้ามิได้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ การเทศน์สอนของเราก็ไร้ประโยชน์และความเชื่อของท่านก็ไร้ประโยชน์เช่นเดียวกัน ยิ่งกว่านั้น เรากลายเป็นพยานเท็จถึงพระเจ้า เพราะเรายืนยันว่าพระเจ้าทรงบันดาลให้พระคริสตเจ้ากลับคืนพระชนมชีพ” (1 คร. 15:14-15)

3.4 ทำให้เราหลุดพ้นจากบาปและได้รับความรอดพ้น

โดยการกลับคืนพระชนมชีพ พระเยซูเจ้าได้แสดงให้เห็นว่าพระองค์มีชัยชนะเหนือบาปและเหนืออำนาจใดๆ ทั้งปวง นักบุญเปาโลกล่าวไว้อย่างชัดเจนในจดหมายถึงชาวโครินธ์ว่า ถ้าพระเยซูเจ้ามิได้ทรงกลับคืนชีพ จากความตาย เราทุกคนก็ยังคงตกเป็นทาสของบาป “ถ้าพระคริสตเจ้ามิได้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ ความเชื่อของท่านก็ไร้ความหมายและท่านก็ยัง

คงอยู่ในบาป” (1 คร. 15:17) พระเยซูเจ้าทรงเป็นลูกแกะที่ไร้ตำหนิของพระเจ้า พระองค์จึงทรงมีอำนาจช่วยให้เราหลุดพ้นจากอำนาจของบาปได้ งานไถ่กู้บนกางเขนของพระองค์จึงสมบูรณ์ไปพร้อมกับการกลับคืนพระชนม์ชีพจากความตายของพระองค์

แต่เพื่อจะได้รับความรอด จำเป็นที่เราจะต้องประกาศความเชื่อในพระองค์อย่างเปิดเผย “ถ้าท่านประกาศด้วยปากว่า พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และมีความเชื่อในใจว่า พระเจ้าทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้าทรงกลับคืนพระชนม์ชีพจากบรรดาผู้ตาย ท่านก็จะรอดพ้น” (รม. 10:9) ดังนั้น ใครที่ไม่เชื่อในการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูเจ้า ก็ไม่อาจรับความรอดได้และไม่สามารถเป็นคริสตชนได้

ความรอดคือการได้รับชีวิตนิรันดร เป็นชีวิตที่เป็นเหมือนพระเจ้า เป็นชีวิตที่เริ่มต้นจากการได้รับความรอดและจะเป็นเช่นนั้นตลอดไป ดังคำสัญญาที่พระเยซูเจ้าให้ไว้กับศิษย์ของพระองค์เมื่อตรัสว่า “เราเป็นการกลับคืนชีพและเป็นชีวิต ใครเชื่อในเรา แม้ตายไปแล้ว ก็จะมีชีวิต และทุกคนที่มีชีวิต และเชื่อในเรา จะไม่มีวันตายเลย” (ยน. 11:25-26) นี่เป็นความเชื่อและความหวังของคริสตชนทุกคน ดังคำยืนยันของเปโตรที่ว่า “ขอถวายพระพรแด่พระเจ้า พระบิดาของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์ทรงพระกรุณาอย่างยิ่งใหญ่ พระองค์ทรงบันดาลให้เราบังเกิดใหม่และมีความหวังที่มีชีวิตชีวา อาศัยการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูคริสต์เจ้าจากบรรดาผู้ตาย เพื่อรับมรดกที่ไม่เสื่อมสลายไร้มลทิน ไม่มีวันร่วงโรยซึ่งเก็บรักษาไว้ในสวรรค์เพื่อท่าน” (1 ปต. 1:3-4)

3.5 ทำให้เราได้รับพระจิตเจ้า

ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์บนโลกนี้ พระเยซูเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แก่บรรดาศิษย์ของพระองค์ว่าพระองค์จะส่งพระจิตของพระองค์ลงมา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ก่อนที่พระองค์จะทรงรับทรมานและถูกตรึงบนไม้กางเขน พระองค์ตรัสอย่างชัดเจนแก่บรรดาศิษย์ของพระองค์ว่า “เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ที่เราไปนั้นก็เป็นประโยชน์กับท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป พระผู้ช่วยเหลือ (พระจิตเจ้า) ก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเรา

ไป เราจะส่งพระองค์มาหาท่าน” (ยน. 16:7) คำพูดนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า พระองค์จะส่งพระจิตเจ้าลงมาหลังจากที่พระองค์กลับคืนพระชนมชีพแล้ว และคำสัญญานี้ก็จริงตามนี้ เมื่อพระเยซูเจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพแล้ว “พระองค์ทรงได้รับการเทิดทูนให้ประทับเบื้องขวาของพระเจ้า พระองค์ทรงได้รับพระจิตเจ้าจากพระบิดาตามพระสัญญา และประทานพระจิตเจ้านี้ให้เราดังที่ท่านได้เห็นและได้ยินอยู่” (กจ. 2:33)

ทุกวันนี้ พระจิตเจ้ายังทรงประทับอยู่ท่ามกลางเราเพื่อดำเนินงานและสานต่องานของพระเยซูเจ้า นี่หมายความว่า งานของพระเยซูเจ้ายังคงดำเนินต่อไปท่ามกลางมนุษย์ผ่านทางการศึกษาบริการของพระองค์ ผู้ซึ่งได้รับความเหลือจากพระเยซูเจ้าผ่านทางพระจิตของพระองค์ โดยการสนับสนุน คำจูง และนำทางพวกเขาเพื่อจะได้สามารถนำมนุษย์ไปสู่ชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้า

3.6 ทำให้เรากลับคืนชีพด้วย

พระเจ้าได้ทรงสัญญาแก่เราว่า เมื่อเราเข้าอยู่ในพระคริสตเจ้าแล้ว พระองค์ก็จะทรงเปลี่ยนแปลงร่างกายรู้จักตายของเราไปสู่ร่างกายนิรันดร เป็นเหมือนร่างกายของพระคริสตเจ้าที่ได้รับพระสิริรุ่งโรจน์ นักบุญยอห์นได้เชื่อเช่นนี้จึงกล่าวยืนยันไว้ว่า “ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้ เราเป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว แต่เราจะเป็นอย่างไรในอนาคตนั้นยังไม่ปรากฏชัดแจ้ง เราตระหนักดีว่า เมื่อพระองค์ทรงปรากฏ เราจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะเราจะได้เห็นพระองค์อย่างที่เราเป็น” (1 ยน. 3:2)

ดังนั้น คริสตชนจึงไม่ร้องไห้คร่ำครวญอย่างหมดหวังเมื่อพี่น้องคนใดคนหนึ่งของเราจากไป เพราะเขาไม่ได้จากเราไปตลอดไป แต่พระเจ้าทรงสัญญาไว้แล้วว่าพระองค์จะรวมเราทุกคนเข้าเป็นหนึ่งเดียวกันอีกครั้งหนึ่งในชีวิตหน้า เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ นักบุญเปาโลมีความเชื่อเช่นนี้จึงกล่าวแก่ชาวโครินธ์ว่า “โปรดฟังเถิด ข้าพเจ้ามีธรรมล้ำลึกข้อหนึ่งจะบอกท่าน เราทุกคนจะไม่ตาย แต่เราทุกคนจะเปลี่ยนแปลง ทันทีทันใดชั่วพริบตา เมื่อเปาโลตรครั้งสุดท้าย เสียงแตรจะดังขึ้น แล้วผู้ตายจะกลับคืนชีพอย่างไม่เน่าเปื่อย และเราจะเปลี่ยนแปลง เพราะร่างกายที่เน่าเปื่อย

ได้นี้ จะต้องสวมใส่ความไม่เนาเปื่อย และร่างกายที่ต้องตายนี้ จะต้องสวมใส่ความไม่รู้จักตาย” (1 คร. 15:51-53) และนี่คือความเชื่อของเราด้วย “เราเชื่อว่าพระเยซูเจ้าสิ้นพระชนม์และทรงกลับคืนพระชนมชีพ เราจึงเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงนำบรรดาผู้ที่หลับอยู่มาอยู่กับพระองค์โดยทางพระเยซูเจ้า เช่นเดียวกัน” (1 ธส. 4:14)

3.7 พระเยซูเจ้าจะเสด็จกลับมาพิพากษาผู้เป็นและผู้ตาย

การกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้าเป็นการเตือนเรามาอย่างชัดเจนว่า พระเจ้าจะทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์ในการพิพากษาโลก และมนุษย์ทุกคนอย่างยุติธรรม โดยพระคริสต์เจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และทรงเป็นกษัตริย์แห่งสากลจักรวาล หลังจากพระองค์ทรงใช้เวลาแก่มนุษย์ทั้งชายและหญิงเพื่อพิสูจน์ความรักและความซื่อสัตย์ของพวกเขาแล้ว เมื่อวาระสุดท้ายมาถึง เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงปรากฏมาด้วยพระพลานุภาพและเกียรติรุ่งโรจน์ยิ่งใหญ่เพื่อพิพากษามนุษย์ทุกคน “เพราะพระองค์ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้เมื่อจะทรงพิพากษาโลกด้วยความยุติธรรม โดยผ่านมนุษย์ผู้หนึ่งที่พระองค์ทรงแต่งตั้งและทรงรับรองต่อมนุษย์ทุกคน โดยทรงทำให้ผู้นี้กลับคืนชีวิตจากบรรดาผู้ตาย” (กจ. 17:31)

แต่แม้พระคริสต์เจ้าไม่ได้ทรงเปิดเผยเวลาของการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ แต่พระองค์ก็ทรงกระตุ้นเตือนเราให้ตื่นเฝ้ารอคอยเสมอ “การรู้ถึงเรื่องการพิพากษา เชิญชวนให้เรามนุษย์กลับใจในขณะที่พระเจ้ายังทรงประทาน “เวลาที่เหมาะสม” และ “วันแห่งความรอดพ้น” (2 คร. 6:2) ให้มนุษย์อยู่อีก ความรู้นี้ชวนให้เกิดความยำเกรงศักดิ์สิทธิ์ต่อพระเจ้า ผลักดันให้สร้างความยุติธรรมเพื่อเข้าในพระอาณาจักรของพระเจ้า ประกาศแจ้ง “ความหวังที่ให้ความสุข” (ทต. 2:13) เรื่องการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะเสด็จมา “เพื่อรับพระสิริรุ่งโรจน์ในหมู่ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ และเพื่อให้มนุษย์ทุกคนที่มีความเชื่อได้ชมพระพักตร์ด้วยความพิศวง” (2 คร. 1:10)

บรรณานุกรม

- Craig, William Lane. (1984). **Apologetics: An Introduction**. Moody Press.
- Dupuis, Jacques, S.J., (1994). **Who Do You Say I Am?: Introduction to Christology**. Orbis Books.
- Geisler, Norman. (1989). **When Skeptics Ask**. Victor Press.
- Greenleaf, Simon. (1995). **The Testimony of the Evangelists; The Gospels Examined by the Rules of Evidence**. Kregel Publications.
- Kasper, Walter. (1976). **Jesus the Christ**. Paulist Press.
- Little, Paul. (1988). **Know Why You Believe**. InterVarsity Press.
- McDowell, Josh. (1979). **Evidence That Demands a Verdict**. Here's Life Publishers.
- McDowell, Josh. (1981). **The Resurrection Factor**. Here's Life Publishers.
- McNeill, William. (1979). **A World History (3 ed)**. Oxford University Press.
- Meier, John (1991, 1992). **A Marginal Jew: Rethinking the Historical Jesus**. Doubleday.
- Montgomery, John, ed. (1991). **Evidence for Faith**. Probe Books.
- Morison, Frank. (1958). **Who Moved the Stone?**. Zondervan Publishing.
- O'Collins, Gerald. (1983). **Interpreting Jesus**. Geoffrey Chapman.
- O'Collins, Gerald (2009). **Christology: A Biblical, Historical, and Systematic Study of Christ**. Oxford University Press.
- O'Collins, Gerald. (2007). **Jesus Our Redeemer: A Christian Approach to Salvation**. Oxford University Press.
- Rahner, Karl. (1978). **Foundations of Christian Faith**. Seabury.
- Strauss, David. (1879). **The Life of Jesus for the People**. Williams 200 and Norgate.

[หมวดชีวิตด้านจิตใจ]

ความรักต่อเพื่อนพี่น้อง

บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร

1. คำนำ

เมื่อคริสตชนเจริญชีวิตตามจิตตารมณ์พระวรสารก็จะพบความจริงว่า เราไม่สามารถไปหาพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียวได้ เราต้องไปหาพระองค์พร้อมกับเพื่อนพี่น้อง เพราะพระเจ้าทรงเป็นบิดาของมนุษย์ทุกคน มนุษย์ทุกคนเป็นพี่น้องกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า การไปสวรรค์นั้นเราไม่ได้ไปคนเดียว เราต้องไปกับเพื่อนพี่น้องของเราด้วย

การเจริญชีวิตตามพระวรสารคือ การเจริญชีวิตตามบัญญัติเอกแห่งความรักซึ่งเป็นหัวใจและพื้นฐานคำสอนคริสตศาสนา ต่อคำถามของบัณฑิตทางกฎหมายที่ว่า “บทบัญญัติข้อใดเป็นเอกในธรรมบัญญัติ” พระเยซูเจ้าได้ตรัสตอบว่า “ท่านจะต้องรักองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านสุดจิตใจ สุดวิญญาณ สุดสติปัญญาของท่าน และท่านจะต้องรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง” (มธ 22:37-39) โดยผ่านทางความรักต่อเพื่อนพี่น้องทำให้เรามีชีวิตใหม่

นักบุญยอห์นกล่าวว่า “เราผ่านพ้นความตายมาสู่ชีวิตแล้ว เพราะเรารักเพื่อน้อง” (1 ยน 3:14) จากประสบการณ์ชีวิตเราสังเกตได้ว่าเมื่อเรารักเพื่อนพี่น้องความสัมพันธ์ของเรากับพระเจาก็จะเติบโตขึ้นด้วย เพราะพระเยซูคริสต์เจ้าประทับอยู่ในเพื่อนพี่น้องแต่ละคน พร้อมกับเพื่อนพี่น้องเราสามารถเจริญชีวิตตามแบบชีวิตพระตรีเอกภาพได้

เพื่อนพี่น้องคือใคร พันธสัญญาใหม่สอนว่าเพื่อนพี่น้องไม่ได้หมายถึงแต่เพียงผู้ร่วมสายเลือดเดียวกัน ชาติเดียวกัน หรือเฉพาะคนที่เรารัก แต่หมายถึงมนุษย์ทุกคน ผู้ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของเราในขณะปัจจุบัน โดยเฉพาะผู้ซึ่งต้องการความช่วยเหลือและความรักจากเรา (ลก 10: 30-37) จากมุมมองของความเชื่อและการเปิดเผย (Revelation) เพื่อนพี่น้องจึงเป็นผู้ที่พระเยซูเจ้าทรงรักและพระองค์ทรงประทับอยู่ในเพื่อนพี่น้อง ในเพื่อนพี่น้องพระเยซูเจ้ามาพบปะกับเรา เป็นเหมือนของขวัญที่เพิ่มคุณค่ากับชีวิตของเรา เป็นเหมือนผู้กระตุ้นเราและทำให้เราบริสุทธิ์

หลังจากพระเยซูเจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพบรรดาศิษย์ของพระองค์เชื่อและตระหนักว่า พระเยซูคริสต์เจ้าทรงประทับอยู่กับพวกเขาในสภาพใหม่ พวกเขาพบพระองค์ในพระวาจาและในศีลมหาสนิท (ลก 24:30-32) ในกลุ่มคริสตชนที่มีความเชื่อ (มธ 18:20) ในผู้นำพระศาสนจักร (ลก 10:16) ในเพื่อนพี่น้อง (มธ 25:40) และในจิตใจ (ยน 14:15-26; รม 8:7-17) บทความนี้จึงพยายามศึกษา การประทับของพระเยซูคริสต์เจ้าในเพื่อนพี่น้อง เพื่อเสริมสร้างความรักและความเป็นหนึ่งเดียวกับมนุษย์ทุกคน

2. มนุษย์และเพื่อนพี่น้องในพันธสัญญาเดิม

2.1 มนุษย์ได้รับชีวิตจากพระเจ้าผู้ทรงสร้างมนุษย์ตาม “ภาพลักษณ์” (Image) ของพระองค์

พระคัมภีร์กล่าวว่า พระเจ้าตรัสว่า “เราจงสร้างมนุษย์ขึ้นตามภาพลักษณ์ของเรา ให้มีความคล้ายคลึงกับเรา ให้เป็นนายปกครองปลาในทะเล นกในท้องฟ้า สัตว์เลี้ยง สัตว์ป่า และสัตว์เลื้อยคลานบนพื้นดิน พระเจ้า

ทรงสร้างมนุษย์ตามภาพลักษณ์ของพระองค์ พระองค์ทรงสร้างเขาตามภาพลักษณ์ของพระเจ้า พระองค์ทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง” (ปฐมก 1:26-27) ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงประเสริฐกว่าสิ่งสร้างทั้งมวล มนุษย์เท่านั้นที่ “สามารถรู้จักพระเจ้าผู้สร้างของตน” (GS 12.3) มนุษย์เท่านั้นที่ได้รับเรียกให้มาแบ่งปันชีวิตของพระเจ้า โดยอาศัยความรู้และความรัก มนุษย์ได้รับการสร้างมาด้วยจุดหมายนี้ และนี่คือเหตุผลพื้นฐานแห่งศักดิ์ศรีของมนุษย์” (CCC.356) ชีวิตของพระเจ้าพระตรีเอกภาพเป็นชีวิตแห่งความรัก มนุษย์ทุกคนผู้มีภาพลักษณ์ของพระเจ้า ดังนั้นมนุษย์ทุกคนจึงได้รับการเรียกให้รักต่อเพื่อนพี่น้อง พระคัมภีร์ปฐมกาลบอกเราว่า มนุษย์คู่แรกได้ทำบาปและมนุษย์ทุกคนได้รับผลของบาปนั้น (ปฐมก 3) พระเจ้าได้สัญญาจะไถ่บาปของมนุษย์ (ปฐมก 3:15;) ในพันธสัญญาเดิมเป็นเวลาเตรียมพระสัญญาของพระเจ้าให้สำเร็จ ในพันธสัญญาใหม่เมื่อถึงเวลากำหนด พระเจ้าทรงส่งพระบุตรแต่องค์เดียวของพระองค์มาไถ่กู้โลก และนำชีวิตใหม่ชีวิตแห่งความรักมาให้มนุษย์ (ยอห์น 3:16; 1 ยอห์น 4:9-21)

2.2 เพื่อนพี่น้องในพันธสัญญาเดิม

คำว่า “พี่น้อง” ความหมายตามตัวอักษรหมายถึง ผู้เกิดร่วมบิดามารดาเดียวกันหรือคนในเชื้อสายวงศ์วานเดียวกัน (ปฐมก 4:2; 13:8;) พันธสัญญาเดิมให้ความหมายเพิ่มเติมคือ ผู้มาจากเผ่าพันธุ์เดียวกัน (กตว 16:10) ชนชาติที่เป็นพี่น้องกัน (ฉธบ 2:4; 15:12) ผู้ที่มีความสัมพันธ์และทำสัญญาต่อกัน (1 ซมอ 20:16; 2 ซมอ 1:26) ตั้งแต่แรกเริ่มการสร้างโลกและมนุษย์พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้มนุษย์ทุกคนเป็นพี่น้องกัน (ปฐมก 1:2; กจ 17:26) แต่เพราะบาปทำให้มนุษย์แตกแยกกัน ในพันธสัญญาเดิมพระเจ้าได้เตรียมให้มนุษย์ทุกคนเป็นพี่น้องกันใหม่ พระเจ้าได้ทรงเรียกอับราฮัมและลูกหลานให้เจริญชีวิตในความรักต่อเพื่อนพี่น้อง “ท่านจะต้องไม่เก็บความเกลียดชังพี่น้องไว้ในใจ แต่จงตักเตือนเพื่อนบ้านอย่างตรงไปตรงมา ท่านจะได้ไม่ต้องรับผิดชอบบาปของเขา ท่านจะต้องไม่แก้แค้นหรืออาฆาตชนชาติเดียวกับท่าน แต่จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” (ลนต 19:17-18) และ “ท่านจะต้องไม่ข่มเหงคนต่างด้าว ที่เข้ามาอาศัย

ในแผ่นดินของท่าน ท่านจะต้องปฏิบัติต่อคนต่างด้าวเหมือนท่านปฏิบัติต่อชาวอิสราเอลด้วยกัน และรักเขาเหมือนรักตนเอง อย่าลืมนะว่าท่านทั้งหลายเคยเป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินอียิปต์มาแล้ว” (ลนต 19:34) พระคัมภีร์ได้ให้ตัวอย่าง อับราฮัมหลีกเลี่ยงไม่ขัดแย้งกับโลทหลานชาย (ปฐมก 13:8) ยาโคบคืนดีกับเอซาว (ปฐมก 33:4) โยเซฟให้อภัยแก่พี่น้อง (ปฐมก 45:1-8)

ในพันธสัญญาเดิมอุดมคติเรื่องมนุษย์ทุกคนเป็นพี่น้องกันยังไม่เกิดเป็นจริงขึ้น บรรดาประกาศกได้กล่าวว่ ในแผ่นดินอิสราเอลยังไม่มีความรักกันฉันพี่น้อง มีแต่การเบียดเบียนทำร้ายกัน (ฮชย 4:1-2; อสย 9:18-20; ยรม 9:3-6; 12:6) บรรดาประกาศกเรียกร้องให้มีความรักเมตตาต่อพี่น้อง (ศคย 7:9) เพราะทุกคนมีบิดาคนเดียวและมีพระเจ้าองค์เดียวที่ทรงสร้างเรา (มลค 2:10; อสย 63:16) การนมัสการพระเจ้าและการอดอาหารที่พอพระทัยพระเจ้าคือ การแสดงความรักต่อพี่น้อง “เราต้องการความรักมั่นคง ไม่ประสงค์การถวายบูชา” (ฮชย 6:6) “แม้ท่านทั้งหลายถวายเครื่องเผาบูชา เราก็ไม่พอใจธัญบูชาของท่าน เราไม่มองสัตว์อ้วนพีที่ท่านถวายเป็นสาคินบูชา แต่จงให้ความยุติธรรมหลังไหลลงเหมือนน้ำ และให้ความชอบธรรมเป็นเหมือนธารน้ำที่ไม่มีวันเหือดแห้ง” (อมส: 22-24) “การจำศีลอดอาหารที่เราต้องการคือ การแก้ไข้ที่อธรรม แก้สายรัดแอก ปลอ่ยผู้ถูกข่มเหงให้เป็นอิสระ และหักแอกทุกอัน แบ่งปันอาหารกับผู้วิโยค นำคนยากจนไร้ที่อยู่อาศัยเข้ามาในบ้าน ให้เสื้อผ้าแก่ผู้ที่ท่านเห็นว่าไม่มีเสื้อผ้าสวม และไม่หันหน้าหนีจากญาติพี่น้อง” (อสย 58:6-9) “จงเลิกทำชั่ว จงเรียนรู้ที่จะทำความดี จงแสวงหาความยุติธรรม จงช่วยเหลือผู้ถูกข่มเหง จงให้ความเป็นธรรมแก่ลูกกำพร้า จงปกป้องสิทธิของหญิงม่าย” (อสย 1:15-17) ในพันธสัญญาเดิมได้พูดถึงให้รักศัตรูด้วย “ถ้าศัตรูของเจ้าหิว จงให้อาหารแก่เขา ถ้าเขากระหาย จงให้เขาดื่ม” (สภข 25:21:22; 24:17-1; อพย 23:4-5) ผู้นิพนธ์พระคัมภีร์และบรรดาประกาศกได้กล่าวถึงอุดมคติความรักต่อเพื่อนมนุษย์ หมายถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของมนุษย์ทุกคน “เป็นการดีและน่าชื่นชมอย่างยิ่งที่จะอยู่ร่วมกันฉันพี่น้อง” (สดด 133:1) “พี่น้องที่ช่วยเหลือกันก็เป็นเหมือนเมือง

ที่เข้มแข็ง” (สภษ 18:19) พระเจ้าจะรวมชนชาติอิสราเอลให้เป็นหนึ่งเดียวกัน (อสค 37:22; ยรม 3:18; มคา 2:12) และพระเจ้าจะทำให้มนุษยชาติเป็นหนึ่งเดียวกันและอยู่ร่วมกันอย่างสันติ (อสย 2:1-4; 66:18) อุดมคติแห่งความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของมนุษย์ทุกคนจะสำเร็จในพันธสัญญาใหม่คือ ในองค์พระเยซูคริสตเจ้า

3. พี่น้องในพันธสัญญาใหม่และการประทับอยู่ของพระเยซูคริสตเจ้าในเพื่อนพี่น้อง

3.1 พี่น้องในพระธรรมใหม่

ในพันธสัญญาใหม่ได้ใช้คำ “พี่น้อง” เพื่อเรียกบรรดาศิษย์ของพระเยซูเจ้าจำนวน 160 ครั้ง

3.1.1 พระเยซูเจ้าทรงเป็นบุตรคนแรกในบรรดาพี่น้องจำนวนมาก (รม 8:29)

อาศัยการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน พระเยซูคริสตเจ้าทรงรวมมนุษย์ทุกคนให้เป็นหนึ่งเดียวกัน ทำให้ผู้มีความเชื่อทุกคนเข้าเป็นสมาชิกของครอบครัวของพระเจ้า (อฟ 2:11-19) หลังจากการกลับคืนพระชนมชีพ พระเยซูคริสตเจ้าทรงเรียกบรรดาศิษย์ว่า “พี่น้องของเรา” (ยน 20:17; มธ 28:10) “ทุกคนเป็นบุตรของพระเจ้า โดยอาศัยความเชื่อในพระคริสตเยซู” (กท 3:26; ยน 1:12; รม 8:14) การเป็นพี่น้องนี้มีใช่เป็นความสัมพันธ์ทางสายเลือด แต่เป็นความสัมพันธ์ทางความเชื่อในพระเยซูคริสตเจ้าและการปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดาเจ้า “ผู้ที่ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ ผู้นั้นเป็นพี่น้องชายหญิงและเป็นมารดาของเรา” (มธ 12:50; มก 3:35; ลก 8:21) มนุษย์กลายเป็นพี่น้องของพระเยซูคริสตเจ้าอาศัยการเกิดใหม่จากพระเจ้า (ยน 1:13; 3:3) พระเยซูคริสตเจ้าเรียกคนเหล่านี้ว่า “พี่น้อง” (ฮบ 2:11) “ทุกคนที่มีพระจิตของพระเจ้าเป็นผู้นำ ย่อมเป็นบุตรพระเจ้า..ทำให้เราร้องออกมาว่า “อับบา..พระบิดาเจ้าข้า เราเป็นบุตรพระเจ้าและเป็นทายาทของพระเจ้าร่วมกับพระคริสตเจ้า” (รม 8:14-17)

3.1.2 กลุ่มพี่น้องในพระคริสตเจ้า

พระเยซูเจ้าได้วางรากฐานให้บรรดาศิษย์ของพระองค์เจริญชีวิตตามบัญญัติแห่งความรัก “ท่านอยากให้เขาทำกับท่านอย่างไร ก็จงทำกับเขาอย่างนั้นเถิด” (มธ 7:12) “ท่านต้องรักมนุษย์เหมือนรักตนเอง” (มธ 22:39) และในงานเลี้ยงอาหารค่ำครั้งสุดท้าย พระเยซูเจ้าได้มอบบัญญัติใหม่แห่งความรัก คือ “ให้ท่านทั้งหลายรักกัน เหมือนดังที่เรารักท่าน” (ยน 15:12; 13:34) พระเยซูเจ้าได้ให้บรรดาศิษย์เจริญชีวิตแห่งความรักด้วยมาตรฐานใหม่ที่สูงกว่าเดิม (มธ 5:21-26) บรรดาศิษย์ต้องช่วยเหลือกัน และให้กำลังใจ ช่วยแก้ไขข้อบกพร่อง และให้อภัยแก่กัน (มธ 18:15-18; 21-22) และมีทัศนคติที่จะรักพี่น้องอย่างจริงใจตามแบบอย่างของพระคริสตเจ้า (1 ยน 3:12-16) พระเยซูเจ้าภาวนาให้บรรดาศิษย์ของพระองค์เจริญชีวิตเป็นหนึ่งเดียวกัน เพื่อจะได้เป็นพยานถึงชีวิตพระตรีเอกภาพ และเพื่อช่วยให้มนุษย์ทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันด้วย (ยน 17)

3.2 การประทับอยู่ของพระเยซูคริสตเจ้าในเพื่อนพี่น้อง

3.2.1 การประทับอยู่ของพระเยซูเจ้าในบรรดาอัครสาวก

ในพระวรสารทั้งสี่ได้กล่าวถึงการประทับอยู่ของพระเยซูเจ้าในบรรดาอัครสาวก พระเยซูเจ้าตรัสกับบรรดาอัครสาวกว่า “ผู้ที่ต้อนรับท่านทั้งหลายก็ต้อนรับเรา” (มธ 10:40; มก 9:37; ยน 13:20) บรรดาคริสตชนเชื่อว่า ผู้ใดต้อนรับบรรดาอัครสาวก ก็ต้อนรับพระคริสตเจ้าด้วย และพระเยซูเจ้าตรัสว่า “ผู้ใดฟังท่าน ผู้นั้นฟังเรา” (ลก 10:16) กล่าวคือ ผู้ใดฟังบรรดาอัครสาวก ก็ฟังพระคริสตเจ้า โดยเฉพาะหลังจากการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูคริสตเจ้า พระเยซูคริสตเจ้าประทับในบรรดาอัครสาวก ในฐานะผู้แทนของพระองค์ในโลกนี้ นักบุญเปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจึงประกาศข่าวดีแก่ท่านเป็นครั้งแรก...ท่านรับข้าพเจ้าเหมือนต้อนรับทูตสวรรค์ของพระเจ้า เหมือนต้อนรับพระคริสตเยซู” (กท 4:13-14) นักบุญเปาโลยังกล่าวว่า “ด้วยเหตุนี้เราขอบพระคุณพระเจ้าอยู่เสมอ เพราะเมื่อเราประกาศพระวาจาของพระเจ้าให้ท่านฟัง ท่านฟังแล้วก็รับไว้มิใช่เช่นวาจาของมนุษย์ แต่เช่นที่เป็นจริงคือ “พระวาจาของพระเจ้า” ซึ่งกำลังแสดงพลังอยู่ในท่านที่มีความเชื่อ” (1 ธส 2:13) นักบุญเปาโลกล่าวอีกว่า “เราจึงเป็นทูตแทนพระคริสตเจ้า ประหนึ่งว่าพระเจ้าทรงใช้เราให้เชิญชวนท่านทั้งหลาย เราจึงขอร้องแทนพระคริสตเจ้าว่า จงยอมคืนดีกับพระเจ้าเถิด” (2 คร 5:20) และ “พระคริสตเจ้าตรัสในข้าพเจ้า” (2 คร 13:3)

3.2.2 การประทับอยู่ของพระเยซูเจ้าในบรรดาคริสตชนผู้มีความเชื่อ

บรรดาศิษย์ของพระเยซูเจ้าถกเถียงกันว่าคนใดในกลุ่มยิ่งใหญ่ที่สุด พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ผู้ใดต้อนรับเด็กเล็กๆ คนนี้ในนามของเรา ผู้นั้นก็ต้อนรับเรา ผู้ใดต้อนรับเรา ผู้นั้นก็ต้อนรับผู้ที่ทรงส่งเรามา เพราะในกลุ่มของท่านผู้ใดเล็กที่สุด ผู้นั้นย่อมเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด” (ลก 9:48) พระเยซูเจ้าได้จัดลำดับคุณค่าความสำคัญของคนใหม่ เป็นแบบอย่างสำหรับคริสตชนให้ต้อนรับผู้ต่ำต้อย ในนามของพระองค์ คือ ทำตามคำสอนของพระองค์ ก็เป็นการต้อนรับพระองค์เอง และจากประสบการณ์ของนักบุญเปาโลท่านได้ยืนยันเสียงว่า “เฮาโล เฮาโล ท่านเบียดเบียนเราทำไม” เฮาโลจึงถาม

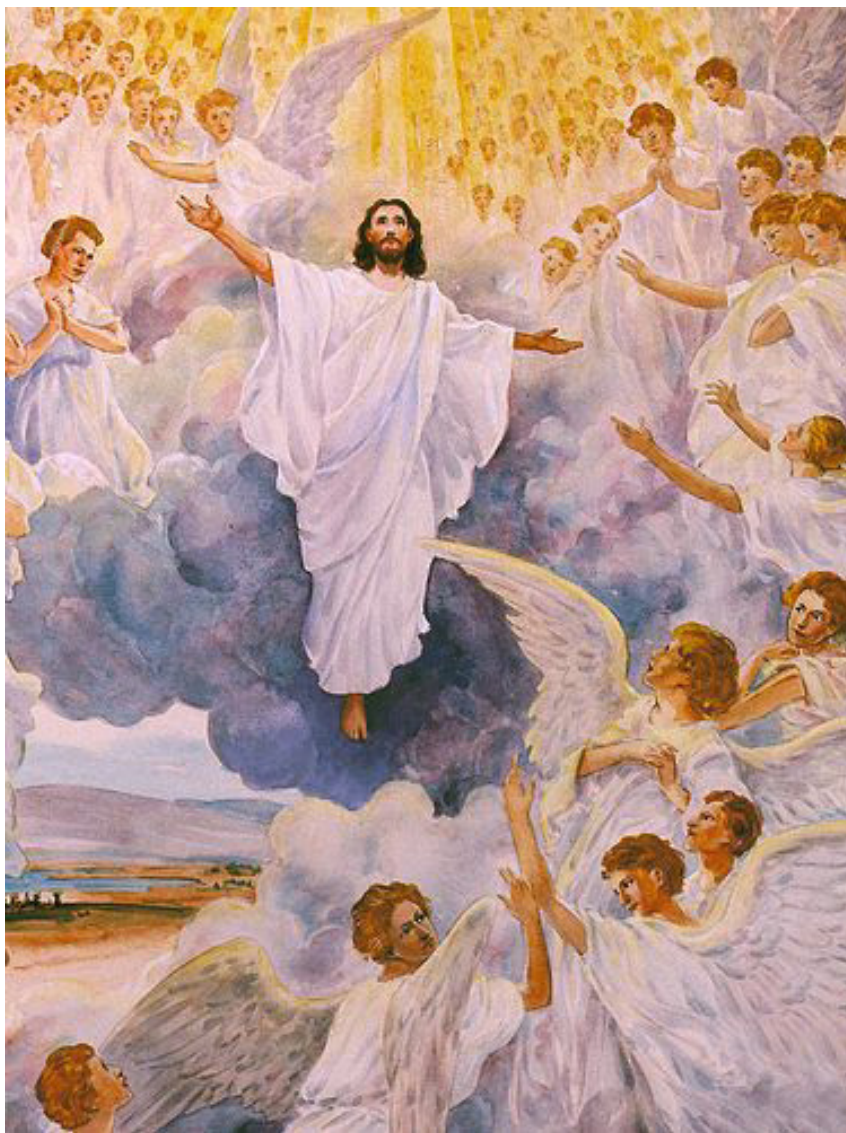
ว่า “พระเจ้าข้า พระองค์คือใคร” พระองค์ตรัสว่า “เราคือเยซู ซึ่งท่านกำลังเบียดเบียน” (กจ 9:4-5) ทุกสิ่งที่ได้ทำแก่บรรดาศิษย์เพราะพระนามของพระเยซูเจ้า ก็เท่ากับกระทำแก่พระเยซูเอง (มธ 10:40)

สำหรับนักบุญเปาโลแทนที่จะกล่าวว่า “พระคริสตเจ้าประทับในบรรดาผู้มีความเชื่อ” นักบุญเปาโลได้ใช้สำนวนว่า “อยู่ในพระคริสตเจ้า” จำนวน 164 ครั้ง ในจดหมายฉบับต่างๆ ของท่าน เช่น นักบุญเปาโลกล่าวว่า “การเป็นชาวกรีก หรือชาวยิว การเข้าสู่หนัดหรือไม่เข้าสู่หนัด การเป็นอนารยชนหรือชาวสียะ การเป็นทาส หรือเป็นคนอิสระไม่สำคัญอีกต่อไป ที่สำคัญก็คือพระคริสตเจ้าผู้ทรงเป็นทุกสิ่งในทุกคน” (คส 3:11) หมายถึงพระคริสตเจ้าประทับอยู่ในบรรดาผู้มีความเชื่อที่ได้รับศีลล้างบาป และเข้าเป็นหนึ่งในพระกายของพระคริสตเจ้าหรือพระศาสนจักร นักบุญเปาโลยืนยันว่า “ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ มิใช่ตัวข้าพเจ้าอีกต่อไป แต่พระคริสตเจ้าทรงดำรงชีวิตอยู่ในตัวข้าพเจ้า” (กท 2:20) การประทับอยู่ของพระคริสตเจ้าในผู้มีความเชื่อ ต้องทำให้ชีวิตคริสตชนค่อยๆ หล่อหลอมสอดคล้องเหมือนชีวิตของพระคริสตเจ้ามากยิ่งขึ้น นักบุญเปาโลกล่าวว่า “จนกว่าพระคริสตเจ้าจะปรากฏอยู่ในท่านอย่างชัดเจน” (กท 4:19) ชีวิตคริสตชนต้องผ่านประสบการณ์แห่งหัตถธรรมปีศาจคือ การร่วมในการสิ้นพระชนม์ และการกลับคืนชีพของพระเยซูคริสตเจ้า นักบุญเปาโลสอนว่า “เมื่อรับศีลล้างบาป ท่านทั้งหลายถูกฝังพร้อมกับพระคริสตเจ้าและกลับคืนชีพพร้อมกับพระองค์ด้วย” (คส 2:12) “สภาพเดิมของความเป็นมนุษย์ของเราถูกตรึงกางเขนไว้กับพระองค์แล้ว” (รม 6:6) “ถ้าเราตายพร้อมกับพระองค์ เราจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์” (1 ทม 2:11) “ถ้าเราเป็นหนึ่งในเดียวกับพระองค์ในการสิ้นพระชนม์ เราก็จะรวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ในการกลับคืนพระชนมชีพด้วย” (รม 6:5) “พระเจ้าก็จะทรงบันดาลให้เรากลับมีชีวิตกับพระคริสตเจ้า” (อพ 2:4-5)

สำหรับนักบุญยอห์นผู้ให้บัพติศมา ท่านก็มีสำนวนของท่าน แทนที่จะบอกว่า “พระคริสตเจ้าประทับในผู้มีความเชื่อ” ท่านจะกล่าวว่า “ผู้มีความเชื่อในพระคริสตเจ้า” และ “พระคริสตเจ้าในผู้มีความเชื่อ” เป็นการประทับอยู่ทั้งสองฝ่าย เช่น “ผู้ที่กินเนื้อของเราและดื่มโลหิตของเรา ก็ดำรงอยู่ในเราและเราก็ดำรงอยู่ในเขา” (ยน 6:56) และ “เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นกิ่งก้าน ผู้ที่ดำรงอยู่ในเรา และเราดำรงอยู่ในเขา ก็ย่อมเกิดผลมาก เพราะถ้าไม่มีเรา ท่านก็ทำอะไรไม่ได้เลย...ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในเรา และวาทะของเราดำรงอยู่ในท่าน ท่านอยากได้สิ่งใด ก็จงขอเถิดและท่านจะได้รับ” (ยน 15:5-7) และ “ข้าพเจ้าอยู่ในเขา และพระองค์ทรงอยู่ในข้าพเจ้า เพื่อเขาจะได้เป็นหนึ่งเดียวกันโดยสมบูรณ์” (ยน 17:23) นักบุญยอห์นได้กล่าวถึงการประทับอยู่ของพระตรีเอกภาพในผู้มีความเชื่อด้วย “เราจะวอนขอพระบิดา แล้วพระองค์จะประทานผู้ช่วยเหลืออีกองค์หนึ่งให้ท่าน เพื่อจะอยู่กับท่านตลอดไป” (ยน 14:16) และ “เราจะไม่ทิ้งท่านทั้งหลายเป็นกำพว้า เราจะกลับมาหาท่านในวันนั้นท่านจะรู้ว่า เราอยู่ในพระบิดาของเรา ท่านอยู่ในเราและเราอยู่ในท่าน” (ยน 14:18-20) และ “ผู้ที่มีบัญญัติของเราและปฏิบัติตาม ผู้นั้นรักเรา และผู้ที่รักเรา พระบิดาของเราก็จะทรงรักเขา และเราเองก็จะรักเขา และจะแสดงตนแก่เขา ผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะปฏิบัติตามวาทะของเรา พระบิดาของเราจะทรงรักเขา พระบิดาจะเสด็จพร้อมๆกับเรามาหาเขา จะทรงพำนักอยู่กับเขา” (ยน 14:21-23) “เรารู้ว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ในเรา จากพระจิต ซึ่งพระองค์ประทานให้เรา” (1 ยน 3:24) “เรารู้และเชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา พระเจ้าทรงเป็นความรัก ผู้ใดดำรงอยู่ในความรัก ย่อมดำรงอยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าดำรงอยู่ในเขา” (1 ยน 4:16) และในหนังสือวิวรณ์ได้กล่าวว่า “ดูเถิดเรากำลังยืนเคาะประตู ถ้าใครได้ยินเสียงของเราและเปิดประตู เราจะเข้าไปกินอาหารร่วมกับเขา เขาจะกินอาหารร่วมกับเรา” (วิว 3:20) “การกินอาหาร” หมายถึง ความสนิทสนมกับพระเยซูเจ้าเป็นการลี้มรสล่งหน้างานเลี้ยงของพระเมสสิยาห์

3.2.3 การประทับอยู่ของพระเยซูเจ้าในมนุษย์ทุกคน

ในพระวรสารได้ยืนยันถึง การประทับอยู่ของพระเยซูเจ้าในมนุษย์ทุกคน ในอุปมาเรื่องการพิพากษาครั้งสุดท้าย “เมื่อบุตรแห่งมนุษย์จะเสด็จมาในพระสิริรุ่งโรจน์ พร้อมกับบรรดาทูตสวรรค์ทั้งหลาย พระองค์จะประทับเหนือพระบัลลังก์อันรุ่งโรจน์ บรรดาประชาชาติจะมาชุมนุมกัน เฉพาะพระพักตร์ พระองค์จะทรงแยกเขาออกเป็นสองพวก ดังคนเลี้ยงแกะแยกแกะออกจากแพะ ให้แกะอยู่เบื้องขวา ส่วนแพะอยู่เบื้องซ้าย แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสแก่ผู้ที่อยู่เบื้องขวาว่า “เชิญมาเถิด ท่านทั้งหลาย ที่ได้รับพระพร จากพระบิดาของเรา เชิญมารับอาณาจักรเป็นมรดกที่เตรียมไว้ให้ท่านแล้วตั้งแต่สร้างโลก เพราะว่าเมื่อเราหิวท่านให้เรากิน เรากระหายท่านให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้าท่านก็ต้อนรับ เราไม่มีเสื้อผ้า ท่านก็ให้เสื้อผ้าแก่เรา เราเจ็บป่วย ท่านก็มาเยี่ยม เราอยู่ในคุกท่านก็มาหา” บรรดาผู้ชอบธรรมจะทูลถามว่า “พระเจ้าข้า เมื่อไรเล่าข้าพเจ้าทั้งหลาย เห็นพระองค์ทรงหิว แล้วถวายพระกระยาหาร หรือทรงกระหาย แล้วถวายให้ทรงดื่ม เมื่อใดเล่าข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นพระองค์ทรงเป็นแขกแปลกหน้า แล้วต้อนรับ หรือทรงไม่มีเสื้อผ้า แล้วถวายให้ เมื่อใดเล่าข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นพระองค์ประขวรหรือทรงอยู่ในคุกแล้วไปเยี่ยม” พระมหากษัตริย์จะตรัสตอบว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทำสิ่งใดต่อพี่น้องผู้ต่ำต้อยที่สุดของเราคนหนึ่ง ท่านก็ทำสิ่งนั้นต่อเรา” แล้วพระองค์จะตรัสกับพวกที่อยู่เบื้องซ้ายว่า “ท่านทั้งหลายที่ถูกสาปแช่งจงไปให้พ้นลงสู่ไฟนรันดรที่ได้เตรียมไว้ให้ปีศาจและพรรคพวกของมัน เพราะว่า เมื่อเราหิว ท่านไม่ให้อะไรเรากิน เรากระหาย ท่านไม่ให้อะไรเราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ไม่ต้อนรับเรา เราไม่มีเสื้อผ้า ท่านก็ไม่ให้เสื้อผ้า เราเจ็บป่วยและอยู่ในคุก ท่านก็ไม่มาเยี่ยม” พวกนั้นจะทูลถามว่า “พระเจ้าข้า เมื่อไรเล่าที่ข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นพระองค์ทรงหิว ทรงกระหาย ทรงเป็นแขกแปลกหน้า หรือไม่มีเสื้อผ้า เจ็บป่วยหรืออยู่ในคุก และไม่ได้ช่วยเหลือ” พระองค์จะตรัสตอบว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านไม่ได้ทำสิ่งใดต่อพี่น้องผู้ต่ำต้อยของเราคนหนึ่งท่านก็ไม่ได้ทำสิ่ง

นั้นต่อเรา” แล้วพวกนี้ก็จะไปรับโทษนินทร ส่วนผู้ชอบธรรมจะไปรับชีวิตนินทร” (มธ 25:31-46) พระเยซูเจ้าได้สอนว่า กฎเกณฑ์ในการตัดสิน การเข้าสู่อาณาจักรพระเจ้าอยู่ที่ความรักคือ การปฏิบัติหรือมิได้ปฏิบัติต่อเพื่อนพี่น้อง โดยเฉพาะคนจนและผู้มีความทุกข์ยาก เพราะพระเยซูคริสต์เจ้าประทับในมนุษย์ทุกคน

4. คำสอนของพระศาสนจักรและผู้นำด้านชีวิตจิต เรื่องการประทับอยู่ของพระเยซูคริสตเจ้าในเพื่อนพี่น้อง

พระสังคายนาวาติกันที่ 2 สอนว่า “เมื่อพระเยซูเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระบุตรของพระเจ้าโดยวิธีใดวิธีหนึ่งได้มาร่วมสนิทกับมนุษย์ทุกคน” (GS 22, 2) นักบุญพระสันตะปาปาโยฮัน ปอล ที่ 2 ได้สอนว่า เมื่อพระเยซูเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระบุตรพระเจ้าได้มาร่วมสนิทกับมนุษย์ทุกคน ดังนั้นพระศาสนจักรจึงเข้าใจธรรมชาติและพันธกิจของตนอย่างลึกซึ้ง พระศาสนจักรจึงถือเป็นหน้าที่สำคัญประการแรก ที่จะต้องทำให้การร่วมสนิทเป็นหนึ่งในอยู่และดำเนินต่อไปตลอดเวลา พระศาสนจักรจึงสนใจสิ่งที่มีคุณค่าและมีประโยชน์อย่างแท้จริงต่อมนุษย์ และไม่นิ่งเฉยต่อสิ่งที่คุกคามมนุษย์ เพื่อชีวิตมนุษย์จะมีลักษณะเหมาะสมกับมนุษย์มากยิ่งขึ้น และเพื่อมนุษย์จะสามารถดำเนินตามกระแสเรียกอันสูงส่งของตน (R.H.13,14) และพระสังคายนาวาติกันที่ 2 สอนว่า “พระศาสนจักรมีธรรมชาติเป็นศีลศักดิ์สิทธิ์คือ เป็นเครื่องหมายและเครื่องมือที่ทำให้เกิดความเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าและทำให้เกิดความเป็นหนึ่งเดียวกับมนุษย์ทุกคน พระศาสนจักรได้รับการเรียกมาเพื่อรับใช้มนุษย์ทุกคนเหมือนพระคริสตเจ้า “ผู้มาเพื่อรับใช้ผู้อื่นและมอบชีวิตของตนเป็นสินไถ่เพื่อมวลมนุษย์” (มธ 20:28) (R.H.18) พระศาสนจักรจึงอุทิศตนเพื่อเสริมสร้างความเป็นหนึ่งเดียวระหว่างมนุษย์ทุกคน ในด้านคริสตศาสนสัมพันธ์ ด้านศาสนสัมพันธ์ ด้านทำงานร่วมกันเพื่อพัฒนามนุษย์ ฯลฯ พระสังคายนาวาติกันที่ 2 กล่าวว่า “ความชื่นชมและความสมหวัง ความโศกเศร้าและความกังวลของมนุษย์ในสมัยนี้ เป็นต้นของคนยากจนและผู้มีความทุกข์ เชิญทั่วไปย่อมถือได้ว่า เป็นความชื่นชมและความหวัง เป็นความโศกเศร้าและความกังวลของผู้เป็นศิษย์ของพระคริสตเจ้าด้วย” (GS 1) พระศาสนจักรสนใจมนุษย์ทั้งครบ ในทุกมิติแห่งชีวิต ทั้งด้านชีวิตศาสนา ศีลธรรม ด้านสังคม พระสันตะปาปาโยฮัน ปอล ที่ 2 กล่าวว่า “การไม่รับรู้และช่วยกันแก้ปัญหาต่างๆ ของสังคมปัจจุบัน ก็หมายถึงการเป็นเหมือน “เศรษฐี” ซึ่งสร้างทำเป็นไม่รู้จักลาซาร์สคนขอทาน ที่นอนอยู่ที่ประตูบ้าน

ของตน” (ลก 16: 19:31) (S.R.S, 42) พระสันตะปาปาโยฮันปอลที่ 2 สอนว่า “จงฝากทุกอย่างไว้กับความรัก” จากความเป็นหนึ่งเดียวภายใน พระศาสนจักร ความรักจะคลอใจให้คริสตชนอุทิศตนรับใช้และจริงจังต่อ มนุษย์ทุกคน โดยเฉพาะคนยากจน เพราะพระคริสตเจ้าประทับในทุกคน โดยเฉพาะคนยากจน ปัญหาในโลกปัจจุบันยังมีอยู่มาก มีความไม่เท่าเทียม กันมากในการรับผลความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ ด้านวัฒนธรรม และ เทคโนโลยี มีคนจำนวนน้อยที่ได้รับผลประโยชน์ คนจำนวนมากหลายล้าน ยังมีชีวิตที่ไม่สมศักดิ์ศรีของมนุษย์ ขาดปัจจัยพื้นฐานได้แก่ อาหาร การ ศึกษา ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค มีความยากจนรูปแบบใหม่ๆ เช่น การมี ชีวิตไร้ความหมาย เพราะติดยาเสพติด การอยู่ตกขอบสังคม ฯลฯ เราต้อง แสดงความรักในรูปแบบใหม่ๆ คนยากจนต้องรู้สึกได้รับการต้อนรับเป็น กันเองในกลุ่มคริสตชน ความรักต้องแสดงออกโดยการกระทำ” (N.M.I. 49-50)

ผู้นำชีวิตจิต 2 ในปัจจุบันกล่าวว่า “บางคนคิดและเข้าใจว่า พระ วรสารไม่ได้แก้ปัญหาทุกอย่างของมนุษย์ และพระวรสารเป็นเพียงแต่นำ พระเจ้าให้เป็นกษัตริย์ของมนุษย์ เป็นความคิดความเข้าใจที่ไม่ถูกต้อง ไม่ใช่พระเยซูเจ้าในประวัติศาสตร์ หรือพระเยซูเจ้าในฐานะของศิรัษะของ พระรหส์สกาย (พระศาสนจักร) แต่เป็นพระเยซูเจ้าในตัวเรา ในตัวท่าน ในตัวฉัน ที่แก้ปัญหิต่างๆ พระเยซูเจ้าประทับในมนุษย์เมื่อพระหรรษทาน ของพระคริสตเจ้าอยู่ในมนุษย์ บุคคลนั้นเป็นพระคริสตเจ้าอีกองค์หนึ่ง เป็น สมาชิกของพระศาสนจักร และบุคคลนั้นมีส่วนในการทำงานเสริมสร้างด้าน ต่างๆ เช่น ด้านวิทยาศาสตร์ ด้านศิลปะ ด้านการเมือง ด้านสังคม เป็นต้น พร้อมกับการฟื้นฟูวิชาเทววิทยาที่มีพื้นฐานของพระศาสนจักรที่เจริญชีวิต พระตรีเอกภาพ จึงมีความต้องการวิทยาศาสตร์ใหม่ สังคมศาสตร์ใหม่ ศิลปะใหม่ การเมืองใหม่ มนุษยชาติใหม่ เพราะพระคริสตเจ้าประทับใน มนุษย์และมนุษยชาติ”

5. แนวทางการเจริญชีวิตศิลปะแห่งการรักต่อเพื่อนพี่น้อง

ความรักในพระคัมภีร์ตรงกับคำว่า “อากาเป” (agape) เป็นมูลฐานของความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์ มนุษย์กับพระเจ้า มนุษย์กับมนุษย์ ความรักนี้มีลักษณะการให้ การสร้างสรรค์ การอุทิศตัว ความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดี ความรู้จักใกล้ชิด ความสนิทสนม และความรับผิดชอบต่อกัน คุณธรรมความรักมาจากพระเจ้า นักบุญเปาโลกล่าวว่า “พระจิตเจ้าซึ่งพระเจ้าประทานให้เรา ได้หลั่งความรักของพระเจ้าลงในดวงใจของเรา” (รม 5:5) ความรักต่อพระเจ้าจะเป็นแรงผลักดันให้เรารักเพื่อนพี่น้อง ในเวลาเดียวกันความรักต่อเพื่อนพี่น้อง ก็ช่วยเพิ่มความรักต่อพระเจ้าในตัวเรา แนวทางการเจริญชีวิตศิลปะแห่งการรักต่อเพื่อนพี่น้องมีดังนี้

1. รักมนุษย์ทุกคน “ท่านทั้งหลายได้ยินคำกล่าวว่า จงรักเพื่อนบ้าน จงเกลียดศัตรู แต่เรากล่าวแก่ท่านว่า จงรักศัตรู จงอธิษฐานภาวนาให้ผู้ที่เบียดเบียนท่าน เพื่อท่านจะได้เป็นบุตรของพระบิดาเจ้าสวรรค์ พระองค์โปรดให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นเหนือคนดีและคนชั่ว โปรดให้ฝนตกเหนือคนชอบธรรมและคนอธรรม” (มธ 5:44-45) พระเยซูเจ้าว่า “ท่านทำสิ่งใดต่อพี่น้องผู้ต่ำต้อยที่สุดของเราคนหนึ่ง ท่านก็ทำสิ่งนั้นต่อเรา” (มธ 25:40) เรายังรักมนุษย์ทุกคนเพราะพระคริสตเจ้าประทับอยู่ในมนุษย์ทุกคน และพระเยซูเจ้าสอนว่า รักมนุษย์ทุกคน มิใช่รักเฉพาะญาติพี่น้องหรือคนที่เรารักเท่านั้น แต่รักทุกคน มนุษยชาติเป็นครอบครัวเดียวกัน

2. รักเป็นคนแรก “ความรักอยู่ที่ว่าพระเจ้าทรงรักเรา และทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาเพื่อชดเชยบาปของเรา” (1 ยน 4:10) คริสตชนตระหนักว่า เราได้รับความรักจากพระเจ้าก่อน นักบุญยอห์นกล่าวว่า “จงมีความรักเถิด เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน” (1 ยน 4:19) “ถ้าพระเจ้าทรงรักเราเช่นนี้ เราก็ควรรักกันและกันด้วย” (1 ยน 4:11) เราจึงพยายามตอบสนองความรักของพระเจ้าด้วยใจอิสระและยินดี โดยจะรักพระเจ้าและรักเพื่อนพี่น้องอย่างเต็มที่ เราไม่สามารถรักพระเจ้าก่อน เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อนแล้ว แต่เราสามารถจะรักเพื่อนพี่น้องก่อน เราจึงพยายาม

เป็นคนแรกที่จะรักเพื่อนพี่น้องของเรา เราจะไม่รีรอ หรือรอให้ผู้อื่นมารักเราก่อน แต่เราจะเป็นฝ่ายเริ่มรักก่อน เริ่มด้วยการทำความดีก่อน

3. รักผู้อื่นเหมือนรักตนเอง (มธ 19:19; 22:39; 7:12) กฎทองบัญญัติที่บันทึกในทุกดวงใจ เป็นกฎทองที่มีเขียนไว้ในทุกศาสนาว่า “ท่านอยากให้เขาทำต่อท่านอย่างไร ก็จงทำต่อเขาอย่างนั้นเถิด” (ลก 6:31; มธ 7:12) หรือ “อย่าทำต่อผู้อื่น สิ่งที่ท่านไม่ปรารถนาให้เขาทำต่อท่าน” (ทบต 4:15) เราคริสตชนเริ่มต้นตัว สนใจความต้องการของกันและกัน เริ่มรักกันและสร้างชุมชนที่มีชีวิตชีวก้าวหน้าไปด้วยกัน เป็นการเจริญชีวิตตามพระวรสารอย่างแท้จริง นักบุญเปาโลกล่าวว่า ธรรมบัญญัติทั้งหมดสรุปได้เป็นข้อเดียวว่า จงรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง” (กท 5:14)

4. ทำตนเป็นหนึ่งเดียว (1 คร 9:22) “ข้าพเจ้าเป็นทุกอย่างสำหรับทุกคน” (1 คร 9:22) การเอาใจเขามาใส่ใจเรา การเป็นหนึ่งเดียวกับผู้อื่น นักบุญเปาโลกล่าวว่า “จงยินดีกับผู้ยินดี จงร้องไห้กับผู้ร้องไห้” (รม 12:15) การเป็นหนึ่งเดียวกับพี่น้องหมายถึงการทำตนให้ว่าง มีจิตว่างพร้อมที่จะฟังปัญหาและความต้องการของผู้อื่น และพยายามช่วยเหลืออย่างเป็น

รูปธรรมตามความสามารถของเรา นักบุญเปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าทำตนเป็นผู้อ่อนแอเพื่อชนะใจผู้อ่อนแอ ข้าพเจ้าเป็นทุกอย่างสำหรับทุกคน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ใช้ทุกวิถีทางช่วยบางคนให้รอดพ้น” (1 คร 9:22) เราต้องเป็นความรัก ทำตนให้เป็นหนึ่งเดียวในทุกสิ่งยกเว้นบาป

5. รักพระเยซูในแต่ละคน (มธ 25:40) เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ท่านทำสิ่งใดต่อพี่น้องที่ต่ำต้อยที่สุดของเราคนหนึ่ง ท่านก็ทำสิ่งนั้นต่อเรา” (มธ 25:40) ความรักตามพระวรสารหมายถึงเราเห็นพระเยซูคริสต์ในเพื่อนพี่น้องของเรา พระเยซูเจ้ากล่าวถึงการพิพากษาครั้งสุดท้าย “เพราะว่า เมื่อเราหิว ท่านให้เรากิน เรากระหาย ท่านให้เราดื่ม “บรรดาผู้ชอบธรรมจะทูลถามว่า ‘พระเจ้าข้า เมื่อใดเล่าข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นพระองค์ทรงหิว แล้วถวายพระกระยาหาร หรือทรงกระหาย แล้วถวายให้ทรงดื่ม พระมหากษัตริย์จะตรัสตอบว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทำสิ่งใดต่อพี่น้องผู้ต่ำต้อยที่สุดของเราคนหนึ่ง ท่านก็ทำสิ่งนั้นต่อเรา’ (มธ 25:35-40)

6. รักซึ่งกันและกัน (ยน 15:12-13) ศิลปะแห่งความรักแท้บรรลุเป้าหมายในความรักซึ่งกันและกัน เป็นบัญญัติใหม่หรือบัญญัติของพระเยซูคริสต์ “นี่คือบทบัญญัติของเราให้ท่านทั้งหลายรักกันเหมือนดังที่เรารักท่าน ไม่มีใครมีความรักยิ่งใหญ่กว่าการสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหาย” (ยน 15:12-13) นักบุญเปาโลกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าใคร่ขอร้องท่านในพระนามพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ให้ท่านปรองดองกันอย่าแตกแยก แต่จงมีจิตใจและความเห็นตรงกัน” (1 คร 1:10) “ถ้าท่านมีความรักต่อกัน ทุกคนจะรู้ว่าท่านเป็นศิษย์ของเรา” (ยน 13:35) “รักกันเหมือนที่เรารักท่าน” (ยน 13:34; 15:12) คือความรักที่เสียสละอุทิศตนรับใช้พี่น้องตามแบบอย่างของพระเยซูเจ้า โดยเฉพาะรักคนยากจน คนมีความทุกข์ยาก คนบาป และการเจริญตามบัญญัติใหม่แห่งความรักของพระเยซูเจ้าอย่างต่อเนื่อง จะทำให้พระคริสต์ผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพประทับท่ามกลางเรากับกลุ่มคริสตชน พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ที่ใดมีสองสามคนชุมนุมในนามของเรา เราอยู่ที่นั่นในหมู่พวกเขา” (มธ 18:20)

บรรณานุกรม

Lubich Chiara. (2002). *A New Way: The Spirituality of Unity*. New City Press.

Lubich Chiara. (2007). *Essential Writings*. New City Press.

Lubich Chiara. (2002). *The Cry of Jesus Crucified and Forsaken*. New City Press.

คำสอนอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ. (2542). คำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก (CCC) เล่ม 1. ศูนย์อบรมคริสตศาสนธรรมระดับชาติ.

สภาการศึกษาคาทอลิกแห่งประเทศไทย. (2508). เอกสารสังคายนาวาติกันที่ 2 พระธรรมนูญเรื่องพระศาสนจักรในโลกสมัยใหม่ (*Gaudium et Spes*). (ม.ป.ท.)
เคียร์รา ลูบิก. (ม.ป.ป.) *May all be one* [เพื่อทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกัน]. โรงเรียนดอนบอสโก.

เคียร์รา ลูบิก. (2563). *The Art of Loving* [ศิลปะแห่งความรัก]. (ม.ป.ท.)

ยอห์น ปอลที่ 2, นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปา. (2552). สมณสาส์น “พระผู้ไถ่มนุษย์” (*Redemptor Hominis*). โรงพิมพ์มงคลการพิมพ์.

ยอห์น ปอลที่ 2, นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปา. (2530). สมณสาส์น “ความห่วงใยเรื่องสังคม” (*Sollicitudo Rei Socialis*). สภาคาทอลิกแห่งประเทศไทยเพื่อการพัฒนา.

ยอห์น ปอลที่ 2, นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปา. (2544). สมณสาส์น “เริ่มต้นสหัสวรรษใหม่” (*Novo Millennio Ineunte*). แผนกคำสอนอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ.

สมชัย พิทยาพงศ์พร. (2551). พัฒนาการวิถีชีวิตจิตคริสตชน ประวัติความเป็นมาของวิถีชีวิตจิตคริสตชนตั้งแต่สมัยแรกเริ่มจนถึงปัจจุบัน. ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนางานวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม.

สมชัย พิทยาพงศ์พร. (2564). *วิถีชีวิตจิตแห่งความเป็นหนึ่งเดียวแบบองค์ความและแนวปฏิบัติ*. ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนางานวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม.

PROCLAIMING THE WORD

[หมวดคำสอน]

Gift of Life for
a Fragile World

(Rom 8:22-23)

ถ้อยแถลงการประชุมใหญ่ของสหพันธ์พระคัมภีร์คาทอลิก ครั้งที่ 10 ที่มาร์เดลปลาต้า, อาร์เจนตินา การประกาศพระวาจาเป็นของขวัญแห่งชีวิต สำหรับโลกที่เปราะบาง

บิชอป ฟรังซิสเซเวียร์ วีระ อาภรณ์รัตน์

1. คำนำ

1. เรา 144 คน ตัวแทน 7 เขตของสหพันธ์พระคัมภีร์คาทอลิก (Catholic Biblical Federation, CBF) จาก 53 ประเทศ ได้มาพบกันที่มาร์เดลปลาต้า ประเทศอาร์เจนตินา เพื่อการประชุมใหญ่ ครั้งที่ 10 ระหว่างวันที่ 15-21 เมษายน ค.ศ. 2023

วัตถุประสงค์เพื่อแบ่งปันและไตร่ตรองถึงสิ่งท้าทายที่งานอภิบาลด้านพระคัมภีร์ กำลังเผชิญในโลกที่เปราะบางในทศวรรษที่ 3 ของศตวรรษ ที่ 21 และเพื่อแสวงหาวิธีทางใหม่ๆ และมีประสิทธิภาพ เป็นช่องทางความรักที่ให้ชีวิตของพระเจ้า และหรรษทานเข้ามาสู่ข้อเท็จจริงปัจจุบันของเรา อาศัยพระคัมภีร์

ถ้อยแถลงการประชุมใหญ่ของสหพันธ์พระคัมภีร์คาทอลิก ครั้งที่ 10 ที่มาร์เตลปลาด้า, อาร์เจนตินา
การประกาศพระวาจาเป็นของขวัญแห่งชีวิตสำหรับโลกที่เปราะบาง

2. การประชุมใหญ่ครั้งนี้ได้พบสิ่งท้าทายเป็นประวัติการณ์ เริ่มต้นได้กำหนดเดือนเมษายน 2021 เนื่องจากการแพร่ระบาดใหญ่ โควิด 19 จึงต้องเลื่อนครั้งแรก ผลของการแพร่ระบาดใหญ่โควิด 19 เราได้กำหนดใหม่เดือนตุลาคม 2022 ก็ไม่สามารถจัดได้เพราะจำนวนไม่ครบองค์ประชุม ในที่สุดความพยายามครั้งที่ 3 เราจึงได้มารวมกันที่นี่ ในประเทศอาร์เจนตินา ได้เริ่มประชุม วันที่ 15 เมษายน 2023

3. วิสัยทัศน์ที่บันดาลใจบรรดาผู้มาประชุมใหญ่ คือมุ่งมั่นแก้ไขการนำสารแห่งความหวัง ที่หยั่งรากในความรักของพระเจ้าต่อสิ่งสร้างทั้งปวง (เทียบ มก 16:15) และเพื่อประกาศพระวาจาของพระเจ้าทุกสถานการณ์ (เทียบ 2 ทธ 4:2) การพบกันของบรรดาผู้รับใช้พระวาจาจากทุกมุมโลก ผู้ได้กล้าจัดเวลาแม้ระยะทางไกลและมีความยากลำบาก เป็นการแสดงออกว่าการแก้ไขนี้ไม่มีสิ้นสุด

4. สภาพแวดล้อมดังกล่าว การประชุมครั้งนี้เป็นพยานว่าความมืดไม่สามารถชนะแสงสว่างของชีวิต (เทียบ ยน 1:5) และพระวาจาของพระเจ้าเสริมพลังเราให้นำพระประสงค์ของพระเจ้าไป ไม่ว่าจะเกิดอะไร (เทียบ อสย 55:11) พระวาจานี้เข้ามาสู่โลกที่เปราะบางและข้อเท็จจริงของมนุษย์ พระวาจานี้เป็นของขวัญแก่ชีวิต ซึ่งสนับสนุนบรรดาผู้มีความเชื่อและสรรพสิ่งทั้งหลาย

2. ความเปราะบาง : บริบทของการประชุมใหญ่ และพันธกิจของสหพันธ์ฯ

1. บริบทที่แตกต่าง และหยั่งรากลึกในสมัยของเรา เราได้รับความเปราะบางที่ลึกและสากล ความแตกสลายของโลกและชุมชนมนุษย์ เรารู้จักโดยอาศัยพระคัมภีร์ด้วย นักบุญเปาโลได้ยืนยัน สถานะไร้ประโยชน์ (เทียบ โรม 8:22) ส่งผลต่อสิ่งสร้างทั้งหมด รวมมนุษยชาติ สู้พลังแห่งความตาย และความไม่มีระเบียบ ที่ส่งผลการหยุดชะงักความสัมพันธ์ในสิ่งต่างๆ ทุกระดับ และที่สุดเป็นอันตรายต่อชีวิต

2. ภาวะไร้ประโยชน์ และความแตกสลายของโลก เป็นผลมาจากการหยุดชะงักของสิ่งสร้างของพระเจ้าที่มนุษย์รับผิดชอบ (เทียบ ปฐม 3) ผลเหล่านี้แพร่ขยายความแตกสลายและความเปราะบางของโลกทุกส่วนใน 3 ประการที่ถือว่าเราต้องสนใจพิเศษ เป็นพันธกิจและศาสนบริการของเรา

ก) **ความเปราะบางของสิ่งสร้าง** ถึงแม้ความพยายาม และความริเริ่มมากมาย วิถีชีวิตด้านนิเวศวิทยาอีกมากกว่าทุเลา กิจกรรมของมนุษย์ และวิถีชีวิตทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ในสภาพแวดล้อม และการหยุดชะงักของธรรมชาติ เช่นการเปลี่ยนแปลงอากาศ มลพิษ และการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ โลก บ้านของเรา ซึ่งมนุษย์เป็นผู้รับผิดชอบอย่างใหญ่หลวง

ข) **ความเปราะบางของชุมชนมนุษย์** การแพร่ระบาดโควิดก่อให้เกิดความเปราะบางในชุมชนมนุษย์ เราไม่สามารถควบคุมโลก มีผลต่อโครงสร้างและระบบที่เราประดิษฐ์ เพื่อทำให้ชีวิตมั่นคง ทำให้เราตระหนักว่ามีสิ่งที่ไม่รู้ ในผลระยะยาวของกิจการของเรา เราตกเป็นเหยื่อต่อสิ่งสร้าง และอุปกรณ์ของเราเอง

ค) **ความเปราะบางของพระศาสนจักร** ความบาป ความอ่อนแอ และการแสวงหาการปกครองควบคุมแบบเห็นแก่ตัว นำหายนะมาสู่ความสัมพันธ์ นำไปสู่การหยุดชะงักที่ลึกซึ้งของพระศาสนจักร ชุมชนแห่งความเชื่อ เช่น กรณีทำผิดทางเพศต่อผู้เยาว์และผู้เปราะบาง

ยิ่งกว่านั้น การประชุมนี้ ยังกล่าวถึงความเปราะบางร้ายกาจในโครงสร้างและศาสนบริการในพระศาสนจักร ซึ่งบ่อยๆ ดูเหมือนถูกปรับเป็นประเพณีและการปฏิบัติที่ปิดบัง หรือแม้ตรงข้ามกับความรัก ความเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อสิ่งสร้างและประชากรของพระองค์ เช่น รูปแบบสมณนิยม (Clericalism) พิธีการนิยม และการเน้นยึดส่งเสริมประเพณีที่มนุษย์กำหนดเองอย่างไม่เหมาะสมกับฐานะศักดิ์สิทธิ์ ความเปราะบางนี้บั่นทอนประสิทธิภาพของศาสนบริการด้านพระคัมภีร์ และประสิทธิผลของประจักษ์พยานชีวิตคริสตชนโดยทั่วไป

3. การรับรู้อย่างซื่อสัตย์ถึงความเปราะบาง และความไร้ประโยชน์ ก่อให้เกิดภูมิหลังสำหรับการประชุมนี้ 2 ระดับ ประการแรก เน้นคุณค่าชีวิตว่าเป็นของขวัญจากพระเจ้าที่เราต้องหวงแหนและรักษา ประการต่อมา การให้พระวาจาของพระเจ้า เป็นรากฐานการประกาศข่าวดีแห่งความหวัง ที่หยั่งรากลึกในความรัก และพระพรพรทานของพระเจ้า ในฐานะของขวัญที่มีคุณค่า และให้ชีวิตแก่โลกที่เปราะบาง

3. พระพรหมทาน : ของขวัญจากพระเจ้าสำหรับโลกที่เปราะบางและอาศัยพระวาจา

1. ที่หัวใจวิสัยทัศน์ของการประชุม เราตระหนักและรับรู้ถึงพระพรหมทานไม่มีสิ้นสุด ซึ่งได้สร้างและสนับสนุนทุกชีวิต พระพรหมทานนี้แสดงใน 3 วิธีทางที่จับต้องได้ คือผ่านการสร้าง การแบ่งปันในสภาพมนุษย์ และของขวัญแห่งพระวาจาที่เปิดเผย (ความจริง) ของพระเจ้า

2. พระวรสารนักบุญยอห์น เปิดเผยว่า พระเจ้าและพระวาจา พระวจนาตถ์เป็นหนึ่ง (เทียบ ยน 1:1) โดยอาศัยพระวจนาตถ์ผู้เป็นอยู่สนับสนุนชีวิต ให้ชีวิต จากความคิดสร้างสรรค์ของพระเจ้าเอง พระเจ้าทรงสร้างทุกสิ่ง (ดู ยน 1:3) ธรรมชาติ สิ่งสร้างทั้งหลายแสดงถึงแผนการความรักของพระเจ้า แสดงออกถึงธรรมชาติของพระเจ้าเอง

3. ขณะที่มนุษยชาติเป็นเพียงส่วนเล็กๆส่วนหนึ่งของการสร้าง เป็นภาพลักษณ์ของพระองค์เอง ทรงให้มนุษย์รับผิดชอบดูแลผลงานและความสมานสามัคคีของแผนการนี้ สิ่งสร้างต่างๆ มิใช่ของขวัญที่ถูกมอบให้มนุษย์ แต่มนุษย์เป็นของขวัญที่พระองค์ทรงมอบให้สิ่งสร้างมากกว่า มนุษย์จึงมีความสัมพันธ์กับพระผู้สร้าง ผู้ทรงสื่อสารพระองค์เอง ได้เผยแสดงในพระคัมภีร์ เมื่อใครพบปะพระเจ้าโดยอาศัยพระวาจา มนุษย์กลายเป็นพระเจ้า (เทียบ ยน 10:34-35) พระเจ้าทำให้มนุษย์อิมเอบด้วยชีวิตพระเจ้า เป็นการเปลี่ยนแปลงจากธรรมดาสามัญ เข้าสู่สถานะศักดิ์สิทธิ์ และจากการตายได้เข้าสู่นิรันดร

4. พระเจ้าได้เข้ามาในโลกของมนุษยชาติ โดยอาศัยพระวจนาตถ์ทรงรับเอากายมนุษย์ ในบุคคลของพระเยซูคริสต์ ทรงยอมรับความเปราะบางและความตายได้ พระเยซูเจ้าทรงรับสภาพมนุษย์ของเราในทุกทาง (เทียบ ยน 1:14; ฟป 2:7-8; ฮบ 2:14-18) โดยอาศัยพระจิต พระเจ้าทรงประทับกับมนุษยชาติในโลกที่เปราะบาง พระจิตเจ้าทรงร่วมสภาพมนุษย์ทรงช่วยเหลือเราผู้อ่อนแอ (รม 8:27) ทรงมีส่วนร่วมในความทุกข์ ขณะทรงสอนเราให้ก้าวหนา และทรงทราบความปรารถนาของเรา

ถ้อยแถลงการประชุมใหญ่ของสหพันธ์พระคัมภีร์คาทอลิก ครั้งที่ 10 ที่มาร์เดลาต้า, อาร์เจนตินา
การประกาศพระวาจาเป็นของขวัญแห่งชีวิตสำหรับโลกที่เปราะบาง

5. การเปิดเผย (ความจริง) ของพระวาจาพระเจ้าในพระคัมภีร์ เป็นของขวัญแห่งพระหรรษทาน ที่อาเจนิยามในวงกว้างว่า Kerygma (เคริกมา) ในความหมายเฉพาะ เคริกมา โฟกัสถึงเหตุการณ์ของพระคริสตเจ้า อย่างไรก็ตาม เมื่อเข้าใจในวงกว้างว่าเป็นการประกาศถึงงานที่ให้ชีวิตของพระเจ้า เคริกมา เริ่มต้นด้วยการสร้าง งานสร้างสรรค์ของพระเจ้า และการออกแบบเพื่อความรอด

6. พระคัมภีร์ ในฐานะ เคริกมา เป็นพยานถึงพระหรรษทานของพระเจ้า และมีพลังสู่การพบปะส่วนตัวกับพระเจ้าและพระคริสตเจ้า ผลตามมาพระคัมภีร์คือช่องทางแห่งชีวิต เชื่อมชีวิตของเราแต่ละคนกับชีวิตพระเจ้า พระวาจาของพระเจ้าเป็นชีวิตและบังเกิดผลจริงๆ (เทียบ ฮบ 4:12-13) แสดงออก 3 ทางคือ

ก) **ของขวัญแห่งความหมาย** พระคัมภีร์เปิดเผยความหมายการเป็นมนุษย์ โดยเผยแสดงความตั้งใจแรกของพระเจ้า และจุดประสงค์การสร้างมนุษย์ การเปิดเผยนี้ช่วยบรรเทาการบาดเจ็บของการไร้ความหมายที่แพร่หลายมากในชีวิตปัจจุบัน

ข) **ของขวัญแห่งความหวัง** ความหมายเป็นพื้นฐานในความหวัง พระวาจาของพระเจ้าช่วยมนุษยชาติให้ยึดจุดหมายปลายทาง พระคัมภีร์ทำให้หวังอย่างมั่นใจ โดยการเป็นประจักษ์พยานถึงกิจการไถ่กู้ของพระเจ้า ดังที่ชนรุ่นต่างๆ ในอดีตได้ประสบ และเป็นประจักษ์พยาน

ค) **ของขวัญแห่งความสามัคคี** พระวาจาของพระเจ้าเผยแสดงเอกภาพที่สำคัญ และความเชื่อมโยงระหว่างกันของทุกสิ่ง เราทุกส่วนสัมพันธ์กัน โลกเป็นบ้านส่วนรวมของเรา พระคัมภีร์ได้กล่าวถึงในการสร้างโลก และมีอนาคตร่วมกันในสิ่งสร้างใหม่ของพระเจ้า

4. พันธกิจ : การประกาศพระวาจาของพระเจ้าในโลกที่เปราะบาง

1. พันธกิจหลักของสหพันธ์พระคัมภีร์คาทอลิก คือ ประกาศพระวาจาในโลกที่เปราะบาง และในพระศาสนจักร พันธกิจนี้มาจากพระคัมภีร์ พันธกิจมุ่งนำผู้มีความเชื่อให้มีประสบการณ์ส่วนตัวลึกซึ้งยิ่งขึ้นในความรักสร้างสรรค์ของพระเจ้า พลังแห่งการไถ่กู้ของพระคริสต์ และการประทับสถิตของพระจิต วิสัยทัศน์ของเรา คือ การประกาศข่าวดีแห่งความรักอันไม่ขาดตกบกพร่องของพระเจ้า ซึ่งจะมีชัยชนะเหนือทุกรูปแบบความเปราะบางและความแตกแยก เพื่อฟื้นฟูสิ่งสร้างของพระเจ้าสู่สถานะที่ชอบธรรม (เทียบ รม 8:21-27)

2. สมณสมัยและคำสอนของพระสันตะปาปาฟรังซิส เป็นแหล่งให้แรงบันดาลใจแก่สหพันธ์ฯ โดยเน้นการประกาศข่าวดี คำสอนของพระองค์ เน้นธรรมชาติการเปลี่ยนแปลงของการพบปะส่วนบุคคลกับความรัก และพลังของพระเจ้า คริสตชนแท้คือผู้ที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงชีวิต เมื่อพบปะกับพระคริสตเจ้า ดังนั้นศาสนบริการของพระคัมภีร์ควรเน้นการนำแต่ละคนไปพบปะกับพระเจ้าและพระคริสตเจ้า จึงทำให้ชีวิตเปลี่ยนมากกว่าการอธิบายข้อความเชื่อและการยึดโครงสร้าง ในบริบทนี้การประกาศพระวาจาของพระเจ้า ซึ่งอำนวยความสะดวกและนำสู่การพบปะให้เปลี่ยนแปลงชีวิตนี้เป็นหัวใจของพันธกิจและโครงการ การประกาศข่าวดี

3. ความพยายามของสหพันธ์ที่จะนำพระคัมภีร์ไปสู่ศูนย์กลางชีวิตและศาสนบริการของพระศาสนจักร บังเกิดผลตามคำประกาศของพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ ที่ 16 ในพระสมณลิขิตเตือนใจ ชื่อ VERBUM DOMINI (พระวาจาขององค์พระผู้เป็นเจ้า) ได้ประกาศชัดเจน และด้วยความมั่นใจว่า “ให้พระคัมภีร์เป็นพลังขับเคลื่อนงานอภิบาลทุกชนิด” (DV 73) ดังนั้นประชากรของเจ้ามีพันธกิจในพระศาสนจักรคาทอลิก สหพันธ์ฯ ต้องรับใช้ต่อไปในหลักด้านการอบรมงานอภิบาลพระคัมภีร์ และพยายามสร้างศาสนบริการอภิบาลด้านพระคัมภีร์ ฐานะเป็นรากฐานของพระศาสนบริการทุกอย่างในพระศาสนจักร มากกว่าแค่เป็นงานหนึ่งในงานอื่นๆ เพื่อตอบสนองใจหลักของโลกและพระศาสนจักรสมัยนี้

ถ้อยแถลงการประชุมใหญ่ของสหพันธ์พระคัมภีร์คาทอลิก ครั้งที่ 10 ที่มาร์เตลปลาต้า, อาร์เจนตินา
การประกาศพระวาจาเป็นของขวัญแห่งชีวิตสำหรับโลกที่เปราะบาง

ดังที่ได้ปรึกษาหารือกันในระหว่างการประชุม บรรดาผู้ร่วมประชุม
ได้ชี้เป้าหมายต่อไปนี้เป็นหลักกิจกรรมต่างๆ ของสหพันธ์ในปีต่อไป

ก) เพื่อจุดประกาย มุมมองด้านพระคัมภีร์เข้าไปในทุกด้านของพระ
ศาสนจักร ระดับสังฆมณฑล วัด สถาบันการศึกษา กลุ่ม และสมาคม
ต่างๆ

ข) เพื่ออำนวยความสะดวกการอบรมด้านความเชื่อที่เน้นพระคัมภีร์
สำหรับประชากรพระเจ้าทุกวัย และทุกฐานะชีวิต

ค) เพื่อติดตามความร่วมมือกันในพระศาสนจักรวงกว้าง เพื่อความ
ริเริ่มส่งเสริมพระคัมภีร์ เช่น อาทิตย์พระวาจาพระเจ้า ฯลฯ

ง) เพื่อใช้ประโยชน์การสื่อสารทุกรูปแบบที่ตรงสภาพ และให้
ประชาชนเข้าใจได้ในบริบทสังคม

จ) เพื่อดำเนินการด้านเครื่องมือสื่อสารที่เข้าถึงผู้ฟังมากที่สุดเท่าที่
สามารถ โดยเน้นสื่อสังคมดิจิทัล

4. พระศาสนจักรคาทอลิกเป็นชุมชนหนึ่ง ที่ประกอบด้วยบรรดา
ผู้มีความเชื่อจากสถานะชีวิตที่แตกต่างกัน มีศักดิ์ศรีเท่ากัน และมีความรับผิดชอบ
ขอร่วมกัน สำหรับการประกาศข่าวดีและด้านอื่นๆ ในชีวิตพระ
ศาสนจักร ด้วยหลักการนี้ การมีส่วนร่วมและเสริมศักยภาพแห่งรวาสา
ในศาสนบริการงานอภิบาลด้านพระคัมภีร์ เป็นความจำเป็นยิ่งยวดและ
ความกังวลในยุคของเรา ความร่วมมือของรวาสาเป็นศูนย์กลางต่อการ
ก้าวเดินไปด้วยกัน ดังนั้น การจัดการอบรมด้านพระคัมภีร์ให้บรรดา
สัตบุรุษรวาสาเป็นเรื่องสำคัญเพื่อเสริมพวกเขาให้มีความรู้และทักษะต่างๆ
ที่จำเป็นให้เป็นครูและผู้ประกาศพระวาจาที่มีคุณภาพ

5. เพื่อประสิทธิผลและให้เกิดการเปลี่ยนแปลงชีวิต การประกาศ
ข่าวดีต้องเหมาะสมกับสภาพสังคมและวัฒนธรรม พระศาสนจักรและ
ชุมชนท้องถิ่นทุกแห่งต้องมีรากในบริบท และเผชิญรูปแบบพิเศษของความ
เปราะบางที่เราต้องพิจารณา เมื่อประกาศและอธิบายพระวาจา การ
ประกาศพระวาจาใน “บริบทที่เปราะบาง” เรียกร้องมิใช่เพียงการตีความ
ตัวบทพระคัมภีร์ แต่ต้องตีความตามข้อเท็จจริง และการเสวนาระหว่างตัว

บท และบริบท ผลที่ตามมาเราต้องอ่านพระคัมภีร์โดยพิจารณาอย่างเอาใจใส่ถึงวัฒนธรรมของผู้รับฟัง ผู้ชม และสนใจบริบทให้เหมาะสม การเสนา เช่นนี้ระหว่างพระวาจาและบริบท จะช่วยให้สารที่ถูกเปิดเผย ถูกประกาศ ในลักษณะที่มีความหมาย และตรงสภาพต่อประชาชน และพลังของพระวาจาก็สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตของพวกเขา

5. บทสรุป

1. การประชุมได้ตระหนักและได้เน้นว่า การบริการของสหพันธ์พระคัมภีร์คาทอลิกแก่ชุมชนมนุษย์ และพระศาสนจักร ต้องสะท้อนความสำนึกที่ลึกซึ้งของความรับผิดชอบร่วมกันที่ยังรากในพระคัมภีร์ ความรับผิดชอบร่วมกันสะท้อน 3 ลักษณะสำคัญของพระวาจาของพระเจ้า ที่ตรงสภาพเป็นพิเศษต่อโลกที่เปราะบางของเราในปัจจุบัน

ก) พระวาจาเป็นชีวิต : การร่วมกันรับผิดชอบต่อสิ่งสร้าง

วิถีชีวิตมนุษย์ โครงสร้างสังคมและการเมืองปัจจุบัน ทำให้เกิดภัยคุกคามอันตราย ความรับผิดชอบสิ่งสร้างเป็นเรื่องสำคัญ เพื่อความอยู่รอดของเรา ศาสนนบริการด้านพระคัมภีร์ต้องประกาศและชี้แสดงว่าความรับผิดชอบนี้ยังรากในพระวาจาของพระเจ้า และสะท้อนพระประสงค์ของพระองค์

ถ้อยแถลงการประชุมใหญ่ของสหพันธ์พระคัมภีร์คาทอลิก ครั้งที่ 10 ที่มาร์เตลปลาต้า, อาร์เจนตินา
การประกาศพระวาจาเป็นของขวัญแห่งชีวิตสำหรับโลกที่เปราะบาง

ข) พระวาจาเป็นแสงสว่าง : การร่วมกันรับผิดชอบต่อมนุษยชาติ

ชุมชนมนุษย์เปราะบางในทุกระดับ กล่าวคือ ร่างกาย จิตใจ บัณฑิตชน ส่วนรวม การเมือง และสิ่งแวดล้อม คำแนะนำจากพระคัมภีร์เป็นเรื่องจำเป็นสำหรับการรักษามนุษยชาติจากแนวโน้มทำลายตนเอง เพราะเหตุว่าพระวาจาพระเจ้าเสนอวิสัยทัศน์ของชุมชนมนุษย์แบบสมานสามัคคีกันที่พระเจ้าผู้สร้างได้ออกแบบและได้ปรารถนา ศาสนบริการด้านพระคัมภีร์ต้องแชร์วิสัยทัศน์นี้แก่ชุมชนมนุษย์ที่เปราะบาง และความรู้สึกรับผิดชอบขับเคลื่อนเพื่อทำให้เป็นจริง การสะท้อนความกังวลของพระเจ้าได้ถูกเปิดเผยในพระคัมภีร์ ศาสนบริการนี้ต้องคิดถึงคนจนเป็นพิเศษ คนที่ต้องการความช่วยเหลือ คนที่ไม่มีอำนาจ ผู้ที่ถูกเหยียดหยาม คนเล็กๆ คนสุดท้าย และคนที่สูญหายไป

ค) พระวาจาเป็นการมีส่วนร่วม : การร่วมกันรับผิดชอบพระศาสนจักร

วิสัยทัศน์ด้านพระคัมภีร์ของพระศาสนจักร ทั้งในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่มีกล่าวถึงในฐานะชุมชนของประชากรสงฆ์ และประชากรศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า (อพย 19:5-6) ได้รวมกันในการเป็นสงฆ์สามัญของผู้มีความเชื่อ (เทียบ 1 ปต 2:5) ตามวิสัยทัศน์นี้ทุกคนรับผิดชอบต่อพระเจ้าและต่อกันและกัน ขณะปฏิบัติพันธกิจสงฆ์ของพวกเขาในแบบที่แตกต่างกัน ภายในกรอบงานนี้ศาสนบริการด้านพระคัมภีร์ และสหพันธ์ฯ ต้องพยายามให้ผู้มีความเชื่อทุกคนในภารกิจ ทำให้สามารถเข้าถึงพระวาจาของพระเจ้าได้ง่าย รู้จัก และเข้าใจได้ง่าย เพื่อให้สามารถและเสริมศักยภาพทุกชุมชน และสมาชิกทุกคนให้กลายเป็นส่วนที่กระตือรือร้นและสมบูรณ์ในการรับใช้พระศาสนจักร

2. ระหว่างเวลาที่อยู่ด้วยกัน ผู้เข้าร่วมประชุมได้มีประสบการณ์ความรู้สึกของความหวังและพระหรรษทาน แม้ได้ตระหนักถึงเงาของความเปราะบาง ความแตกแยก และ “ความปรารถนา” ความรู้สึกถึงการเชื่อมโยงกับพระศาสนจักร ชุมชนผู้มีความเชื่อกว้างขวางขึ้น ก็จัดงานี้ออกไปอาศัยของขวัญแห่งชีวิตที่มาจากพระวาจาของพระเจ้า แม้เราแชร์ในความ

ทุกซ์ และสิ่งที่เป็นอยู่ในโลกที่แตกหัก เรามั่นใจในความหวังที่สัมผัสความรักของพระเจ้า (เทียบ รม 5:5) สหพันธ์พยายามเป็นเครื่องมือของพระเจ้าทำงานฟื้นฟูโลกตามแผนการของพระเจ้าในพระคัมภีร์ ในบริบทที่เปี่ยมด้วยความหวังนี้ เราจะเปลี่ยนความเปราะบางเข้าไปสู่ความหวัง โหยหารุ่งอรุณสำหรับสิ่งสร้างใหม่ของพระเจ้าที่เราปรารถนา และพยายามมุ่งมั่นไปถึง

ลำดับสำคัญและแผนกิจกรรม CBF ค.ศ.2023-2029

เขตต่างๆ ของสหพันธ์พระคัมภีร์คาทอลิกได้จัดลำดับความสำคัญและเป้าหมายพิเศษ การประชุมใหญ่ครั้งที่ 10 ได้กำหนดความสำคัญทั่วไป และข้อแนะนำ 7 ประการ เพื่อให้สมาชิกนำไปปฏิบัติคือ

1. เพื่อพัฒนาแผนกศาสนบริการงานอภิบาลด้านพระคัมภีร์ในสภาพระสังฆราชและที่ยังไม่มีในโครงสร้าง ให้จัดพระคัมภีร์เป็นพื้นฐานจำเป็นในการอบรมคริสตชนทั้งหมด
2. เพื่อสร้างสำนักสัตบุรุษให้รับผิดชอบและร่วมรับผิดชอบสิ่งสร้างโดยจำเป็นให้มีรากลึกในพระคัมภีร์ และสะท้อนพระประสงค์ของพระเจ้าที่ถูกเปิดเผยในพระคัมภีร์

ถ้อยแถลงการประชุมใหญ่ของสหพันธ์พระคัมภีร์คาทอลิก ครั้งที่ 10 ที่มาร์เดลาปาด้า, อาร์เจนตินา
การประกาศพระวาจาเป็นของขวัญแห่งชีวิตสำหรับโลกที่เปราะบาง

3. เพื่อยอมรับและดำเนินการฉลองวันอาทิตย์พระวาจา เป็นโครงการหนึ่งของสหพันธ์ จัดการ รับผิดชอบ ให้มีและประชาสัมพันธ์อย่างดี

4. เพื่อใช้เครื่องมือสื่อสารดิจิทัลและแสวงหาวิธีการที่สร้างสรรค์ เพื่อส่งเสริมพระคัมภีร์และเผยแผ่ความรู้พระคัมภีร์ โดยอาศัยสื่อปัจจุบันที่ทันสมัย

5. เพื่อเสนอและโฟกัสกระบวนการเตรียมปีปฏิทิน 2025 เรื่องของของขวัญชีวิตในลักษณะที่ตรงสภาพเขตท้องถิ่น

6. ให้สนใจพัฒนาหลักสูตรการศึกษาพระคัมภีร์ในโรงเรียนคาทอลิก มหาวิทยาลัย สามเณรน้อย และบ้านอบรม เท่าที่สามารถ เพื่อมั่นใจว่าพระคัมภีร์อยู่ในตำแหน่งศูนย์กลางอบรม

7. ให้จัดการประชุมในเขตต่างๆ เพื่อปรึกษาถึงการให้ความสำคัญของพระคัมภีร์ในมิติต่างๆ ของชีวิตและศาสนบริการของพระศาสนจักร โดยมุ่งฟื้นฟูและจัดโครงสร้างชีวิตงานอภิบาลของพระศาสนจักร

บรรณานุกรม

Catholic Biblical Federation. (n.d.) **Proclaiming the word give of life for fragile world.** จาก <https://c-b-f.org/en/Who-we-are//Structure/Plenary-Assembly#10thPA>

[หมวดคำสอน]

การพัฒนาความเชื่อวัยเด็ก

บาทหลวง ผศ.ดร.วิชศิลป์ กฤษเจริญ

เหตุการณ์สำคัญที่พวกเราทราบดีในตอนที่พระเยซูเจ้าทรงมีพระชนมายุได้ 12 ปี คือ การที่พระเยซูประทับอยู่ในหมู่อาจารย์ “ทรงฟังและทรงโต้ถามพวกเขา ทุกคนที่ได้ฟังพระองค์ ต่างประหลาดใจในพระปรีชาที่ทรงแสดงในการตอบคำถาม” (ลูกา 2:47) และนักบุญลูกาได้สรุปถึงพัฒนาการในวัยเด็กของพระองค์ว่า “พระเยซูเจ้าทรงเจริญขึ้นทั้งในพระปรีชาญาณ พระชนมายุและพระหรรษทานเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าและต่อหน้ามนุษย์” ซึ่งข้อความสั้นๆ นี้เป็นการสรุปการพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกายและสติปัญญาและที่สำคัญคือในด้านจิตใจและด้านสังคม ซึ่งทั้งหมดนี้หมายถึงการพัฒนาที่สมบูรณ์แบบหรือทั้งครบนั่นเอง

บาทหลวงสังกัดสังฆมณฑลราชบุรี, อาจารย์ประจำสาขาวิชาคริสตศาสนศึกษา คณะศาสนศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม

John H. Westerhoff เปรียบเทียบความเชื่อกับลำต้นของต้นไม้ ต้นไม้ในขณะที่ยังเล็กอยู่นั้นวงปีก็ยังมีน้อย เมื่อเติบโตขึ้นวงปีก็จะมีจำนวนมากขึ้น วงปีแห่งความเชื่อของมนุษย์ก็จะเติบโตขึ้นอันเนื่องมาจากประสบการณ์ชีวิตและการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นและกับพระเจ้า เขาได้สรุปถึงขั้นตอนที่สำคัญของพัฒนาการด้านความเชื่อของมนุษย์ออกเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

“

ต้นไม้ในขณะที่ยังเล็กอยู่นั้นวงปีก็ยังมีน้อย
เมื่อเติบโตขึ้นวงปีก็จะมีจำนวนมากขึ้น
วงปีแห่งความเชื่อของมนุษย์ก็จะเติบโตขึ้นอันเนื่องมาจาก
ประสบการณ์ชีวิตและการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นและกับพระเจ้า

”

1. ความเชื่อจากประสบการณ์ (Experienced Faith)

ประเด็นสำคัญของการมีความเชื่อในวัยเด็กเริ่มแรก คือ “การสังเกต” และ “ปฏิภิกิริยาตอบสนอง” เด็กๆ จะสังเกตความรักและความเชื่อจากปฏิภิกิริยาที่ผู้ใหญ่มีต่อตัวของพวกเขา ในขั้นนี้พวกเขายังเล็กเกินไปที่จะคิดถึงเรื่องความเชื่ออย่างจริงจังหรือมีจิตสำนึกในเรื่องความเชื่อ แต่พวกเขาแสดงออกถึงความเชื่อตามที่พวกเขาได้เห็นจากผู้ใหญ่

ความต้องการในขั้นนี้ คือ ประสบการณ์แห่งความไว้วางใจ ความรัก และการยอมรับ เด็กเล็กๆ ต้องการความไว้วางใจและความรักจากผู้ใหญ่ แต่บางครั้งสัตว์เลี้ยงในบ้านกลับให้ความรักและการยอมรับต่อเด็กๆ ในขณะที่ผู้ใหญ่มีอะไรทำมากมายจนไม่สามารถให้สิ่งเหล่านี้กับพวกเขาได้

การส่งเสริมความเชื่อ ในขั้นนี้เราสามารถส่งเสริมความเชื่อให้เด็กๆ ของเราได้โดยการให้ความรัก การกอด การให้ความสนใจ การรับฟัง และการมอบประสบการณ์แห่งความรักที่ไม่มีเงื่อนไขจากผู้ใหญ่

2. ความเชื่อจากการต้องการเป็นเจ้าของ (Belonging Faith)

ประเด็นสำคัญของความเชื่อสำหรับเด็กในวัยนี้ คือ “ความรู้สึกเป็นเจ้าของ” เด็กๆ มีความรู้สึกถึงการมีระเบียบแบบแผนของสิ่งต่างๆ พวกเขาชอบที่จะเข้าร่วมกลุ่มหรืออยากรู้ อยากเห็น อยากมีส่วนร่วมในทุกเรื่องพวกเขาต้องการที่จะเป็นส่วนหนึ่งของพระศาสนจักรหรือกลุ่มองค์กรต่างๆ ที่วัดจัดขึ้นที่นอกเหนือไปจากการสังกัดอยู่ในครอบครัวของเขา

ความต้องการของเด็กเพื่อพัฒนาความเชื่อนี้ของพวกเขาในขั้นตอนนี้ คือ

- ความรู้สึกของผู้มีอำนาจ พวกเขาจะมีความรู้สึกพึงพอใจถ้าได้รับคำตอบจากคำถามที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า “ทำไม” ของพวกเขา คำตอบเช่น “เพราะพระคัมภีร์” หรือ “เพราะพระศาสนจักร” สอนไว้ว่า.....

- ความรู้สึกของกลุ่มหรือหมู่คณะที่พวกเขาสังกัดอยู่ เรื่องต่างๆ ที่พระเจ้าทรงกระทำในพระคัมภีร์และประวัติเริ่มแรกของพระศาสนจักรจะช่วยบำรุงความเชื่อของเด็กๆ ให้เติบโตขึ้น

- ประสบการณ์ที่สง่างาม น่าเกรงขามและน่าประทับใจของพิธีกรรมต่างๆ

- ความรู้สึกว่าเป็นที่ต้องการของพระศาสนจักร การได้รับการยอมรับจากผู้ใหญ่ ผู้อภิบาล ครูคำสอนและเพื่อน เช่น ความคิดถึงเมื่อเขาไม่มาวัดหรือเรียนคำสอน

การส่งเสริมความเชื่อ เราสามารถส่งเสริมความเชื่อของเด็กในขั้นตอนนี้โดยการเติมเต็มความต้องการของพวกเขาด้วยเรื่องเล่า ละคร ศิลปะ กิจกรรมสร้างสรรค์ ประสบการณ์การภาวนาที่เหมาะสม การพาไปร่วมการเฉลิมฉลองในพิธีกรรมต่างๆ การให้การยอมรับ การเห็นความสำคัญในตัวของเขา

3. แสวงหาความเชื่อ (Searing Faith)

ประเด็นสำคัญของขั้นตอนการแสวงหาความเชื่อของวัยรุ่นก็คือ การตัดสินใจอย่างวิพากษ์วิจารณ์ สำหรับเด็กในขั้นตอนนี้การอ้างอำนาจไม่เพียงพอสำหรับการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด พวกเขาต้องการการตรวจสอบข้อมูลโดยตัวของเขาเองก่อน

ความต้องการเพื่อการพัฒนาความเชื่อของขั้นนี้ ได้แก่

- การเสริมสร้างอัตลักษณ์ของตนเอง พวกเขาอยู่ในช่วงวัยที่กำลังตรวจสอบความเชื่อ รูปแบบการดำเนินชีวิต รูปลักษณ์ภายนอก คำสั่งจากผู้ใหญ่ และอื่นๆ สิ่งที่เกี่ยวข้องกับตนเอง พวกเขาพยายามหาความเข้าใจด้วยตนเองเพื่อทดแทนการที่กระทำสิ่งต่างๆ ที่ได้รับการฝึกอบรมจากครอบครัวหรือสังคม

- รู้จักศาสนาให้นอกเหนือไปจากความรู้ พวกเขาอยากจะนับถือศาสนาด้วยหัวใจพอๆ กับการมีความรู้เกี่ยวกับศาสนา ดังนั้นเราจะพบกับคำถามที่ท้าทาย พวกเขามักจะวิพากษ์วิจารณ์คำอธิบายที่ไม่มีเหตุผลสนับสนุน ขัดกับความรู้สึก ไม่เป็นวิทยาศาสตร์ ผู้ใหญ่ต้องยอมรับคำถามที่ท้าทายต่างๆ จากพวกเขาโดยกตสันหรือมีอารมณ์ แต่ต้องช่วยเหลือพวกเขาในการแสวงหาคำตอบ

- ต้องการได้รับการยอมรับจากชุมชนวัดหรือองค์กรต่างๆ

การส่งเสริมความเชื่อ เราสามารถส่งเสริมความเชื่อของเด็กในขั้นตอนนี้ได้โดยการให้การศึกษาพระคัมภีร์อย่างจริงจัง การเดินทางแสวงบุญยังสถานที่ต่างๆ การให้ออกไปร่วมงานธรรมทูตและการรับใช้สังคมในฐานะจิตอาสา

4. ความเชื่อของตนเอง (Owned Faith)

ประเด็นสำคัญของการพัฒนาความเชื่อสำหรับวัยผู้ใหญ่ คือ การกลับใจ การมีชีวิตที่เป็นประจักษ์พยาน และการเป็นสานุศิษย์แท้ของพระเยซูเจ้า ในขณะที่การกลับใจในช่วงก่อนวัยรุ่นนั้นเป็นประสบการณ์ส่วนตัว แต่ในช่วงของวัยผู้ใหญ่พวกเขาได้พัฒนาเป็นความเชื่อที่มีความรับผิดชอบ และเป็นความเชื่อที่เกิดขึ้นภายในตนเองจากการไตร่ตรองด้วยตนเอง

ความต้องการของขั้นตอนนี้คือการเป็นแบบอย่าง การเป็นประจักษ์พยานแห่งความเชื่อในโอกาสต่างๆ ด้วยรูปแบบการดำเนินชีวิต และการช่วยเหลือผู้อื่น พวกเขาไปทำงานหรือไปที่ไหนโดยมีความเชื่อติดตัวไปด้วยเสมอ

การส่งเสริมความเชื่อ เราสามารถส่งเสริมคนในวัยนี้ได้โดยการสอนคำสอนตามโอกาสที่สำคัญๆ การสอนคำสอนด้านสังคม รวมถึงการให้การศึกษาศาสนาพระคัมภีร์เป็นการส่วนตัว และการภาวนา

เด็กๆ คิดอย่างไร

ให้เราได้พิจารณาว่าเด็กในขั้นตอนนี้คิดอย่างไรและเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ฝ่ายจิตของพวกเขาอย่างไร ขั้นตอนที่ 4 ตั้งแต่เกิดจนถึงวัยสิบปีขึ้นไปนั้น และคำแนะนำในการสอนแต่ละขั้น

รูปแบบนี้เราจะใช้พัฒนาการของนักจิตวิทยาชาวสวิสชื่อพ็อล เจตต์ ซึ่งเป็นการพัฒนาทางด้านสติปัญญา

ขั้นที่ 1, ตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 2 ขวบ

ในช่วงสองปีแรกของชีวิต ความสามารถเพื่อความเข้าใจมีพื้นฐานอยู่กับการสำรวจโลกโดยผ่านทางประสาทสัมผัสต่างๆ เด็กเรียนรู้เกี่ยวกับวัตถุต่างๆ โดยนำเอาไปใส่ปาก การทุบตี การทุ้มลงบนพื้น เป็นต้น

เด็กๆ ฝ้ามองวัตถุเคลื่อนไหวไปมารอบๆห้อง และสังเกตเห็นว่าวัตถุ นั้นยังคงเหมือนเดิมหรือเปลี่ยนแปลงไป การนั่ง การคลาน การเดิน การปีนป่ายและการวิ่งเป็นเครื่องหมายแห่งการแสวงหาหรือการเรียนรู้

เมื่อต้องสอนเด็กในชั้นตอนที่ 1 มีข้อเสนอแนะดังนี้

- วางแผนจัดกิจกรรมที่เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวทางร่างกาย เช่น การเดินไปบ้านพระบิดา (ให้เราร่วมทางไป บ้านของพระบิดา...) หรือการเดินทางชมธรรมชาติ

- ให้เด็กได้สัมผัสกับวัสดุต่างๆ แต่ระวังอย่าให้เป็นอันตราย
- กิจกรรมที่ให้เด็กได้นั่งเงียบหรือการใช้ทักษะการฟัง
- จัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์และคู่มือที่เด็กจับถือไว้
- ใช้อุปกรณ์ที่เด็กคุ้นเคยเพื่อดึงดูดจิตใจของเด็กและเชื่อมกับประสบการณ์ฝ่ายจิต เช่น ความรักของพระเจ้า การสร้าง หรือการสรรเสริญและขอบพระคุณพระเจ้า

- จงมีความสงบนิ่งในทุกสถานการณ์ พูดด้วยน้ำเสียงที่ราบเรียบ ไม่รีบเร่ง ให้สื่อเพื่อสร้างบรรยากาศแห่งสันติสุขแก่จิตใจ

- เป็นแบบอย่างในการแสดงออกถึงความรู้สึกที่มีต่อพระเจ้า การถวายดอกไม้ แล้วภาวนาว่า “ข้าแต่พระเยซูเจ้า ลูกขอบพระคุณพระองค์สำหรับดอกไม้สวยงามดอกนี้” แล้วเชิญชวนให้พวกเขาได้ภาวนาซ้ำๆ บ่อยๆ ในชีวิตประจำวัน

- การสอนให้ชัดเจนถูกต้อง โดยการเล่าเรื่องตรงตามกับเนื้อหาในพระคัมภีร์ ครูควรใช้สื่อและกิจกรรมเพื่อให้เกิดความสนใจและจดจำเรื่องเหล่านั้น

- พูดถึงพระเยซูเจ้าในฐานะที่เป็นพ่อ เป็นเพื่อนที่รักเรา เราต้องช่วยให้เด็กๆ เกิดความรู้สึกมั่นใจในความรักของพระองค์

ชั้นที่ 2, อายุ 2-7 ขวบ

เด็กอายุตั้งแต่ 2-7 ปี ความคิดของเด็กสามารถกระทำได้อย่างเป็นอิสระจากประสาทสัมผัส ในช่วงเวลานี้ จินตนาการของเด็กดูเหมือนกับว่าไม่มีขอบเขต วัสดุธรรมดาหรือกล่องไม้จะกลับกลายเป็นเครื่องบิน สุนัขกลัวย หรืออาวุธร้ายอย่างที่เราไม่คาดคิด

ไม่ต้องแปลกใจเลย ถ้าความคิดของเด็กๆ จะเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง ความเข้าใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ด้านพื้นที่ ความสูง ความใหญ่ ความกว้าง เป็นเรื่องที่สำคัญ ถ้าให้เลือกระหว่างเหรียญเล็กกับเหรียญใหญ่ เด็กจะเลือกอะไรที่ใหญ่ก่อน แม้คุณค่าหรือราคาจะถูกกว่าชิ้นเล็กก็ตาม

ความซื่อๆ ง่ายๆ ยังเป็นคุณลักษณะอีกประการหนึ่งของเด็กในวัยนี้ เช่น ซานตาคลอสเป็นบุคคลที่มีตัวตนจริง พวกเขาสามารถพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง ต้นไม้ ตึกตา ได้อย่างสมจริงสมจัง เด็กในวัยนี้จะนึกว่าเรื่องเล่าต่างๆ ในพระคัมภีร์ เช่น ปลาใหญ่ที่กลืนประกาศกโยนาห์เข้าไปในท้องนั้นเป็นเรื่องจริง อัศจรรย์ต่างๆ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ ไม่มีปัญหาแม้ว่าจะใหญ่เพียงใดที่พระเจ้าจะทรงกระทำไม่ได้ พวกเขาจะภาวนาด้วยความเชื่อมั่นอย่างแท้จริง คุณลักษณะของเด็กในวัยนี้พาดพิงถึงพระวาจาของพระเจ้าจาก มัทธิว 18:3 ที่ว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านไม่กลับเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ท่านจะเข้าอาณาจักรสวรรค์ไม่ได้เลย”

ในชั้นที่ 2 นี้ พวกเขาชอบรับพระเจ้าในฐานะที่เป็นบุคคลจริงๆ ชอบรับความรักและอยากจะทำสนองต่อความรักของพระเจ้า เด็กในช่วงอายุนี้นี้ต้องการที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย และสามารถที่จะเลือกพระเยซูเจ้าเป็นเสมือนเพื่อนแท้ของพวกเขา แต่พวกเขายังคงเชื่อถืออย่างตามตัวอักษร มีเรื่องเล่าเปรียบเทียบเรื่องเด็กคนหนึ่งเมื่อคุณหมอมองการฟังการเต้นของหัวใจของเขา เขาตอบคุณหมอว่า “ผมไม่มีหัวใจแล้วครับ ผมมอบให้พระเยซูไปหมดแล้ว”

เมื่อท่านต้องสอนผู้เรียนในช่วงวัยนี้ ท่านควร...

- วางแผนให้มีกิจกรรมที่หลากหลาย โดยผสมผสานระหว่างกิจกรรมที่ใช้ความเงียบกับกิจกรรมเคลื่อนไหว

- สอนโดยการใช้ละคร หรือ โดย การลงมือกระทำ (learn by doing)

- เน้นการใช้พระคัมภีร์ เพื่อแสดงความจริง การแบ่งปัน และการช่วยเหลือกันและกัน แสดงให้พวกเขาเห็นว่าสิ่งที่ทำให้พระเยซูพอพระทัยนั้นก็โดยอาศัยกิจการดีของพวกเขา ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ออกไปทำกิจกรรมจิตอาสา

- ส่งเสริมให้พวกเขาแสดงออกถึงความรัก ความชื่นชมยินดี และสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงเพลง และงานศิลปะ

- ให้โอกาสผู้เรียนได้มีเวลาคิด นำเสนอปัญหาเพื่อให้ผู้เรียนช่วยกันระดมความคิดเห็นตามความสามารถ ให้เวลาเขาในการแสดงเหตุผลและหาคำตอบ และอธิบายการแก้ไขที่พวกเขาได้คิดขึ้น

- นำเสนอบทเรียนที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของพวกเขา ไม่ใช่เรื่องที่ไกลตัวหรือไม่เกี่ยวกับตัวหรือวัยของพวกเขาเลย

ชั้นที่ 3, อายุ 7-11

เด็กในชั้นตอนที่ 3 นี้ มักจะอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 7 ถึง 11 ปี เด็กในวัยนี้จะคิดอะไรที่เป็นรูปธรรมและจับต้องได้ สิ่งที่เป็นความจริงคือสิ่งที่พวกเขามีประสบการณ์

เด็กในชั้นนี้แสวงหาการยืนยันความถูกต้องถึงสิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้ไป เมื่อผู้อภิบาลหรือครูคำสอนได้สอนว่าพระเยซูเจ้าประทับอยู่บนสวรรค์เพื่อคอยช่วยเหลือพวกเรา เด็กเหล่านี้จะถามในทำนองนี้ว่า “ถ้าพระเยซูเจ้าประทับอยู่บนสวรรค์ แล้วพระองค์จะช่วยเหลือคนที่ติดคุกหรือคนที่ไม่มีที่อยู่อาศัยได้อย่างไร” แม้ว่าจะมีความคิดแบบเด็กๆ แต่ช่วงปีเหล่านี้เด็กๆ จะเป็นคนที่ช่างจดจำและเก็บข้อมูลต่างๆ ได้เก่ง จึงเหมาะสำหรับการแข่งขันประเภทความจำ การแข่งขันพระคัมภีร์ และการแข่งขันความรู้ต่างๆ เป็นที่นิยมของเด็กในวัยนี้

ความรักต่อพระเจ้าจะต้องแสดงออกมาในลักษณะที่เป็นรูปธรรม ซึ่งกิจกรรมประเภทจิตอาสาจึงเป็นที่นิยมสำหรับเด็กๆ พวกนี้ พระบัญญัติ 10 ประการเป็นคำสอนที่เด็กรับได้ แต่เรื่องความสุขแท้หรือบุญลาภแปดประการที่ต้องมีการตีความหรือประยุกต์ใช้นั้น เด็กๆ มักจะไม่ชอบนัก

เด็กในชั้นนี้ไม่เพียงแต่จะเป็นพวกที่ทำอะไรตามตัวอักษรเท่านั้น พวกเขายังเป็นนักกฎหมายตัวน้อยอีกด้วย พวกเขาต้องการที่จะทำอะไรตามระเบียบที่วางไว้ ซึ่งนอกจากตัวเองจะเป็นเช่นนี้แล้วพวกเขายังอยากให้คนอื่น ๆ กระทำเช่นเดียวกันด้วย

พวกเขายังไม่ค่อยเข้าใจในสัญลักษณ์ต่างๆ เมื่อครูคำสอนแบ่งปันเรื่องความหมายของไม้กางเขนอย่างน่าจับใจนั้น เด็กในชั้นนี้ยังงงงวยว่าทำไมคนไม้สองอันนี้จึงทำให้คนมีอารมณ์มากมายเช่นนี้ และศีลมหาสนิทไม่เห็นมีรสชาติอะไรเลย การกินขนมปังกรอบกับน้ำผลไม้อร่อยกว่าเยอะ การไปสวรรค์ต้องมีปีกบินขึ้นไป หรือจะเอาสัตว์เลี้ยงของเขาไปสวรรค์ด้วยได้หรือไม่

เมื่อต้องสอนเด็กในชั้นตอน 3 นี้ เราควร...

- แสดงให้เห็นว่าพวกเขาสามารถใช้พลังของพวกเขาเพื่อพระเจ้าได้ ดังนั้นจึงควรจัดโครงการจิตอาสาให้พวกเขาได้ออกไปช่วยเหลือสังคม
- ใช้กิจกรรมที่ต้องลงมือกระทำให้เป็นประโยชน์ โดยให้เป็นการฝึกปฏิบัติและเชื่อมโยงกับบทเรียนที่ได้เรียนรู้ไป
- จัดการนำเสนอที่หลากหลายและสร้างความแปลกใจให้กับผู้เรียน โดยการเปลี่ยนแปลงตารางเวลาหรือทำอะไรที่แตกต่างจากที่เคยกระทำมา
- ใช้การละคร บทบาทสมมุติ และการอ่านเพื่อการฝึกการแก้ปัญหา
- ช่วยให้เด็กๆ รู้สึกถึงความมั่นคงปลอดภัยในความรักของพระเจ้า ยืนยันถึงความสามารถหรือพระพรที่เด็กแต่ละคนมี
- อธิบายว่าทำไมจึงต้องมีกฎระเบียบให้พวกเขาได้ถือปฏิบัติ
- เด็กผู้ชายชื่นชมกับพลังและอำนาจ ครูควรแสดงให้พวกเขาเห็นว่าพระเจ้าทรงให้อำนาจชายและหญิงจำนวนมากมีความเข้มแข็งในการทำงานรับใช้พระองค์จากพระคัมภีร์ สนับสนุนให้เด็กอ่านพระคัมภีร์ เพื่อเป็นแรงบันดาลใจและเป็นพลังในการทำให้ความเชื่อเข้มแข็งขึ้น
- นำเสนอชีวประวัติของนักบุญ วีรบุรุษ เพื่อให้เด็กๆ ได้เลียนแบบ

ชั้นที่ 4 อายุ 11 จนถึงวัยรุ่น

การใช้ความคิดของเด็กๆ ในชั้นนี้ค่อนข้างมากขึ้นเป็นลำดับซึ่งอาจจะเริ่มตั้งแต่อายุเริ่มต้น 11 ปี แต่ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นระหว่างช่วงอายุสิบปีขึ้นไป โดยในชั้นนี้สมองซีกซ้ายและขวาจะเติบโตเท่าๆ กัน จึงมีความสามารถในการใช้ความคิด พวกเขาเริ่มคิดเชิงเหตุผลและในเรื่องที่เป็นนามธรรมได้แล้ว และยังสามารถเข้าใจสัญลักษณ์ได้มากกว่าความจำ

เด็กในชั้นนี้เริ่มตั้งคำถามว่า “ทำไม” ดังนั้นครูคำสอนจึงไม่ควรที่จะนิ่งเฉย หรือทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ หรือตกใจ แต่ทางที่ดีที่สุดคือครูควรส่งเสริมให้พวกเขาถามคำถามที่สามารถนำมาอภิปรายกันในชั้นเรียน หรือที่บ้าน ชั้นนี้ครูคำสอนควรใช้การตั้งคำถามให้พวกเขาได้อภิปรายกันในกลุ่มย่อย

เมื่อต้องสอนเด็กในชั้นนี้ ครูควร...

- รับฟังสิ่งที่พวกเขาพูดหรือแสดงออกให้มาก
- จงจำประสบการณ์ในวัยรุ่นของท่านและนำมาเชื่อมโยงกับพฤติกรรมของพวกเขา
  - มีอารมณ์ขัน
  - อย่าคิดหรือทำอะไรที่เกินความเป็นจริง วัยรุ่นมักจะแสดงอะไรที่ขัดแย้งเพื่อดูปฏิบัติการของท่าน
  - จงให้ความเอาใจใส่พวกเขาอย่างจริงจัง ควรจัดกิจกรรมกลุ่มนอกห้องเรียน
    - หลีกเลี่ยงการใช้ถ้อยคำทางศาสนาที่เด็กไม่เข้าใจ หรือเป็นคำพูดที่ไม่เหมาะสมเกี่ยวกับศาสนา
    - ควรทำการสอนให้เป็นที่น่าสนใจและหลากหลาย
    - ใช้กิจกรรมการเรียนรู้จากพระคัมภีร์ ใช้สื่อ ใบงาน ฯลฯ

ผลพัฒนาสู่ระดับสากล 2. ขยายคำอธิบายออกกว้างขวาง คือ อะไรที่อาจารย์ซาคเชรอดีสอนไว้เป็นหลักการเพลโทว์ก็พยายามศึกษาความคิดของนักปรัชญาต่างๆ ในที่ที่รู้ได้ในปรัชญากรีกนำมาขยายความเข้าใจเพื่อใช้อธิบายให้ผู้อื่นได้เข้าใจด้วยในบรรยากาศของอารยธรรมกรีก 3. เพลโทว์ใช้ความรู้จากนักคิดอื่นๆ เพื่อเปิดประเด็นปรัชญาของตนเองไปด้วยในตัว 4. ผลงานแรกบ่งบอกว่าปรารถนาเผยแพร่ความคิด ด้วยวิธีเสนอความคิดแบบถ่อมตนว่าไม่รู้และอยากขอความรู้จากผู้รู้เป็นสำคัญ ผลงานต่อๆ มาค่อยๆ แสดงให้เห็นว่าจับจุดแข็งและจุดอ่อนของอาจารย์ได้ที่ละน้อยๆ จนถึงประเด็นใหญ่ๆ 5. สนใจแสวงหาคุณภาพชีวิตที่ดีมีคุณธรรมเพื่อความสุขแท้ตามความเป็นจริงซึ่งมีปรัชญาสารไร้รูป (Chaos of Formless Material) ของเฮสเสียดเป็นปฐมบทโดยแอนนิกแซกเกอร์ริสปรับเป็นสารสารพัตรูป (Chaos of Various-Form Material) และซาคเชรอดี (Anaxagoras) ปรับต่อเป็นสารรวมรูป (Chaos of All-form Material) 5. ถ้ายทอดความเชื่อว่าปัญญาของมนุษย์มาจากสารรวมรูปที่มีคุณภาพระดับเทพ ส่วนร่างกายมาจากสารรวมรูปที่มีคุณภาพระดับเดรัจฉาน พืชและสสารจึงมีความรู้ได้แต่ที่สร้างกิเลสเท่านั้น และแต่ละระดับมีสัญญาณประจำอันเป็นพลังลึกลับที่มองข้ามไปไม่ได้ จึงต้องให้ปัญญานำทางชีวิตสู่ชีวิตมนุษย์ที่ดีมีความสุข ประเด็นสุดท้ายนี้สำคัญที่สุด ซึ่งเพลโทว์จะต้องใช้ชีวิตที่เหลื่อพัฒนาจนเป็นระบบความคิดของตนเองโดยเฉพาะที่เรียกว่าลัทธิเพลโทว์ (Platonism) และซึ่งลูกศิษย์จะขยายต่อไปในหลายทิศทางในนามรวมว่าลัทธิเพลโทว์ใหม่ (Neoplatonism)

ปัญหาเรื่องความสุขแท้ที่ดับทุกข์ได้สิ้น

ซาคเชรอดีเป็นคนแรกในปรัชญากรีกที่นำเอาเรื่องนี้มาถกเป็นปัญหาเริ่มต้นปรัชญา และเราก็ไม่มีคำแถลงตรงๆ ของซาคเชรอดี มีแต่คำบอกเล่าของลูกศิษย์อย่างเพลโทว์ที่คิดอะไรเข้าใจอะไรและมีปัญหาอะไรก็นำออกสู่สังคมโดยเขียนเป็นบทสนทนาระหว่างอาจารย์ซาคเชรอดีของตนกับใครก็ได้ที่เพลโทว์รู้สึกว่าจะเข้าได้กับสถานการณ์ ผลปรากฏว่าเราได้

ประเด็นของซาคเชอริสผ่านทางความคิดความเข้าใจของเพลโทว์ที่เดินหน้าไปเรื่อยๆ อย่างน่าสนใจโดยมีผู้รู้ช่วยชี้เส้นทางว่าซาคเชอริสน่าจะไปถึงไหนแล้วและเพลโทว์เองน่าจะไปถึงไหนแล้ว และที่สำคัญก็คือมีประเด็นน่าสนใจให้ติดตาม

เพลโทว์เริ่มจับประเด็นความสุขในบทสนทนา Protagoras โดยกำหนดความหมายของคำ eudaimonia (ภาษากรีกมีความหมายตามรากศัพท์ว่า จิตใจดี คิดดี good mind, good thinking) ว่าเป็นเป้าหมายสูงสุดและสุดท้าย (highest and last purpose) ของปัญญา ซึ่งโดยทั่วไปมักจะเข้าใจปนกับคำ hedon ที่แปลว่าความรู้สึกพึงพอใจ pleasure, satisfaction อันเป็นความสับสนที่ทำให้ขาดความลึกซึ้งในความเข้าใจเพลโทว์ลงอย่างถนัดใจ เราจะค่อยๆ วิเคราะห์กันดูอย่างถี่ถ้วนในประเด็นสำคัญนี้

ชีวิตและงานของเพลโทว์

Diogenes Laertius ยืนยันว่าเพลโทว์เกิดในกรุงเอเธนส์ในเดือน Thargelion คือ ระหว่างเดือนพฤษภาคมถึงเดือนมิถุนายน ของปีแรกแห่งศักราชโอลิมเปียที่ 88 (ก.ค.ศ. 428-7) และถึงแก่กรรมในปีแรกของศักราชโอลิมเปียที่ 108 (ก.ค.ศ. 348-7) รวมอายุได้ 80 ปี บิดานามว่า Ariston มารดา Perictione ต้นตระกูลทั้ง 2 เป็นนักการเมืองสำคัญในสมัย Pericles รุ่งโรจน์ มีนิยายต่อเติมว่าต้นตระกูลทางบิดาสืบเชื้อสายจากกษัตริย์โบราณปกครองเอเธนส์ในนามว่า Codrus ซึ่งสืบเชื้อสายจากสมุทรเทวราชเฟอซายตัน (Poseidon) มารดาเป็นน้องสาวของ Critias ที่กล่าวถึงในบทสนทนา Timaeus และมีเรื่องเล่าว่าสืบเชื้อสายจาก Solon เพลโทว์เดิมชื่อ Aristocles ได้สมญานามว่าเพลโทว์เพราะร่างกายกำยำ มีพี่ชายชื่อ Adeimantus และ Glaucan มีน้องสาวนามว่า Potione บิดาของเพลโทว์ถึงแก่กรรมเมื่อเพลโทว์อายุยังน้อย มารดาจึงแต่งงานใหม่กับลุงของเธอเองชื่อ Pylampes ซึ่งเป็นสหายของเพอร์เรอซลิส มีลูกติดเป็นชายชื่อ Demus เลื่องลือในเรื่องความงามซึ่งต่อมามีลูกชายชื่อ Antiphon ซึ่งเพลโทว์กล่าวถึงในบทสนทนา Parmenides ว่ารักมามากกว่าปรัชญา

อายุ 1-26 ปี (ก่อนมรณกรรมของซาคเชรอติส) มีนิยายปะปนมากเท่าที่มีหลักฐานพอเชื่อถือได้ก็คือ เพลโทว์ได้รับการศึกษาอย่างดีแบบชนชั้นสูงของกรุงเอเธนส์ขณะนั้น ดายเออเจนนิสยืนยันว่าได้เรียนวิชาวาดเขียนและแต่งบทประพันธ์ จึงมีนิสัยถนัดทางศิลปะอยู่บ้าง คำนเคยกับสังคมการเมืองอย่างมากและตั้งใจจะเป็นนักการเมือง แต่ก็คงหมดศรัทธาในระบอบประชาธิปไตยของกรีกตั้งแต่ในสงครามคาบสมุทร (Peloponnesian War ก.ค.ศ. 431-404 ซึ่งเพลโทว์ได้มีส่วนร่วมรบต่อต้านกองกำลังทหารสปาร์ถ์อีกด้วยในปีสุดท้าย เอเธนส์พ่ายแพ้ยับเยินและเสียหายมาก เพลโทว์คงได้เล็งเห็นและปลงตกว่าระบอบประชาธิปไตยของเอเธนส์ขาดผู้นำที่สามารถและมีใจรับผิดชอบต่อผลประโยชน์ของรัฐอย่างจริงจัง เพราะนักการเมืองมักแต่เป็นห่วงเอาใจมวลชนเพื่อได้คะแนนนิยมจากผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียงมากกว่าสิ่งใด และในขณะเดียวกันก็หาโอกาสกอบโกยผลประโยชน์ส่วนตัวให้มากที่สุดในทุกโอกาส ในจดหมายเขียนเล่าว่าในระหว่างที่ระบอบอภิชนาธิปไตยโดยผู้นำขุนนาง 30 คนมีอำนาจในกรุงเอเธนส์ระหว่าง ก.ค.ศ. 404-3 (อยู่นั้น) พวกญาติที่มี Charmides และ Critias รวมอยู่ในกลุ่มด้วย ได้ยุให้เพลโทว์เข้าเล่นการเมือง เพลโทว์ขณะนั้นอายุได้ 24 ปีสงวนท่าทีขอถอนนโยบายก่อน ต่อมาสังเกตเห็นความอยุติธรรมมากมายจนรู้สึกผิดหวังอย่างมาก โดยเฉพาะเมื่อเห็นพรรคนี้เกลี้ยกล่อมซาคเชรอติสซึ่งสังคมยกย่องว่าเป็นคนดีมีศีลธรรม มาร่วมมือป้ายร้ายประหารชีวิตคหบดีผู้หนึ่งเพื่อจะยึดทรัพย์มาแบ่งกัน ต่อมาครั้งพรรคประชาธิปไตยมีเสียงข้างมากได้บริหารรัฐที่ฟองซาคเชรอติสอย่างไรเหตุผลความคิดจะเอาดีทางเป็นนักการเมืองก็สิ้นสุดลงและหวังจะเอาดีทางปรัชญาแทน

เพลโทว์คงได้รู้จักซาคเชรอติสมาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก เพราะซาคเชรอติสสนิทกับญาติผู้ใหญ่หลายคน ครั้งเข้าวัยหนุ่มตั้งแต่อายุประมาณ 18 ปี คงได้สนใจฟังคำสอนของซาคเชรอติสเป็นพิเศษเรื่อยมาในทำนองมีศรัทธาในความคิดเหมือนศิษย์อื่นๆ ทั่วไป ในบทสนทนาแอฟเฟอโลว์เรียกกล่าวว่าตัวเองเสนอเงินประกันตัวซาคเชรอติสเป็นเงิน 30 mina และในบทสนทนา

Phaedo ว่าไม่ได้เป็นสักขีพยานมรณกรรมของซาคเชอริสเพราะป่วย (ก.ค.ศ. 399 เฟลโทว์อายุ 29 ปี)

ก่อนการตั้งสำนักแอคเซอเดมเมีย (ก.ค.ศ. 399-387 อายุ 29-41 ปี) เมื่อซาคเชอริสถูกประหารชีวิตแล้ว ศิษยานุศิษย์จำนวนหนึ่งพากันหนีเพื่อความปลอดภัยไปอยู่กับเพื่อนๆที่รัฐเมกเกอโร (Megara) เฟลโทว์กลับไปอยู่ที่เอเธนส์เมื่อ ก.ค.ศ. 396 เขียนบทสนทนา Apologia แล้วออกท่องเที่ยวหาความรู้รอบตัว ดำเนินแล้วว่ไปหาความรู้ถึงอียิปต์และเมโสโปเตเมีย ที่เชื่อได้แน่นอนคือไปท่องภาคใต้ของอิตาลีจนถึง Tarentum ได้มีโอกาสพบและแลกเปลี่ยนความรู้กับนักปรัชญาสำนักแพอแทกเกอเรียนชื่อ Architas และไปอยู่ที่เมืองซีราคิวส์เมื่อ ก.ค.ศ. 388 ผูกมิตรกับ ดายอัน (Dion) ผู้เป็นน้องเขยของดาเยอเนายเสียดที่ 2 แห่งซีราคิวส์ (Dionysius II of Syracuse) ผู้มีตำแหน่งเป็นจอมทัพ (generallissimo เทียบเท่ากับกษัตริย์จอมเผด็จการ โดยการเลือกตั้ง) เนื่องจากเฟลโทว์พูดตรงไปตรงมาตามหลักวิชาการ จึงถูกลงโทษโดยการจับตัวไปขายเป็นทาสที่เกาะ Aegina ซึ่งเป็นคู่ศึกกับรัฐเอเธนส์ในขณะนั้น เฟลโทว์เกือบเอาชีวิตไม่รอด เดชะบุญที่แอนนิคิเชอริสแห่งเซอเรนนิ (Anniceris of Cyrene) บังเอิญไปพบเข้าและจำได้ จึงออกเงินไถ่ตัวแล้วออกทุนส่งตัวกลับเอเธนส์ได้สำเร็จในปี ก.ค.ศ.387 ครั้นกลับถึงเอเธนส์ก็จัดการก่อตั้งสำนักแอคเซอเดมเมียขึ้นในสวนสาธารณะชานกรุงเอเธนส์ใกล้ศาลเจ้าแอคเซอเดมมุส (Academos)

ตั้งแต่ตั้งสำนักแอคเซอเดมเมียจนถึงมรณกรรมของดาเยอเนายเสียด (ก.ค.ศ. 387-367 อายุ 41-61 ปี) เฟลโทว์พอใจกับสำนักที่ตั้งขึ้นได้สำเร็จอย่างมาก เพราะเป็นแหล่งเปิดโอกาสให้ค้นคว้าหาความรู้ได้อย่างเสรีโดยเป็นแหล่งรวมนักวิชาการมาพบปะสังสรรค์กัน นับเป็นสำนักที่ 2 ในกรุงเอเธนส์ แห่งแรกตั้งโดย Isocrates.เมื่อ ก.ค.ศ. 393 เพื่อสอนวาทศิลป์ ไม่มีจุดหมายวิจัยหาความรู้ใหม่เชิงปรัชญา เพียงแต่พยายามรวบรวมความคิดเห็นต่างๆเพื่อประโยชน์ในการพูดให้จับใจผู้ฟัง ส่วนสำนักใหม่ของเฟลโทว์ตั้งใจหาความรู้ใหม่โดยเฉพาะ วิชาที่สำคัญมีคณิตศาสตร์ดาราศาสตร์

ธรรมชาติวิทยา สังคมศาสตร์ ปรัชญา จุดหมายใหญ่คือเตรียมนักการเมือง
ชั้นผู้นำ (philosopher-king) เชิญอาจารย์มีชื่อมาร่วมบรรยาย เช่น
Eudoxus of Cnidus ตัวเพลโทว์เองวิจัยและสอนปรัชญาเขียนบ
ทสนทนาโดยมีซาคเซรอติสเป็นตัวอย่างการสอนและวิจัย

ตั้งแต่มรณกรรมของจอมทัพตายเอนายเสิสถึงมรณกรรมของ
เพลโทว์ (ก.ค.ศ. 367-348 อายุ 61-80 ปี) ตายเอนายเสิสที่ 2 ผู้เป็น
บุตรชายได้ขึ้นดำรงตำแหน่งประมุขของนครรัฐซีราคิวส์แทน มีอายุ 30 ปี
สนใจการทหารจนล้มเลิกการศึกษา ขณะนั้นอาณาจักรกรีกกำลังมีภัยจากการ
ขยายอำนาจของรัฐคาร์เธจ ตายอัน (Dion) ถูกเรียกตัวจากเนเรเทสกลับ
ซีราคิวส์เป็นที่ปรึกษา เสนอให้เชิญเพลโทว์ไปช่วยให้คำแนะนำทางวิชาการ
เพลโทว์รู้สึกเป็นหน้าที่ในฐานะเป็นชาวกรีก จะต้องช่วยรักษามหาอาณาจักร
กรีกแห่งอิตาลีไว้ โดยวางแผนให้ซีราคิวส์เป็นศูนย์กลางการบริหาร
เริ่มโดยอบรมตายเอนายเสิสที่ 2 ให้กระตือรือร้นหาความรู้ ทำได้ไม่
ก็เดือนมีผู้ยุยงให้ระวางแผนซ้อนแผน ตายอันหนีออกนอกรัฐได้ทัน
เพลโทว์ขอกลับเอเธนส์ พยายามเขียนจดหมายเกลี้ยกล่อมตายเอนายเสิส
ให้เข้าใจตายอันเสียใหม่ แต่ตายเอนายเสิสไม่เปลี่ยนใจ กลับเพิ่มโทษโดย
ริบทรัพย์สินและบังคับภรรยาซึ่งเป็นน้องสาวของตายเอนายเสิสเอง
แต่งงานกับคนอื่น เพลโทว์ลงทุนเสี่ยงเดินทางไปซีราคิวส์อีกครั้งหนึ่งเพื่อ
แก้ไขสถานการณ์ (ก.ค.ศ. 361-60) กลับถูกคุมตัว Archytas of Tarentum
ช่วยขอร้องให้กลับเอเธนส์ได้อย่างหวุดหวิด เพลโทว์สิ้นหวังปล่อยเหตุการณ์
ตามยถากรรม ตายอันคุมสมัครพรรคพวกยึดอำนาจซีราคิวส์ได้ในปี ก.ค.ศ.
357 แต่ถูกหักหลังลอบฆ่าตายในปีต่อมา มหาอาณาจักรกรีกในอิตาลีได้
จึงปั่นป่วนแตกแยกรวมกันไม่ติด จึงตกอยู่ใต้อำนาจของคาร์เธจและตก
เป็นมหาอาณาจักรโรมันในที่สุด

เพลโทว์ใช้ชีวิตที่เหลือวิจัย เขียนตำรา และสอนลูกศิษย์ต่อไปจนถึงมรณกรรม ไม่ปรากฏว่าได้แต่งงานและมีทายาท

ก็คงจะที่น่าสนใจนอกเหนือจากนี้เองแหละที่ผู้รู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับซาคเชรอดิสมาจับกลุ่มสนทนากันและเพลโทว์ก็สนใจฟังเพื่อรวบรวมจัดหมวดหมู่ให้เป็นบทเรียนนำไปตักตวงเป็นบทสนทนาต่างๆ และคิดต่อจนได้ปรัชญาของตนเอง ซึ่งทำที่สุดไม่พ้นการแสวงหาทางพ้นทุกข์ อันมีความสุขเทียมเป็นฉากบังหน้า เมื่อทำไม่สำเร็จก็ต้องเวียนว่ายตายเกิดในชีวิตระดับต่างๆจนกว่าจะพบทางพ้นทุกข์อย่างแท้จริง

การแสวงหาทางพ้นทุกข์ของซาคเชรอดิส

การศึกษาบทบาททฤษฎาทางปรัชญาของเพลโทว์ที่ทำการศึกษาโดย Edward Caird ที่สุดก็สรุปออกมาได้ว่า ประเด็นที่ซาคเชรอดิสตั้งไว้เป็นจุดเริ่มต้นของการศึกษาปรัชญาที่ว่า จงรู้จักตัวเอง (Gnothi seauton = Know thyself) ในที่สุดก็เป็นการแก้ปัญหาความทุกข์ของพลเมืองเอเธนส์นั่นเอง ชาวเอเธนส์ควรจะดำเนินชีวิตอย่างมีความสุขได้ แต่ไม่มีความสุขมีแต่ทุกข์รอบด้าน สาเหตุมาจากความไม่รู้ (ignorance) หรือที่คิดว่ารู้ก็รู้อย่างผิดๆ ก็คือความไม่รู้นั่นเอง ซึ่งวิเคราะห์ได้เป็นหลายสาเหตุที่สำคัญตามที่เปิดเผยในบทสนทนาที่เพลโทว์เขียนไว้เป็นหลักฐาน ดังต่อไปนี้

1. ไม่รู้ว่าตัวเองไม่รู้ เพราะรับความรู้ที่ผิดๆ ไว้มากจนงมงายไม่ขึ้น
2. ไม่รู้จักประกอบของตนเองว่ามีส่วนที่เป็นปัญญาที่มีสมรรถนะจะรู้ความจริงได้อย่างถูกต้อง กับส่วนที่เป็นร่างกายที่รู้ได้อย่างบิดเบือนเต็มใจด้วยกิเลส โกรธ โลภ หลง
3. ไม่รู้ต้นกำเนิดของตัวเองว่ามาจากสารรวมรูปที่มีแต่คุณภาพดีๆ ในหลายด้าน จึงดีในระดับไม่เท่ากัน
4. ไม่รู้ว่าคุณธรรมต้องประกอบด้วยองค์ 4 คือ 1. Sophia รู้ครบถ้วน 2. Tharros กล้าทำตามที่รู้ 3. Sophrosyne สายกลาง ไม่ขาดไม่เกิน 4. Dikaiosyne เป็นธรรมแก่ทุกคนรอบด้าน

5. ไม่รู้ว่าคุณธรรมเป็นการปฏิบัติจนเป็นนิสัย ทำครั้งเดียวหรือบางครั้ง ยังไม่เป็นนิสัย ไม่เรียกว่าคุณธรรม

6. ไม่รู้วิธีฝึกฝนตนเป็นขั้นเป็นตอน

7. ไม่รู้วิธีแยกความสุขแท้ออกจากความสุขเทียม จึงไม่พ้นทุกข์ ความอยากเป็นทนายทบังคับให้เพลโทว์ต้องสละชีพเพื่อเติมเต็มเป็นอย่างน้อย ก่อนที่จะสร้างระบบความคิดของตนเองขึ้นมา

A.W.Gomme ในบทความ The Structure of Plato' Crito ได้แสดงความสับสนในการอ้างเหตุผลของซาคเชรอติสอีกด้านหนึ่ง คือ เรื่องความเป็นปราชญ์ (wisdom) ซึ่งคู่กับคุณธรรม ความรู้กับคุณธรรมเป็นของคู่กัน ความรู้คู่คุณธรรมนอกเหนือไปจากความรู้คู่ปรีชาญาณ ไม่รู้ก็ไม่มีคุณธรรมและไม่มีปรีชาญาณ ความไม่รู้ (ignorance) กับความเห็นแก่ตัว เป็นของคู่กัน ตัดสินกันด้วยดีแล้ว สับสนกับความรู้เชิงปฏิบัติซึ่งอาจจะเป็นด้านการรักษาสุขภาพอนามัย การสร้างงานศิลปะให้มีสุนทรียภาพ และการบริหารรัฐให้มวลชนพอใจ ตัดสินกันด้านกฎผิด ความเป็นปราชญ์คือ ปัญญารู้ว่าธาตุแท้ของตนคือส่วนดีของสารรวมรูป เป็นคุณภาพสูงสุดของสารรวมรูป รู้แล้วก็มีความสุขแท้ตามความเป็นจริงและจะไม่มีวันยอมให้เสื่อมเสียคุณภาพนี้ไม่ว่าจะเอาอะไรมาแลกก็ไม่ยอม การรู้เช่นนี้ปัญญาจะมีคุณภาพในเชิงปฏิบัติครบถ้วนซึ่งต่อมาแอร์เรสทาทเถิลจะระบุว่า มี 4 ด้าน คือ ความรอบคอบ ความกล้าที่จะทำตามที่รู้ ความพอดีไม่ขาดไม่เกิน และความเที่ยงธรรมต่อทุกคนในสังคม ซึ่งก็คือคุณธรรมครบถ้วน (เทียบขรราวาสธรรม 4) ความรู้ระดับปรีชาญาณจึงคู่คุณธรรมเสมอ เป็นปราชญ์ก็ต้องมีคุณธรรมครบถ้วน และต้องมีคุณธรรมครบถ้วนจึงได้ชื่อว่า เป็นปราชญ์ผู้รอบรู้สมบูรณ์แบบและดีบริบูรณ์เป็นตัวอย่างแก่คนทั้งหลายได้ มาในบทสนทนาเรีพิบลิกเพลโทว์เล่าเรื่องให้ซาคเชรอติสเปรียบเทียบปราชญ์กับอาชีพแพทย์ อาชีพเทคนิคศิลปิน และอาชีพนักบริหารรัฐด้วยกฎหมาย ผู้ประกอบอาชีพเหล่านี้อาจจะเก่งยอดเยี่ยมเพียงใดก็ไม่มีอะไรค้ำประกันว่ามีคุณธรรมหรือไม่มีคุณธรรม จึงเป็นปัญหาที่ทำให้การสนทนา ระหว่างครายโทว์กับซาคเชรอติสในบทสนทนานี้ไม่ลงตัว เพลโทว์ดูเหมือน

จะพยายามวิเคราะห์หาความบกพร่องในบทสนทนาเยอธายโพรว์ และพยายามปรับระบบความคิดในบทสนทนาต่อๆ ไป โดยพยายามจะเข้าใจว่าความสุขคืออะไร ความสุขอยู่ที่การกระทำ (action) หรืออยู่ที่ความพอใจ หลังจากประเมินจากความรู้สึกพึงพอใจ (satisfaction) หรืออยู่ที่เป้าหมายของชีวิต (aim of life) ก็ต้องตอบว่าอยู่ที่เป้าหมายชีวิตของปัญญาจึงจะถูก

ลูกศิษย์ของซาคเชรอดีสจำนวนหนึ่งตีความความเข้าใจของอาจารย์ว่า สอนให้ลูกศิษย์มีความฉลาดในการหาความสุขในชีวิตโดยใช้ปัญญาคำนวณ ใครเข้าใจแง่ไหนอย่างใดก็สอนอย่างนั้นและเชื่อกันอย่างนั้นหลังจากอาจารย์ซาคเชรอดีสถึงแก่กรรมไปแล้วก็ไม่มีใครจะแก้ไข ตั้งสำนักสอนได้เป็นลำเป็นสันจนมีผู้บันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ของมหาอาณาจักรโรมันมากมาย เช่น

สายรตินิยม (hedonist) คำนึงถึงความพึงพอใจในขณะเสวยอารมณ์ให้ได้เข้มข้นที่สุดและนานที่สุด คือเน้นความพอใจตามสัญชาตญาณพีชโดยการกระทำของปัญญา (instinct of survival)

สายเอพิเคิวเรียน (epicurean) คำนึงถึงความพึงพอใจสายอารมณ์ให้ได้ยาวนานที่สุดและเข้มข้นที่สุด คือเน้นสัญชาตญาณสัตว์ (instinct of sensation) ผิดเหมือนสายรตินิยม

สายสโตอิก (stoician) คำนึงถึงความพึงพอใจที่วางเฉยได้ในสิ่งที่พอดำรงชีวิตได้โดยไม่ต้องตะเกียกตะกายอะไรมากกว่านั้น เน้นสัญชาตญาณปัญญา (instinct of the intellect) ผิดเหมือนสายรตินิยม

สายชายนิก (Cynic) คำนึงถึงความพึงพอใจที่วางเฉยได้ในความรู้สึกไม่ต้องการอะไรเลยในชีวิต เน้นสัญชาตญาณเจตจำนง (instinct of the will) ผิดเหมือนสายรตินิยม

เพลโทว์หาทางพ้นทุกข์

เพลโทว์ในฐานะทายาททางปัญญาของซาคเชรอติส ได้รับมรดกที่สำคัญคือ จงหาปรัชญาจากภายในตน (Gnothi seauton = Know thyself) การติดใจคติพจน์สั้นๆ นี้ทำให้เพลโทว์ต้องใช้เวลาตลอดชีวิตเพื่อค้นพบในที่สุดว่า ความสุขแท้อยู่ที่ปัญญาทำการ (action) ตามสัญชาตญาณ (instinct) ของปัญญา หลักการนี้น่าจะเป็นปรัชญาร่วมของทุกศาสนาได้ตามคติ Religious Language Game ของวิทเกินสไตน์

เอดเวิร์ด แครต ในหนังสือ Edward Caird, p.81 หลังจากได้ชี้แจงลักษณะทายาททางปรัชญาของเพลโทว์แล้ว ก็ได้แสดงความมั่นใจว่าจากการที่ตนได้ศึกษางานเขียนบทสนทนาของเพลโทว์ตามลำดับเวลาเป็นอย่างดีแล้ว มั่นใจว่าตนสามารถจับอารมณ์ความสนใจซาคเชรอติสของเพลโทว์ได้ว่าจุดยืน (standing point) อยู่ที่ความสุขแท้ที่ทำให้พ้นทุกข์อย่างถาวร (จะเหมือนหรือคล้ายหรือต่างกับจุดยืนของพระพุทธเจ้าอย่างไรก็ใคร่จะขอผู้รู้ชี้แจงเป็นงานวิจัยต่อไป) ซึ่งความสุขแท้จะต้องเป็นสิ่งสูงสุดประเสริฐ (the Good) เป็นเป้าหมายสุดท้าย (the Last End) ของความประพฤติดี (good conduct) ทั้งหมดของมนุษย์ ซาคเชรอติสได้นิยามสิ่งประเสริฐสุดนี้ไว้ว่า ได้แก่ Eudaimonia แปลว่าการกระทำสูงสุดของปัญญาที่มีคุณภาพดีที่สุดใน ไม่ใช่ความรู้สึกรพอใจ (feeling of pleasure or satisfaction) และในหน้า 83 ระบุว่าเป็นการกระทำตามสัญชาตญาณ (instinct) อย่างสมบูรณ์ที่สุดของปัญญา และสัญชาตญาณก็คือการกระทำโดยจำเป็นตามธรรมชาติของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ถ้าไม่ทำก็จะไม่ใช่สิ่งนั้น เพลโทว์ตีปัญหานี้แตกต่างจากการเขียนบทสนทนา Protagoras

ทางพ้นทุกข์ที่เป็นไปได้

แครตคิดว่าเพลโทว์เริ่มจับประเด็นปรัชญาความสุขของซาคเชรอติสได้จากการได้เขียนบทสนทนา Protagoras ซึ่งเขียนเป็นบันทึกการที่ซาคเชรอติสได้มีโอกาสพบเจอแทกเกอริสอาจารย์โซพิสท์ขณะที่กำลังรุ่งโรจน์ในกรุงเอเธนส์ด้วยการสอนเทคนิคความสุขส่วนตัวด้วยเทคนิคการหาผล

ประโยชน์ส่วนตัวและความเจริญรุ่งเรืองของรัฐเอเธนส์ด้วยการออกกฎหมายให้ทุกคนมีโอกาสแสวงหาประโยชน์ส่วนตัวตามที่แต่ละคนชอบ ซาคเชรอนดิสไม่เห็นด้วยเพราะเชื่อว่าคนทุกคนมีโครงสร้างของปัญญาเหมือนกันเพราะปัญญาคือส่วนที่มีคุณภาพดีที่สุดของสารรวมรูปเดียวกัน ความรู้จึงไม่ต้องสอนกันและสอนกันไม่ได้ เพียงแต่หาวิธีการกระตุ้นให้แต่ละคนมองหาในตัวเองก็จะได้รับความรู้ตรงกันอันเป็นความจริงนิรันดรที่ไม่เปลี่ยนแปลงและเปลี่ยนแปลงไม่ได้ เพรอแทกเกอเริสอ้างถึงการสร้างมนุษย์โดยอสูรเอพเมธเจียส (Epimetheus) ที่ได้รับบัญชาจากเทวราชให้สร้างมนุษย์ให้มีปัญญานิดหน่อยพอรู้วิธีรับใช้เทพ จึงเป็นวิญญูณที่ไม่ตายชั่วคราวเท่านั้น คือ มีชีวิตหลังความตายของร่างกายอีกชั่วระยะเวลาหนึ่งเพื่อรับความสุขเป็นบำเหน็จชั่วคราวหรือรับความทุกข์เป็นการลงโทษชั่วคราว ดังนั้น เพรอแทกเกอเริสจึงสอนเทคนิคให้เสวยสุขอย่างฉลาดที่สุดในชั่วชีวิตนี้ ส่วนซาคเชรอนดิสเชื่อว่าวิญญูณมนุษย์มาจากสารที่มีคุณภาพระดับเทพจึงเป็นอมตะนิรันดรเช่นเดียวกับเทพและมีสิทธิ์มีความสุขเท่าถาวรเหมือนเทพ

เพรอแทกเกอเริสตอบในนามของลัทธิซาฟเฟียสว่าความสุขแท้ของมนุษย์ได้อย่างมากที่สุดและดีที่สุดจากการมีกฎหมายบ้านเมืองที่ดีและพลเมืองทุกคนชอบ โดยอ้างว่าเป็นความเชื่อของชาวเอเธนส์ทั่วไปอยู่แล้ว โดยอ้างจากตำนานการสร้างสัตว์โลกว่า โดยทวยเทพพร้อมใจกันมอบหมายให้อสูรเพรอเมธเจียส (Prometheus) และเอพเมธเจียส (Epimetheus) สองพี่น้องช่วยกันจัดการให้เรียบร้อย อสูรพี่น้องจึงตกลงแบ่งหน้าที่กันทำ อสูรเพรอเมธเจียสเกี่ยวให้น้องชายจัดการเอาสารจากสสารมาปั้นเป็นร่างต่างๆแล้วเอาพลังชีวิตที่มีคุณภาพต่างๆ มาแบ่งสันปันส่วนให้สัตว์ประเภทต่างๆมีความสามารถดำรงชีพและสืบพันธุ์อยู่ได้อย่างดี ครั้นเพรอเมธเจียสมาตรวจเช็คดูก็พบว่าพืชและสัตว์ทั้งหลายที่สร้างขึ้นมานั้น เหลือเพื่อสำหรับเป็นอาหารและเครื่องใช้ของเทพเทวีทั้งหมด แต่ขาดผู้มีปัญญาเลือกสรรเครื่องบูชาและรับใช้เป็นบริวารเทพ น้องชายจึงเอาเนื้อสารจากสารไร้รูปมาปั้นเป็นร่างกายให้แตกต่างจากชีวิตอื่นทั้งหลาย แต่ไม่เหลือคุณสมบัติพิเศษใดให้อารงอยู่และสืบพันธุ์ต่อๆ ไปให้พอเพียงเพื่อบริการรับ

เช่น สอนให้ใช้หลักการว่ามือใครยาวสาวได้สาวเอา และกรณีใดทำได้ตามที่ปัญญาคาดคะเนไว้ก็มีความสุขแบบโลภมาก หรือใช้ปัญญาคำนวณตามหลักการว่าซ้าๆ ได้พริ้วสองเล่มงาม หากกรณีใดสำเร็จตามปรารถนาก็มีความสุขด้วยความพึงพอใจแบบเอพเผอควิเรียน หากกรณีใดปัญญาคำนวณอยากได้เท่าที่จำเป็นและได้สมปรารถนาก็มีความสุขแบบสโทอิก หากกรณีใดปัญญาคำนวณดูแลไม่เป็นประโยชน์อันใดเลยก็ปฏิเสธด้วยความพอใจก็มีความสุข เหล่านี้ก็ล้วนแต่ใช้ปัญญาและสอนกันได้ เพรอแตก เกอริสตอบอย่างวางท่าผู้รู้สากว่าทำไมจะสอนกันไม่ได้เชียวี ใครรู้มากกว่าและมีประสบการณ์ดีกว่าก็สอนผู้ที่รู้น้อยกว่าได้ เพราะคุณธรรมคือผลประโยชน์ส่วนตัวมีผลถึงส่วนรวม ใครรู้เทคนิคแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวเก่งก็ถือว่ามีคุณธรรมสูง ครั้นถูกซักถามต่อก็เลยถือโอกาสแสดงความรอบรู้ว่ามีมนุษย์ถูกสร้างมาให้มีปัญญาเพื่อรับใช้เทพให้เทพได้ประโยชน์สูงสุด และเทพก็ตอบแทนด้วยความสุขตามสัญญาตญาณของมนุษย์ มนุษย์ก็มาเกณฑ์มนุษย์ด้วยกันให้บริการตนให้ได้ประโยชน์สูงสุดต่อๆ กันลงไป เทคนิคดังกล่าวมานี้สอนกันได้และจ่ายเงินเพื่อซื้อความรู้กันก็ถูกต้องแล้ว ซาคเขรอธิสถามต่อว่า คุณธรรมมีข้อเดียวเท่านั้นหรือ ก็ได้รับคำชี้แจงว่า คุณธรรมมีข้อเดียวคือประโยชน์สูงสุดซึ่งใครมีจิตนึกคิดระดับใดก็ต้องชอบ เพราะเป็นสัญญาตญาณของทุกธรรมชาติ ไม่ว่าจะทำการใดเพื่อประโยชน์สูงสุดแก่ตนก็เรียกว่าทำด้วยคุณธรรม หากได้ความสุขแต่ไร้ผลประโยชน์ เช่นได้ตำแหน่งแต่ยากจนข้นแค้น ก็ไม่เรียกว่าคุณธรรม ซึ่งซาคเขรอธิสไม่เห็นด้วย เพราะซาคเขรอธิสคิดว่า จะมีคุณธรรมต้องทำตามที่รู้จริงจากการรู้จักตัวเอง และการรู้จักตัวเองของซาคเขรอธิสสอนให้รู้ว่า การทำอะไรให้ได้ชื่อว่ามีคุณธรรมต้องมีองค์ประกอบ 4 ด้านเป็นบานพับ 4 ตัว คือ ปรีชาญาณ (wisdom) ความกล้าที่จะทำได้ตามที่รู้ (fortitude) ความพอดีไม่ขาดไม่เกิน (temperance) ความเที่ยงธรรม (justice) ซึ่งแต่ละข้อใน 4 ข้อนี้หากไม่มีอีก 3 ข้อประกอบครบถ้วนก็ไม่ใช่คุณธรรม เช่น การทำอะไรที่คิดว่าทำด้วยปรีชาญาณอย่างที่ชาวซาฟเฟิสท์เชื่อบางทีก็ไม่เที่ยงธรรมนัก จึงเห็นว่าแยกกันพิจารณาเป็นคนละชนิดได้ คุณธรรมจึง

ไม่ใช่มีอยู่ชนิดเดียวครอบจักรวาล แต่เฟรเดอเทกเกอร์ริสก็แก้ได้อย่างข้างๆ
คู้ๆ ไปได้ว่า ก็ต้องสอนกันให้มีปรีชาญาณและความเที่ยงธรรมให้ได้ด้วย
จึงเรียกว่าสอนคุณธรรม ซาคเซอร์อติสจึงสรุปว่า ความรู้ตัวเองเป็นเกณฑ์
สูงสุดสำหรับตัดสินว่าอะไรดีมีคุณธรรมและอะไรเลวเป็นกิเลส ขอให้ได้รับ
การศึกษาให้ถูกต้องและดีพอ ก็จะรู้ว่าอะไรเป็นคุณธรรมนำไปสู่ความสุข
และอะไรเป็นกิเลสนำไปสู่ความทุกข์ และเขาจะตัดสินใจเลือกทำการอย่าง
ไม่ผิดพลาด มีคนจำนวนมากที่ได้รับการศึกษาไม่พอเพียงและเชื่ออย่างผิดๆ
ว่า รู้ทั้งรู้ก็ยังตัดสินใจเลือกทางผิด นั้นเป็นเพราะกิเลสพาไป ไม่ใช่ปัญญา
ทำการผิดพลาด ทางแก้ไขก็คือ ต้องบังคับให้ศึกษาอย่างพอเพียง ซึ่งเฟรเดอ
เทกเกอร์ริสก็พยักหน้าเห็นชอบด้วยตามมารยาทแบบซาฟเฟิสท์ สรุปได้
ว่าการสนทนาระหว่างซาคเซอร์อติสกับเฟรเดอเทกเกอร์ริสครั้งนี้ หากได้เกิด
ขึ้นจริง ก็หาข้อสรุปอะไรไม่ได้ เพราะซาคเซอร์อติสยังคงเชื่อต่อไปว่า
คุณธรรมเป็นสิ่งที่สอนกันไม่ได้ แต่เป็นเรื่องต้องตระหนักรู้ได้ด้วยตนเอง
โดยปัญญาต้องมองตัวปัญญาเองให้เข้าใจว่าตัวเองคืออะไรแล้วจะรู้ได้เอง
ส่วนเฟรเดอเทกเกอร์ริสก็ยังคงเชื่อต่อไปว่าคุณธรรมเป็นสิ่งที่สอนกันได้อย่าง
ง่ายๆ เพราะคุณธรรมคือเทคนิคแสวงหาผลประโยชน์ให้มากที่สุด เร็วที่สุด
และแนบเนียนที่สุด ผู้ที่ได้ประโยชน์จริงก็เห็นจะได้แก่ตัวเพลโทว์ผู้คิดและ
เขียนเรื่องนี้ขึ้นมาด้วยความตระหนักรู้อันเป็นผลจากความตั้งใจทำตัวเป็น
ทนายาททางปรัชญาของซาคเซอร์อติสที่ตัดสินใจชอบระบบคิดและวิธีคิดของ
ซาคเซอร์อติสหลังจากที่ได้รับรู้ว่าซาคเซอร์อติสถูกกล่าวหาอย่างไม่ชอบธรรม
แต่กลับยอมตายอย่างมีความสุขจากการที่อยากสอนให้พลเมืองเอเธนส์มี
ความสุขแท้โดยที่ตัวเพลโทว์เองก็ยังไม่เข้าใจว่าความสุขแท้ที่ซาคเซอร์
อติสอ้างถึงนั้นอยู่ที่ไหนและจะหาได้อย่างไร มันเป็นประเด็นท้าทายชีวิตของ
เพลโทว์ทั้งชีวิต จนต้องตัดสินใจอาสาเป็นทนายาททางปรัชญาของซาคเซอร์
อติสโดยไม่มีโอกาสได้ฟังคำชี้แจงโดยตรงจากซาคเซอร์อติสอีกต่อไปแล้ว และ
ต้องชอกแซกค้นหาใต้ถ้ำถามจากผู้ที่ได้ฟังและได้คลุกคลีกับซาคเซอร์อติสมา
โดยตรง

ความรู้สึกหยั่งรู้ของเพลโทว์

ความรู้สึกที่ต้องการพูดถึงในที่นี้ต้องการให้เป็นคำแปลของคำภาษาอังกฤษว่า sentiment ซึ่งมักจะแปลกันว่า “ความรู้สึก” ซึ่งก็จะสับสนกับ feeling ซึ่งไม่ใช่ เพราะต้องการได้ความหมายอันลึกซึ้งที่ไอน์สไตน์ได้กล่าวไว้ว่า “Sentiment is more important than reasoning.” ความรู้สึกหยั่งรู้สำคัญกว่าเหตุผล” เพราะบทบาทของเหตุผลเพียงแต่รับรองความน่าเชื่อถือ แต่ไม่ถึงขั้นพบความรู้ใหม่ และอยู่เหนือ feeling ซึ่งให้ความรู้ใหม่ระดับผัสสะเท่านั้น Sentiment เป็นสมรรถนะรู้สึกความรู้ใหม่ระดับปัญญา ผู้เขียนได้เคยใช้คำ “เพทนาการ” แต่ไม่ติด จึงขอทดลองใช้คำใหม่ว่าความรู้สึกหยั่งรู้ คือ เป็นความรู้สึกระดับปัญญาที่สร้างสรรค์

เพลโทว์ต้องพยายามรู้สึกหยั่งรู้ความคิดปรัชญาของซาคเชโรติสจากคำบอกเล่าเป็นสำคัญ ได้อะไรมาระดับหนึ่งก็หยั่งเชิงโดยการเขียนบทสนทนาในลักษณะขำขันหินถามทางไปเรื่อยๆ เช่น เมื่อเดาได้ว่าฐานแรกของปรัชญาของซาคเชโรติสคือ จงรู้จักตัวเอง (Gnothi seauton) ก็ตั้งประเด็นถามว่า ทำไมจึงเริ่มคิดปรัชญาจากฐานนี้ ก็เขียนบทสนทนา Apologia ได้คำตอบว่า เพราะการรู้ตัวเองเป็นแหล่งเดียวที่ให้ความสุขแท้ในวันคร อันเป็นยอดปรารถนาของสัตบุรุษของมนุษย์ ไม่มีความสุขใดจะเป็นสัตบุรุษของมนุษย์ได้ดีกว่านี้

ครั้นเผยแพร่บทสนทนาออกไปแล้วก็สังเกตได้ว่าบรรดาอาจารย์ชาวเฟลิสท์ที่ใช้สูตร “คนแต่ละคนเป็นมาตรการวัดทุกสิ่ง” (Man is the measure of all things.) ก็อ้างได้ว่าหาความรู้จากปัญญาเหมือนกัน และซาคเชโรติสเองก็ดูเหมือนว่ารับรองหลักการนี้ โดยไม่ยอมเชื่อคำขอร้องของครายโทว์ (Crito) ที่เสนอให้หนีโทษประหารไปอยู่ในรัฐอื่นที่ไม่เอาเรื่องซาคเชโรติสด้วยข้อหาเดียวกัน แต่ซาคเชโรติสไม่ยอมโดยอ้างว่ากฎหมายของเอเธนส์เขียนขึ้นโดยปัญญาของผู้มีอำนาจไม่ว่าจะเป็นใครก็ต้องเคารพและต้องปฏิบัติตามแม้จะด้วยการยอมเสียชีวิต เพลโทว์จึงได้เขียนบทสนทนาครายโทว์เพื่อยืนยันเป็นความคิดของซาคเชโรติสอย่างนี้

ครั้นเผยแพร่บทสนทนาออกไปแล้วก็สังเกตได้ว่ามีชาวเอเธนส์จำนวนหนึ่งอ้างการใช้ปัญญาเพื่อสนับสนุนการหาความสุขตามใจชอบของตนซึ่งเพลโทว์เองรู้สึกว่ามีใช้ความสุขที่ซาคเซรอติสต้องการสอน เช่นอ้างการใช้ปัญญาเพื่อกอบโกยหาความพึงพอใจแบบบริตินิยม (hedonism) โดยอ้างเหตุผลว่าสืบเบียใกล้มือ ฟรุ้งนี่เป็นของไม่แน่ ขณะที่ที่แน่ๆ ก็ต้องกอบโกยเอาไว้ก่อน บางคนก็อ้างการใช้ปัญญาเพื่อกอบโกยหาความพึงพอใจแบบเอพเพอคิวเรียน (epicurean) โดยอ้างเหตุผลว่าฟรุ้งนี่ไม่แน่ก็จริงแต่ก็แน่มากกว่าไม่แน่ บางคนก็อ้างการใช้ปัญญาแบบสโทว์อิกเพื่อกลบเกลื่อนความเกียจคร้านของตนว่าทำใจอุเบกขาพอใจกับสิ่งจำเป็นที่สุดในชีวิตก็พอแล้ว จนขาดความรับผิดชอบต่อกันในครอบครัวและเพื่อนร่วมชาติ บางคนก็อ้างการใช้ปัญญาเพื่อกลบเกลื่อนความเกียจคร้านสุดๆ โดยทำใจอุเบกขาพอใจกับการพึ่งพาอาศัยผู้อื่นยอมจมูกคนอื่นหายใจไปวันละวัน จึงเขียนบทสนทนาเยอธายโฟร์ (Euthyphro) เพื่อชี้แจงว่าการที่สักแต่ได้ใช้ปัญญาทำการยังไม่ใช้หนทางสู่ความสุขแท้ แต่ต้องใช้ปัญญาเพื่อเข้าใจปัญญา จึงจะบรรลุความสุขแท้

ครั้นเผยแพร่บทสนทนาออกไปแล้วก็สังเกตได้ว่าชาวเอเธนส์มีปรัมปราให้เชื่อเรื่องวิญญาณเป็นอมตะชั่วคราว เป็นอุปสรรคต่อการเข้าใจธรรมชาติแท้ของวิญญาณอมตะเที่ยงแท้ถาวร จึงเขียนบทสนทนา Phaedo เพื่อทำความเข้าใจเรื่องวิญญาณอมตะโดยเฉพาะ ซึ่งก็พบความเชื่อของซาคเซรอติสว่า วิญญาณอมตะของมนุษย์มาจากสารปัญญาสูงสุดของสารรวมรูป มีคุณภาพเสมอกับสารปัญญาของเทพ แต่มีเหตุทำให้ต้องมาใช้โทษใช้กรรมในร่างกายที่เป็นสสารที่มีคุณภาพระดับพีชและระดับเดรัจฉานปนกัน เพื่อขัดเกลาคุณภาพของปัญญาให้สูงพอที่จะไปเกิดใหม่ในแดนสวรรค์ของเทพที่มีคุณภาพของปัญญาต่างๆ กันก็จริง แต่ไม่มีสัญชาตญาณระดับกิเลสอย่างปรัมปราชาวบ้านเล่าขานกันอยู่ เพลโทว์รู้สึกว่าได้พบปรัชญาอันพึงประสงค์ของซาคเซรอติสซึ่งตนเองก็สมประสงค์ด้วย จึงอุทิศชีวิตเพื่อหาเหตุผลให้แก่ความเชื่อนี้เท่าที่ปัญญามนุษย์จะไปถึงได้ ซึ่งเราก็สนใจอยากรู้ว่าปัญญาใช้เหตุผลไปได้ถึงไหน ต้องต่อยอดด้วยคำสอนของศาสดา

ศาสนาตรึงไหน และคำสอนของศาสดามีส่วนไหนที่เหตุผลของมนุษย์เข้าใจ
ถึงได้ เรียกว่าปรัชญาศาสนา และส่วนไหนเหตุผลเข้าใจไม่ถึง ต้องอาศัยการ
ปฏิบัติตามคำสอนของศาสนาใดศาสนาหนึ่งเพื่อได้เต้าขึ้นไปตามศรัทธาที่
มีต่อศาสนานั้นๆ

เราจะศึกษาความคิดของเพลโทว์ในเชิงปรัชญาต่อไป

บรรณานุกรม

- Borchert, Donald. (2006). *Encyclopedia of Philosophy*. Macmillan.
- Caird, Edward. (1968). *The Evolution of Theology in the Greek Philosophers*. Kraus Reprint Co.
- Craig, Edward. (1998). *Routledge Encyclopedia of Philosophy*. Routledge.
- Eliade, Mircea, ed. (1987). *The Encyclopedia of Religion*. Macmillan.
- Freeman, Kathleen. (1996). *The Pre-Socratic Philosophers*. Basil Blackwell.
- Hastings, James, ed. (1959). *Encyclopedia of Religion and Ethics*. Scribner.
- Jaeger, Werner. (1967). *The Theology of the Early Greek Philosophers*. University Press.

ส่องดูกิจกรรมอภิบาล ที่โรงเรียนรัฐศาสตร์

ปารีส : ความเชื่อ จิตวิญญาณ และการเมือง

ธัญภรณ์ ลีกำเนิดไทย

กว่า 60 ปี ที่ซองท์ แซงต์ กิโยม (Centre Saint Guillaume) ชมรมนักศึกษาคาทอลิกโรงเรียนรัฐศาสตร์ ปารีส¹ (Sciences Po Paris) หรือที่เรียกกันสั้นๆ ว่า CSG เป็นสถานที่ซึ่งช่วยให้นักศึกษาสามารถใช้ชีวิตในฐานะคริสตชน พร้อมๆ ไปด้วยกับการเป็นพลเมืองที่มีส่วนร่วมในการขับเคลื่อนสังคม ท่ามกลางสถานการณ์ในโลกปัจจุบันที่ทำให้ดูเหมือนว่าชีวิตไร้ซึ่งความหวัง CSG ยังคงก้าวเดินไปพร้อมกับนักศึกษาที่ต่างเชื่อว่าพวกเขา

---

¹ โรงเรียนรัฐศาสตร์ปารีสเป็นหนึ่งในสถาบันชั้นนำของประเทศฝรั่งเศส โดยมีชื่อเสียงด้านรัฐศาสตร์และความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในระดับโลก สถาบันดังกล่าวตั้งอยู่ในกรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส โดยปัจจุบันมีนักศึกษากว่า 14,000 คน โดยประธานาธิบดีหลายคนต่างจบการศึกษาจากสถาบันนี้ เช่น เอ็มมานูเอล มาครง (Emmanuel Macron) ฟร็องซัวส์ โอล็องด์ (Francois Hollande) ซาคส์ ชีรัค (Jacques Chirac) เป็นต้น

 นักวิเคราะห์เศรษฐกิจและการเงิน นักแปล นักเขียน มหาคณิศด้านเศรษฐศาสตร์ระหว่างประเทศจากมหาวิทยาลัยรัฐศาสตร์ปารีส, อดีตนักเรียนทุนรัฐบาลฝรั่งเศสที่สนใจศึกษาค้นคว้าทางเทววิทยา และพยายามเป็นศิษย์ธรรมทูตตามแบบฉบับฆราวาสในโลกปัจจุบัน

สามารถเปลี่ยนแปลงสังคมในปัจจุบันให้เป็นสังคมที่น่าอยู่ขึ้นได้ และการเมือง “เป็นกระแสเรียกที่มีเกียรตินิยม และเป็นหนึ่งในรูปแบบความรักที่มีค่าที่สุด เพราะเป็นการทำเพื่อประโยชน์ส่วนรวม” [FT 180]

CSG เป็นหนึ่งในชมรมที่เก่าแก่ที่สุดของโรงเรียน ก่อตั้งขึ้นโดยนักศึกษาของโรงเรียนรัฐศาสตร์ ปารีส ช่วงทศวรรษที่ 60 โดยมีคณะเยซูอิตดูแล ทั้งนี้คณะเยซูอิตก็ให้ CSG ใช้พื้นที่ของคณะฯ เพื่อที่ชมรมจะได้ใช้ทำกิจกรรม และเป็นสถานที่ทำงานและพักผ่อนสำหรับนักศึกษา (สถานที่อยู่ห่างเพียงแค่อีกก้าวจากโรงเรียนเท่านั้น) โดยหลังจากจบการศึกษาศิษย์เก่าได้เข้าสู่แวดวงการเมือง ราชการ วิชาการ ฯลฯ ยิ่งไปกว่านั้นส่วนใหญ่ยังคงมีความสัมพันธ์กับชีวิตศาสนจักร ไม่ว่าจะทางใดก็ทางหนึ่ง เช่น มาร์ค โซเว่ (Jean-Marc Sauvé) อดีตรองประธานคณะกรรมการกฤษฎีกาฝรั่งเศส ซึ่งในขณะเดียวกันก็เป็นประธานคณะกรรมการอิสระว่าด้วยการตรวจสอบเรื่องการละเมิดทางภายในศาสนจักร (CIASE) นอกจากนี้ยังมี ยาซินธ์ เดสติเวลล์ (Hyacinthe Destivelle) ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบงานด้านการส่งเสริมความเป็นหนึ่งเดียวระหว่างคริสตชนต่างนิกายให้กับวาติกัน และผู้อำนวยการสถาบันการศึกษาคริสตศาสนจักรสัมพันธ์ของมหาวิทยาลัยอานเจลิคุม (Angelicum) และเอริก เดอ มูแลงส์ โบฟอร์ต (Éric de Moulins-Beaufort) ซึ่งเป็นบิชอปแห่งเมืองแรงส์ (Reims)

CSG คือ บ้าน และชุมชน

แน่นอนว่าการมีสถานที่ซึ่งอยู่ติดมหาวิทยาลัยที่สามารถอ่านหนังสือเข้าไปนั่งทำงานได้ทุกวันตั้งแต่เช้าถึงเย็น แคมป์นอนเล่น นั่งเล่นกลายเป็นจุดเด่นของ CSG ที่ดูเหมือนจะดึงดูดให้นักศึกษาต่างมาที่นี้ แต่ทว่าสิ่งที่ทำให้ใครก็ตามที่ได้มา CSG แล้วต้องกลับมาอีกนั้นกลับกลายเป็นผู้คนและบรรยากาศอบอุ่น เหมือนได้แวะกลับมา “บ้าน” ที่คนคอยให้กำลังใจ รับฟัง และพูดคุยซึ่งช่วยปลดความรู้สึกเหน็ดเหนื่อย ความกดดันและความเครียดจากการสอบ การเขียนวิทยานิพนธ์ การที่จะต้องหาที่ฝึกงาน

หรือหางาน หรือแม้กระทั่งความผิดหวัง เหล่าจิตตานิการซึ่งเคยผ่านประสบการณ์นักศึกษา และ/หรือการทำงานต่างมอบคำแนะนำทั้งฝ่ายกายและฝ่ายจิตจนเป็นที่จดจำของนักศึกษาในแต่ละรุ่น ในขณะที่เดียวกัน CSG ยังเป็น “ชุมชน” ขนาดย่อม ที่ซึ่งแต่ละคนเรียนรู้ที่จะอยู่ด้วยกัน และทำกิจกรรมร่วมกันเพื่อประกาศความรักต่อพระเจ้า และความรักของพระเจ้าที่ไม่ได้จำกัดเพียงแค่พิธีกรรม หรือกิจศรัทธาเท่านั้น แต่รวมไปถึงการมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับเหตุการณ์ปัจจุบัน

อีกหนึ่งสิ่งที่ทำให้ CSG สามารถเชิญชวนให้มีสมาชิกมาได้ตลอดแม้จะผ่านไปแล้ว 60 ปี คือ การทบทวนกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้สอดคล้องกับยุคสมัย ประเด็นทางสังคม และการเมืองในช่วงเวลานั้นๆ พร้อมกับตั้งคำถามว่า “ความเชื่อเกี่ยวข้องกับชีวิตของฉัน และสังคมอย่างไร? ในฐานะนิสิตนักศึกษา ในฐานะคริสตชน และในฐานะพลเมือง ฉันสามารถทำอะไรได้บ้างเพื่อคนอื่นๆ?” ซึ่งกิจกรรมตั้งอยู่บนพื้นฐานของการแสดงความคิดเห็นเพื่อที่จะหาทางออกร่วมกันเพื่อประโยชน์ส่วนรวมกัน อันเป็นความรักต่อเพื่อนมนุษย์ในระดับสังคม ส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางการเมืองตามคำสอนและพระคัมภีร์ อันจะช่วยให้การเมืองเป็นหนึ่งในวิธีการแสดงความรักต่อผู้อื่นและสังคม โดยมุ่งเน้นที่จะฟื้นฟูภาพลักษณ์ของ “การเมือง” ที่จำกัดอยู่ในมิติการหาคะแนนเสียง การหลอกลวง และการแย่งชิงอำนาจเพื่อปกครองให้เป็นเครื่องมือที่สร้างอาณาจักรพระเจ้าในโลกปัจจุบัน อาณาจักรที่เปี่ยมด้วยความรัก สันติ ความเท่าเทียม ฯลฯ

เรียนรู้ แลกเปลี่ยน วิเคราะห์แยกแยะ และตั้งคำถาม

กิจกรรมของ CSG มีหลากหลาย ทั้งในเรื่องพระคัมภีร์ คำสอน ศาสนจักร ข้อความเชื่อ ฯลฯ ผลัดเปลี่ยนกันไปทุกๆ วัน โดยมุ่งให้สมาชิกได้เรียนรู้ แลกเปลี่ยน วิเคราะห์แยกแยะ และตั้งคำถาม (Discuss & Discern) สามารถมีความคิดเห็นเป็นของตัวเอง แต่ก็ไม่ปิดกั้นต่อความเห็นที่แตกต่าง พร้อมๆ ไปด้วยการค้นหาความหมายของการเป็นคริสตชนใน

โลกปัจจุบัน อย่างไรก็ตามทุกวันพหุหัตถตอนเย็น จะมีสมาชิกกว่า 40 คน ที่มาร่วมมิสซา ซึ่งตามด้วยการรับประทานอาหารเย็นด้วยกัน และการบรรยายว่าด้วยเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ความเคลื่อนไหวในปัจจุบัน เช่น วิกฤติผู้อพยพ การุณยฆาต (Euthanasia) สมณสาส์น Fratelli Tutti และการรื้อฟื้นความหมายที่แท้จริงของการเมือง เป็นต้น ซึ่งเปิดโอกาสให้พูดคุยแลกเปลี่ยนในทุกเรื่องที่เกิดขึ้นในสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และศาสนจักรได้อย่างเต็มที่ โดยเคารพความเห็น และสิทธิส่วนบุคคล ไม่มีใครมาตัดสินแนวคิดทางการเมืองแต่อย่างใด นอกจากนี้ยังมีการเชิญอดีตสมาชิกที่ปัจจุบันทำงานอยู่ในแขนงต่างๆ มาเล่าถึงประสบการณ์ส่วนตัว รวมทั้งบทบาทของความเชื่อในหน้าที่การงาน ทั้งนี้แขกรับเชิญมีทั้งชายหญิงจากทุกกระแสเรียก ตั้งแต่ฆราวาส นักบวช จนไปถึงบิชอป

อย่างไรก็ตาม CSG ก็ยังคงให้ความสำคัญกับกิจกรรมด้านจิตวิญญาณ ควบคู่ไปกับกิจกรรมอื่นๆ ซึ่งมีทั้งการสวดภาวนาตามจิตตารมณ์ของนักบุญอิกญาซีโอแห่งโลโยลา การเดินแสวงบุญ (เดินจริงๆ ไม่ใช่นั่งรถ) การเฝ้าศีล การถือศีลอดในช่วงมหาพรต ซึ่งรวมไปถึงการให้ปรึกษาด้านจิตวิญญาณ (Spiritual Accompaniment) แน่ใจว่าทุกคนมีอิสระที่จะเข้าร่วม หรือไม่เข้าร่วมก็ได้ ไม่มีการบังคับ ไม่มีการขอความร่วมมือ ไม่มีการส่งข้อความส่วนตัวขอร้อง มีแต่การประกาศแจ้งให้ทราบเท่านั้น

หล่อหลอมให้ชีวิตอยู่ความเชื่อในทุกมิติ

นอกจากนี้ CSG แสดงให้เห็นถึงศาสนจักรคงอยู่ท่ามกลางสังคมโลก มีบทบาทในชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษย์บนเวทีนานาชาติที่เป็นรูปธรรม และต้องการให้คนรุ่นใหม่เข้ามามีส่วนร่วมกับภารกิจของศาสนจักร โดย CSG เป็นพื้นที่แจ้งข่าวสารและให้คำแนะนำเกี่ยวกับการฝึกงานกับสภาบิชอปในสหภาพยุโรป (COMECE) และการฝึกงานร่วมกับสันตะสำนักในฐานะผู้สังเกตการณ์ถาวรที่ในองค์การสหประชาชาติ ในกรุงนิวยอร์ก เป็นต้น

ที่จริงแล้ว สิ่งที่ CSG พยายามทำอยู่ตลอด เพื่อปลูกฝังและถ่ายทอดให้กับสมาชิกซึ่งเป็นเยาวชนคนรุ่นใหม่ คือ การนำข้อคำสอนมาปรับใช้ในกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้เข้ากับคนยุคใหม่ที่ต้องการเห็นการเปลี่ยนแปลงเห็นชีวิตมีอนาคต ที่ซึ่งความหวังสามารถเป็นความจริง โดยคำสอนไม่ใช่เป็นเพียงแค่เรื่องนิทานศีลธรรม ซึ่งกล่าวแต่เพียงว่าต้องทำแบบนั้น แบบนี้ การทำอะไรรนอกขอบคือการก้าวร้าว ไม่นับขอบเชื้อฟัง ไม่ใช่วิถีคริสตชนที่ดี ทว่ารูปแบบการจัดกิจกรรมของ CSG คือการดึงความต้องการของคนรุ่นใหม่มาเป็นศูนย์กลาง พร้อมกับมอบเครื่องมือวิเคราะห์แยกแยะตั้งคำถาม เพื่อที่จะได้สามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในการขับเคลื่อนสังคมและการเมืองตามแบบฉบับศิษย์พระคริสต์ โดยอาศัยจิตตารมณ์นักบุญอิกญาซีโอแห่งโลโยลาว่าเรานั้นสามารถ “พบพระเจ้าในทุกสิ่ง” หรืออย่างทีปีแอร์ ไทยาร์ด เดอ ชาร์แดง (Pierre Teilhard de Chardin) เคยกล่าวในทำนองเดียวกันว่า “ไม่มีอะไรไม่เกี่ยวกับพระเจ้าสำหรับคนที่รู้จักมอง”

เรียนหนัก? ไม่มีความอดทน?

หลายคนมองว่าการเรียนที่หนักขึ้นทำให้นิสิต นักศึกษา คนรุ่นใหม่ในประเทศไทยหายไป และห่างเหินจากศาสนจักร บางคนตั้งข้อสังเกตว่า คนยุคนี้เป็นคนที่กลัวการผูกมัด ไม่มีความอดทน ทำให้คนที่มาเข้าร่วมกิจกรรมมีน้อย ถ้าหากการเรียนหนักเป็นปัจจัยที่ทำให้คนไม่มาร่วมกิจกรรมจริง ทำไมเมื่อเป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการเมืองและสังคมถึงมีคนต่างๆ เข้าร่วมและให้ความสนใจมากมาย? และถ้าคนรุ่นใหม่ คือ คนที่ไม่มี “commitment” กลัวการผูกมัด ทำไมบางกิจกรรม เช่น เล่นกีฬา เป็นต้น ถึงสามารถเข้าร่วมได้อย่างสม่ำเสมอ? เป็นไปได้หรือไม่ที่ความสนใจของคนอายุ 18-35 ปี ถูกมองข้ามโดยผู้อภิบาล? การไร้ซึ่งพื้นที่ซึ่งสามารถแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมบนพื้นฐานของพระวรสาร โดยไม่มีการตัดสินถึงมุมมองทางการเมือง ผลักให้คนรุ่นหลังหลบอยู่บนสื่อสังคมออนไลน์? หรือว่าความคิดสร้างสรรค์ที่จะทำสิ่งแปลกใหม่ของใครหลายคนที่คุณจะตอบโจทย์กับปัจจุบัน ถูกบดบังด้วยความกลัวต่อการเปลี่ยนแปลงของผู้ใหญ่ อันเป็นความกลัวที่จะถูกข้ามหน้าโดยคนรุ่นหลัง? ความอิจฉาที่ไม่อยากเห็นใครดีใครเด่นเกินไป? คำถามเกี่ยวกับการใช้ชีวิตในความเชื่อท่ามกลางสังคมไทยซึ่งเต็มไปด้วยความเหลื่อมล้ำ และความยุติธรรมที่ยังคงเห็นได้อย่างมากมายจากคนกลุ่มนี้ และดูเหมือนว่าพวกเขาก็ยังคงแสวงหาคำตอบ

[หมวดยุติชีวิตด้านจิตใจ]

เพราะพอใจจึงเป็นสุข

ดร.สุภาวดี นัมคณิสสรณ์

บทนำ

ความสุขเป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนา แต่คนส่วนใหญ่มักคิดว่า ความสุขนั้นเกิดจากวัตถุ ยังมีสมบัติไว้ในครอบครองมากเท่าไรก็เชื่อว่าจะยังมีความสุขมากเท่านั้น ถึงกระนั้นก็ตาม เราก็ยังมักได้ยินคำกล่าวที่ว่า “เงินซื้อความสุขไม่ได้” หรือ “เงินซื้อไม่ได้ทุกอย่าง” นั่นก็คือฐานะและเงินที่มีไม่ได้มีความสัมพันธ์กับความสุขเสมอไป

จากการศึกษาของนักเศรษฐศาสตร์จากมหาวิทยาลัย Princeton ที่เคยทำการสำรวจชาวอเมริกันจำนวน 450,000 คน ได้พบว่า ระดับความสุขจะเพิ่มขึ้นตามความมั่งคั่งในชีวิตไปจนถึงระดับหนึ่งและเมื่อหาเงินได้เกิน 75,000 ดอลลาร์สหรัฐต่อปี ระดับความสุขจะค่อยๆ ลดลงเรื่อยๆ แม้ว่าจะหาเงินได้มากขึ้นก็ตาม

การที่ระดับของความสุขลดลงและเกิดความรู้สึกไม่พอใจในชีวิตมากขึ้น แม้ว่าจะหาเงินได้มากขึ้นเรื่อยๆ นั้น สาเหตุส่วนหนึ่งนั้นเกิดจากการเปรียบเทียบฐานะของตัวเองกับของคนอื่น ๆ ที่มีฐานะร่ำรวยกว่า คำถามก็คือ เราต้องมีเงินมากเท่าไรจึงจะมีความสุข?

ยังมีเงินมากยิ่งมีความสุขจริงหรือไม่

เคยมีการสำรวจว่า บุคคลที่มีฐานะร่ำรวยจะต้องมีเงินมากเท่าไรถึงจะเรียกได้ว่ามีความสุข คำตอบจากการสำรวจพบว่า กว่าร้อยละ 75 ต้องการมีเงินเพิ่มอีกราว 5-10 ล้านดอลลาร์สหรัฐ หรือประมาณ 156-312 ล้านบาท ดังนั้น พวกเขาจึงพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อที่จะทำให้ตัวเลขในบัญชีธนาคารเพิ่มพูนขึ้นเรื่อยๆ ดังจะเห็นได้ว่าคนที่ร่ำรวยหลายคนกลับใช้เงินอย่างระมัดระวังมากขึ้นและสนุกกับการหาเงินมากกว่าการมีเงิน เพราะการมีเงินมากจนถึงจุดๆหนึ่งนั้นจะไม่ทำให้พวกเขามีความสุขอีก เพราะความสุขของคนที่มีฐานะร่ำรวยแล้วนั้นกลับกลายเป็นการหาเงินมาเพิ่ม และสามารถในการหาเงินมาเพิ่มขึ้นอีกนั้นทำให้มีความรู้สึกที่ตัวเองมีความสามารถในการผลิตทรัพย์และสามารถที่จะสร้างความนับหน้าถือตาต่อสังคมได้ ดังนั้น จึงไม่ใช่เงินที่ทำให้เป็นสุขแต่เป็นความสามารถในการ

“

เมื่อเราสามารถรู้สึกพึงพอใจในตนเอง
ได้อย่างแท้จริง เราก็จะสามารถดำเนินชีวิต
ได้อย่างมีความสุข และสามารถตระหนักได้ถึง
คุณค่าของการมีชีวิตอยู่ และสามารถยอมรับ
ได้ทั้งความสำเร็จและความล้มเหลว
ที่อาจเกิดขึ้นในตลอดช่วงชีวิต

”

หาเงินเก่งมากกว่าที่นำความสุขมาให้และยิ่งเมื่อมีความสามารถในการหาเงินเก่งมากขึ้นเท่าไรก็ยิ่งทำให้มีความสุขมากขึ้นเท่านั้นเนื่องจากเป้าหมายชีวิตของพวกเขาคือความสนุกในการหาเงินจนไม่สามารถสร้างความสุขให้คนอื่นได้โดยไม่ใช้เงิน

เมื่อเราสามารถตั้งคำถาม ถามว่า ทำไมมหาเศรษฐีหรือคนที่ร่ำรวยจึงไม่ยอมหยุดหาเงินเพิ่มทุกๆ ที่มีสมบัติมากมายมหาศาลจนสามารถใช้ได้ตลอดชีวิตก็ยังไม่หมด ซึ่งเราก็สามารถตั้งคำถามดังกล่าวนี้ถามคนทั่วไปได้ด้วยเช่นกัน ดังจะเห็นได้ว่า ในการดำเนินชีวิตของเรา หลายครั้งที่คนทั่วไปก็ยิ่งชอบที่จะซื้อสิ่งของต่างๆ ตัวอย่างเช่น เสื้อผ้า รองเท้า เป็นต้น ซึ่งโดยความเป็นจริงแล้วเรามีอยู่แล้วมากมายจนไม่สามารถจะใส่ได้ครบทุกตัวหรือครบทุกคู่ บางคนเสื้อผ้าบางตัวหรือรองเท้าบางคู่ที่มีอยู่ยังไม่เคยใช้ด้วยซ้ำไป ถึงกระนั้นก็ตามเราก็ยังอยากได้ของใหม่อย่างไม่หยุดหย่อนและมีความรู้สึกว่ามีสิ่งที่มีอยู่แล้วไม่สามารถทำให้เรามีความสุขได้มากเท่ากับสิ่งที่ได้มาใหม่ซึ่งก็เป็นทำนองเดียวกับมหาเศรษฐีที่มีเงินมากมายแต่ก็ยังไม่รู้สึกปลาบปลื้มใจเท่ากับเมื่อได้เงินมาเพิ่มขึ้นใหม่

แม้ว่า ความสุขในยุคบริโภคนิยมจะได้มาอย่างง่ายดายถ้าเรามีเงิน แต่ก็หมดได้ง่ายเช่นกัน ดังนั้น ผู้ที่ปรารถนาความสุขชนิดนี้จึงต้องคอยวิ่งไขว่คว้าอยู่ตลอดเวลาจนไม่สามารถหาจุดสิ้นสุดลงได้

ผู้ที่พึงพาความสุขชนิดนี้จึงมีความรู้สึกไม่รู้จักพอและเมื่อต้องอาศัยเงินมาซื้อจึงจำเป็นต้องแสวงหาเงินอย่างไม่หยุดหย่อนและถึงแม้ว่าจะได้เงินมากมายเท่าไรก็จะไม่รู้จักพอ เป็นเพราะว่าแม้ว่าจะหาเงินมาได้มากมายก็ยังไม่รู้สึกพึงพอใจกับความสุขที่ได้รับ ดังนั้น การหาเงินจึงยังเป็นเรื่องใหญ่ของชีวิตจนบางครั้งทำให้ไม่เห็นคุณค่าหรือไม่ให้ความสำคัญกับสิ่งอื่น ๆ ซึ่งมีความหมายต่อชีวิต เช่น สุขภาพ สัมพันธภาพ ครอบครัว และความสุขทางจิตใจ

ความสุขชนิดนี้จึงทำให้เราเป็นทาสของวัตถุและเงินทองอีกทั้งยังทำให้ชีวิตเหนื่อยล้ากับการไล่ล่าหาวัตถุและเงินทองมาเพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลา และเมื่อได้แล้วก็ต้องคอยปกป้องมิให้ใครมาแย่งชิงและต้องคอยดูแลไม่ให้เสื่อมสลายอีกด้วย ดังนั้น ไม่ใช่คนที่ร่ำรวยทุกคนที่จะมีความสุขแต่เป็นคนที่รู้จักพอเท่านั้นจึงจะเป็นคนที่มีความสุข

ความพึงพอใจในชีวิต

ความพึงพอใจในชีวิต (Life Satisfaction) หรือ ความสุข (Happiness) ทั้งสองคำนี้มักเป็นคำที่ใช้แทนกันได้และมักจะถูกใช้เป็นตัวชี้วัดความผาสุกทางใจ (Subjective well-being) โดยพบว่าความสุขและความพึงพอใจในชีวิตมีความสัมพันธ์กันสูงและไปในทิศทางเดียวกัน ความพึงพอใจในชีวิตเป็นความรู้สึกที่บุคคลมีต่อชีวิตตนเองในภาพรวม โดยความรู้สึกดังกล่าวนี้ต้องผ่านกระบวนการคิด (Cognitive process) และการตัดสินคุณค่าต่อชีวิตและความเป็นอยู่ของตนเองทั้งหมด

มาสโลว์ (Maslow) ได้อธิบายถึงความหมายของความพึงพอใจในชีวิตตามทฤษฎีลำดับขั้นของแรงจูงใจ (Maslow's Hierarchical Theory of Motivation) เอาไว้ว่า ความพึงพอใจในชีวิต เป็นความต้องการ (Needs) ที่บุคคลแสวงหาถึงสิ่งที่ตนต้องการจนเป็นที่พอใจจากความต้อง

การขั้นพื้นฐาน (Basic needs) ระดับต่ำแล้วพัฒนาเป็นลำดับขั้นสู่ความต้องการขั้นสูงขึ้นไปเป็นลำดับขั้น เมื่อความต้องการเหล่านั้นได้รับการตอบสนองมาก บุคคลนั้นย่อมเกิดความพึงพอใจมากเช่นกัน และหากความต้องการนั้นได้รับการตอบสนองน้อยหรือไม่ได้รับการตอบสนองเลย บุคคลนั้นก็จะได้รับความพึงพอใจน้อยหรือไม่ได้รับความพึงพอใจเลย

มาสโลว์ได้ตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับความต้องการของมนุษย์ไว้ว่า มนุษย์มีความต้องการอยู่เสมอและเมื่อความต้องการได้รับการตอบสนองแล้วก็จะมีความต้องการอย่างอื่นเข้ามาแทนที่ ดังนั้นจึงเป็นการยากที่มนุษย์จะมีความพึงพอใจในชีวิตได้ตลอดเวลา

อุปสรรคของความพึงพอใจในชีวิต

การเรียนรู้ที่จะมีความพึงพอใจในตนเองเป็นกระบวนการทางจิตวิทยาเพื่อพัฒนาตนเองและยังเป็นขั้นตอนสำคัญที่จะนำไปสู่การเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) เพราะเมื่อเราสามารถรู้สึกพึงพอใจในตนเองได้อย่างแท้จริงเราก็จะสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุขและสามารถตระหนักได้ถึงคุณค่าของการมีชีวิตอยู่และสามารถยอมรับได้ทั้งความสำเร็จและความล้มเหลวที่อาจเกิดขึ้นในตลอดช่วงชีวิต อีกทั้งยังมีความสามารถที่จะบรรลุเป้าหมายหลักในชีวิตของตนเองและมีทัศนคติในทางบวกทั้งต่อตนเองและต่อผู้อื่นด้วย ในทางตรงกันข้าม ผู้ที่มีความพึงพอใจในตนเองต่ำ (low self-esteem) ขาดความพึงพอใจในตนเอง ขาดการเห็นคุณค่าในตนเองจึงต้องคอยวิ่งแสวงหาจากคนอื่นมาชดเชยและจะมีพฤติกรรมที่คอยดิ้นรนแสวงหาความสุขจากสิ่งนอกตัวหรือยึดติดในวัตถุข้างนอกมากเกินไป เช่น แสวงหาความสุขจากวัตถุแพงๆ ของมีเย็บห่อ หมกมุ่นกับสิ่งมีเงินเหมาย เสพติด เป็นต้น ความต้องการเป็นเรื่องปกติของมนุษย์ แต่ถ้าแสวงหาสิ่งเหล่านี้มากเกินไปจนหมกมุ่นและต้องดิ้นรนเพื่อให้มีอยู่ตลอดเวลาอาจเป็นสิ่งที่บอกว่าใจกำลังรู้สึกขาดความสุขจากตัวเองจึงต้องคอยวิ่งไปแสวงหาจากวัตถุอื่นๆหรือจากสิ่งภายนอกมาชดเชย

“

การมีความคาดหวังที่สูงมาก
และหลายครั้งเป็นความคาดหวังที่เป็นไปไม่ได้
ก็จะทำให้ความพึงพอใจในตนเองต่ำลง
เพราะช่องว่างระหว่างความคาดหวัง
ในความเป็นจริงมันห่างไกลกันมาก
และยิ่งห่างกันมากก็ยิ่งพอใจในตนเองได้ยาก

”

สิ่งที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในตนเองต่ำ

1. มีมุมมองหรือความเชื่อที่เกี่ยวกับตนเองผิดไปจากความเป็นจริง ซึ่งมุมมองที่ว่านี้อาจจะเป็นมุมมองหรือความเชื่อที่เกี่ยวกับตนเองในเชิงลบมากกว่าเชิงบวก เช่นมองเห็นตนเองไม่มีอะไรดี ไร้ค่า ต่ำต้อย สู้คนอื่นไม่ได้ เป็นต้น หรือบางครั้งก็จะมีมุมมองที่ไปนำค่านิยมทางสังคมมาเป็นคุณค่าของตนเอง เช่น ต้องร่ำรวย ต้องขับรถแพง ต้องเป็นที่หนึ่ง ต้องเป็นที่นิยมจึงจะเป็นคนที่มีคุณค่า ซึ่งในสังคมปัจจุบันนี้ โซเชียลมีเดียทำให้เราเห็นกันและกันอยู่ตลอดเวลา ทุกคนต่างอวดสิ่งต่างๆให้คนอื่นได้เห็น แม้จะรู้ว่าการอวดสิ่งเหล่านี้ไม่ได้เป็นของจริงหรือชีวิตจริง แต่เมื่อเราเห็นการอวดเหล่านี้แล้วเราก็อัดไม่ได้ที่จะเชิดมาตรฐานชีวิตของเราเอาไว้อู้งายเหมือนการอวดต่างๆ เหล่านั้น สิ่งต่างๆที่เราเห็นในโซเชียลมีเดียนั้น นอกจากจะทำให้เราอยากได้จึงไม่ใช่แค่ กระเป๋า รองเท้า นาฬิกา รถยนต์ หรือของหรูหราอื่นๆแต่เรายังอยากได้ชีวิตแบบนั้นซึ่งเป็นชีวิตที่เราจะสามารถสร้างสิ่งหรูหราให้กับชีวิตของเราได้ด้วย จะเห็นได้ว่า ความคิด ความเชื่อ หรือค่านิยมเหล่านี้เป็นสิ่งที่บิดเบือนไปจากความเป็นจริงและการที่เราไปยึดถือความคิด ความเชื่อเหล่านี้จะเป็นสิ่งที่ไปบดบังการเห็นความดี ความงามของตนเองตามความเป็นจริง

หลายครั้งที่เรามักจะวัดคุณค่าของตัวเองจากวัตถุหรือจากความสามารถที่เรามีและบ่อยครั้งที่เราจะรู้สึกที่เราด้อยค่าเมื่อเห็นว่าเรามีน้อย และเมื่อรู้สึกว่ามีน้อยก็ทำให้เราต้องไปชวนหาหาสิ่งต่างๆ ที่เราคิดว่าเรายังขาดอยู่เพียงเพื่อจะบอกกับตัวเองและคนอื่นว่า “ฉันมีคุณค่า” เพราะในบางครั้งคนเราก็มักจะวัดคุณค่าของตนเองจากการยอมรับของคนอื่นรวมถึงการที่คนอื่นปฏิบัติต่อเรา

สำหรับคริสตชน พระคัมภีร์บอกให้เราทราบว่ามนุษย์ทุกคนมีคุณค่าและคุณค่าของเราก็คือ การที่พระเจ้าทรงสร้างเราอย่างอัศจรรย์และประณีตตามพระฉายาของพระองค์ พระเจ้าตรัสว่า “ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาตามอย่างของเรา ให้ครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศและฝูงสัตว์ ให้ปกครองแผ่นดินทั่วไปและสัตว์ต่างๆ ที่เลื้อยคลานบนแผ่นดิน พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของพระเจ้านั้น พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นและได้ทรงสร้างให้เป็นชายหญิง...” (ปฐมก 1:26-27)

ดังนั้น มนุษย์ทุกคนจึงมีคุณค่าและคุณค่าของเราก็คือการได้รับการสร้างอย่างอัศจรรย์และประณีตตามพระฉายาของพระเจ้าด้วยความรัก “เพราะพระองค์ทรงปั้นส่วนภายในของข้าพระองค์ ทรงทอข้าพระองค์

เข้าด้วยกันในกรรมมารดาของข้าพระองค์...” (สดด 139:13) จึงเห็นได้ว่าเราทุกคนถูกสร้างขึ้นมาอย่างมีเป้าหมายและมีวัตถุประสงค์โดยที่เราได้รับการออกแบบให้เป็นคนพิเศษที่ไม่มีใครเหมือนและไม่เหมือนใคร ดังนั้น เราแต่ละคนจึงมีความสามารถและศักยภาพที่แตกต่างกันออกไป เมื่อเราเกิดมาพร้อมกับวัตถุประสงค์ที่ยิ่งใหญ่โดยพระเจ้าผู้สร้าง ด้วยเหตุนี้เอง จึงไม่มีใครสักคนในโลกนี้ที่เกิดมาจากความบังเอิญ ทั้งนี้ก็เพราะว่าพระเจ้าทรงตั้งใจให้เราเกิดมาและพระองค์ก็ได้ทรงใส่ความพิเศษลงไปในตัวของเราแต่ละคนด้วย

นอกจากนี้พระเยซูคริสต์เจ้ายังทรงเป็นเครื่องหมายที่แสดงความรักสูงสุดของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ โดยการยกโทษความผิดและนำการคืนดีกลับมา ซึ่งการไถ่บาปโดยการสิ้นพระชนม์บนกางเขนและการกลับคืนชีพเป็นการชนะบาปและความตายและนำมนุษย์ไปสู่ชีวิตใหม่ เราจึงเห็นได้ว่ามนุษย์นั้นมีคุณค่าในสายพระเนตรของพระเจ้ามากเหลือเกินเพราะ “พระเจ้าทรงรักโลกอย่างมากจึงประทานพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระองค์เพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระบุตรจะไม่พินาศและมีชีวิตนิรันดร” (ยน 3:16)

จะเห็นได้ว่าพระเจ้าทรงรักมนุษย์มากและพระองค์ทรงยอมรับเราในรูปแบบที่เราเป็น และพระองค์ก็ทรงมองเห็นสิ่งดีๆ ที่มีอยู่ในตัวเราแต่ละคน สิ่งดีๆ ที่บางครั้งตัวเราเองหรือคนอื่นอาจจะมองไม่เห็นหรือมองข้ามไป พระองค์ทรงอยู่เคียงข้างเราเสมอเพราะพระองค์ทรงมั่นใจในตัวเราและเชื่อในส่วนที่ดีของเรา พระองค์ทรงพร้อมที่จะให้อภัยในความผิดพลาดของเราและคอยพยุงเราให้ลุกขึ้นยามเมื่อเราล้มลง และพระองค์ก็ยังทรงทำทุกอย่างเพื่อที่จะบอกให้เราทราบว่าเราทุกคนมีคุณค่าและพระองค์ทรงรักเรา “ความรักของพระเจ้าปรากฏให้เราเห็นดังนี้คือ พระเจ้าทรงส่งพระบุตรพระองค์เดียวมาในโลก เพื่อเราจะได้มีชีวิตโดยทางพระบุตรนั้น...” (1 ยน 4:9) ทั้งนี้ก็เพราะว่า “ไม่มีใครมีความรักยิ่งใหญ่กว่าการสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหาย” (ยน 15: 13) และ “พระองค์ทรงรักเขาจนถึงที่สุด” (ยน 13:1) นั่นคือรักเราจนถึงวาระสุดท้าย และรักมากที่สุด

เมื่อพระเจ้าทรงรักเรามากถึงเพียงนี้และพระองค์ก็ทรงเห็นคุณค่าของเราเสมอ และทรงยอมรับเราในแบบที่เราเป็นเราจึงต้องมีความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง มีความเชื่อมั่น ศรัทธาในตนเองและเห็นคุณค่าของตัวเองในแบบที่เราเป็นและจะต้องระลึกเอาไว้เสมอว่า เราแต่ละคนมีคุณค่าและมีความพิเศษที่ไม่เหมือนใครและแม้ว่าจะมีปัญหาใดๆ เกิดขึ้นในชีวิตของเรา เราก็จะสามารถก้าวผ่านมันไปได้

2. มีความคาดหวังที่ไม่สมจริง การมีความคาดหวังที่สูงมากและหลายครั้งเป็นความหวังที่เป็นไปไม่ได้ก็จะทำให้ความพึงพอใจในตนเองต่ำลงเพราะช่องว่างระหว่างความคาดหวังในฝันกับตัวเองในความเป็นจริงมันห่างไกลกันมาก ยิ่งห่างกันมากก็ยิ่งพอใจในตัวเองได้ยาก เช่น มีความคาดหวังว่าตนเองต้องเป็นที่ยอมรับของทุกคน คาดหวังว่าตนเองต้องโดดเด่นประสบความสำเร็จเหนือผู้อื่น มีความคาดหวังว่าตนเองต้องควบคุมและจัดการคนและทุกสิ่งได้มีความคาดหวังว่าตนเองต้องดี มีความสมบูรณ์แบบไม่ทำอะไรผิดพลาด จึงชอบตั้งมาตรฐานกับตนเองและมักจะประเมินตนเองอย่างเข้มงวด โดยจะตำหนิตนเองเมื่อไม่สามารถทำตามมาตรฐานที่ตนเองตั้งไว้ได้ หรือบางครั้งก็ไปยึดติดกับมาตรฐานที่คนอื่นหรือสังคมตั้งเอาไว้ เมื่อไปยึดติดมากๆ ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกผิดหวัง เจ็บปวด กัดค้น และเหนื่อยหน่าย บางครั้งก็เกิดความรู้สึกวิตกกังวล ซึมเศร้า เป็นต้น

ในเว็บไซต์ของหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ ได้กล่าวถึงเรื่องราวของ แจ็ค หม่า ผู้ก่อตั้งและประธานกรรมการบริหาร อาลีบาบา กรุ๊ป เจ้าของเว็บไซต์อีคอมเมิร์ซรายใหญ่ที่สุดของจีน ก็มีความทุกข์ที่เกิดจากความร่ำรวยของตัวเองเช่นกัน ทั้งนี้ก็เพราะว่าหลังจากที่นายหม่านำหุ้นทำไอพีโอหรือขายหุ้นต่อสาธารณชนครั้งแรก จนทำให้อาลีบาบา กรุ๊ป มีมูลค่ากว่า 25,000 ล้านดอลลาร์ และนายหม่าก็ได้ขยับจากมหาเศรษฐี เป็นอภิมหาเศรษฐีในช่วงข้ามคืนแต่เขากลับให้สัมภาษณ์กับสถานีโทรทัศน์ซีเอ็นซีเอ็นบีซีว่าตนเองไม่มีความสุขหลังจากที่เป็นอภิมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของจีน เพราะการมีเงินร่ำรวยมหาศาลกลายเป็นความเจ็บปวดที่รุนแรงสำหรับเขา

นายหม่า กล่าวว่า เขาไม่มีความสุขเลย เพราะเขาต้องเผชิญกับแรงกดดันอย่างมหาศาล โดยเขาต้องพยายามทำตัวให้มีความสุข ทั้งนี้ก็เพราะว่าถ้าเขาไม่มีความสุขแล้ว ผู้ร่วมงานของก็จะไม่มีความสุขด้วย และก็จะส่งผลต่อไปยังผู้ถือหุ้น รวมถึงลูกค้าของบริษัทด้วย

นายหม่ายังกล่าวต่อไปอีกด้วยว่า สาเหตุอาจจะมาจากการที่ราคาหุ้นไอพีโอของอาลีบาบา พุ่งทะยานขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่ถึงแม้ว่า ราคาหุ้นจะสูงขึ้น แต่ความคาดหวังของผู้อื่นที่มีต่อตัวเขา ก็ได้เพิ่มขึ้นตามไปด้วยเช่นกัน และเขาอาจจะกังวลถึงอนาคตและเรื่องต่างๆ มากเกินไปด้วย จึงทำให้เขาทำใจให้สงบได้ยาก

ที่สำคัญที่สุดก็คือการที่หุ้นไอพีโอของอาลีบาบาประสบความสำเร็จ และได้รับการตอบรับอย่างมหาศาล จนทำให้นายหม่าชื่นชมกับผลสำเร็จนั้น ก็เป็นเพียงอารมณ์ที่พุ่งขึ้นชั่ววูบราวกับพลุที่พุ่งขึ้นจนถึงจุดสูงสุดแล้วดับไป และเหลือไว้แต่เพียงความมืดพร้อมกับพลุลูกใหม่ที่จะพุ่งขึ้นและส่องแสงในยามค่ำคืนอีกครั้ง

นายหม่ากล่าวว่าเขามีชีวิตที่เปลี่ยนไปจากเดิม การที่เขาเป็นอภิมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของจีน ทำให้คนทั่วไปมองเขาในมุมมองที่ต่างไปจากเดิม และมีอคติที่ต้องการแต่เงินจากเขา ซึ่งนายหม่าสารภาพว่า ตนเอง

อยากถูกมองในฐานะนักธุรกิจที่มีความสุขกับการเป็นตัวของตัวเอง และตัวเขาเองก็โยยหาความรู้สึกของการเป็นตัวของตัวเองที่สูญหายไปจากการที่ความร่ำรวยได้เข้ามาแทนที่

ดังนั้นนายหมา จึงพยายามหาทางลดความเจ็บปวดจากด้านลบของความร่ำรวยที่ได้มาจากการทำงานอย่างมีชั้นเชิง และวิสัยทัศน์ที่เฉียบขาดของเขา ด้วยการใช้จ่ายที่ได้มาคืนกลับให้กับสังคมแต่ทุกซ์ของนายหมาก็ยังไม่หมดไป เพราะแม้เขาจะพยายามใช้จ่ายที่มีอยู่ไปกับการตอบแทนสังคม แต่เขาก็ยังต้องเผชิญกับแรงกดดันจากสังคม ที่ได้นำเขาไปเปรียบเทียบกับอภิมหาเศรษฐีใจบุญ อย่างนายบิล เกตส์ เศรษฐีอันดับหนึ่งของโลก ซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งมูลนิธิบิล-เมลินดา เกตส์ ที่มีจุดประสงค์ในการพัฒนา และยกระดับการศึกษา และความเป็นอยู่ของประชาชนในประเทศยากจน นายหมา จึงตั้งใจที่จะก่อตั้งมูลนิธิที่สามารถนำเงินเข้าไปพัฒนาสังคมในรูปแบบของธุรกิจ ที่จะแตกต่างจากมูลนิธิของผู้ร่วมก่อตั้งไมโครซอฟท์ โดยกล่าวติดตลกว่า สังคมอาจจะตัดสินเขาและนายบิลล์ เกตส์ว่า ใครใช้จ่ายตอบแทนสังคมมากกว่า ก็ถือว่าเป็นผู้ที่ใจบุญมากกว่า

จะเห็นได้ว่า ถ้าชีวิตของเราไปยึดติดกับความคาดหวังไม่ว่าจะเป็นความคาดหวังของตนเอง ของคนอื่นหรือของสังคมมากเกินไปเราก็จะเป็นทุกข์และได้รับความกดดัน และสุดท้ายเราก็จะไม่เห็นคุณค่าที่แท้จริงของตัวเองในแบบที่เป็นตัวของเราเองซึ่งมีความงดงามและมีคุณค่าในแบบฉบับที่เราเป็น

3. มีความรู้สึกขาดอยู่ตลอดเวลา สิ่งที่ขาดก็คือขาดอาหารใจนั่นเอง ตัวอย่างเช่น รู้สึกขาดความรัก ขาดความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าจึงมีความรู้สึกว่าตนเองด้อยค่าหรือไร้ค่า ขาดความชื่นชม ขาดความภูมิใจในตนเอง ขาดความเคารพนับถือ ขาดเพื่อนทำให้เกิดมีความรู้สึกโดดเดี่ยว ขาดความปลอดภัย ขาดความมั่นคงในชีวิต ขาดอิสรภาพเพราะรู้สึกว่าไม่ได้เป็นตัวของตัวเอง เป็นต้น ความรู้สึกขาดนี้ทำให้จิตใจข้างในมีความรู้สึกโยยหาอยู่ตลอดเวลาและอยากให้ใครมาคอยเติมเต็มให้โดยไม่มีความรู้สึกพอซึ่งความรู้สึกขาดเหล่านี้ยิ่งมีมากก็จะยิ่งทำให้มีความรู้สึกที่ตนเองขาดพร่อง

รู้สึกหมดเรี่ยวแรงและไร้พลังในชีวิต หลายคนจึงพยายามเติมเต็มชีวิตของตนด้วยการดิ้นรนทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนเองรู้สึกกว่าขาด เช่น ความรัก การยอมรับ ความมีคุณค่า และเมื่อพยายามดิ้นรนเพื่อให้ได้มาเท่าไรก็ยังไม่มีความรู้สึกที่ตนเองขาดมากยิ่งขึ้นเท่านั้น

“

การค้นพบตัวเองที่แท้จริง และเห็นคุณค่าของตนเองแบบที่ตัวเองเป็น และมีความพึงพอใจในชีวิตของตนเอง ก็จะทำให้รู้สึกสุขใจและอิมเอมใจในชีวิต

”

ในเว็บไซต์ Thai PR.net ได้นำเสนอเรื่องราวของ เลน่า มาเรีย (Lena Maria) ซึ่งเป็นศิลปินนักร้องชาวสวีเดนเอาไว้ว่า

เลน่า เกิดเมื่อวันที่ 28 กันยายน 2511 ในครอบครัวที่มีคุณพ่อเป็นตำรวจและคุณแม่เป็นนักร้องอาชีพ ซึ่งคุณแม่ของเธอก็รักเธอมาก ทั้งคู่ได้ตัดสินใจที่จะเลี้ยงเด็กทารกแรกเกิดที่ไม่มีแขนทั้งสองข้าง แต่มีขาขวาที่สมบูรณ์และขาซ้ายที่สั้นเพียงครึ่งเดียว แทนการส่งตัวไปยังสถานดูแลเด็กพิการ

ครอบครัวของเลน่ามีสิ่งพิเศษและพวกเขาก็นำมันมาใช้ นั่นก็คือการมองโลกในทัศนคติที่เป็นบวกอยู่เสมอ (Positive thinking) เพราะมันทำให้ “ความท้อแท้” ไม่มีโอกาสที่จะเกิดขึ้นได้เลย อุปสรรคนานัปการที่เกิดขึ้นจริงถูกมองอย่างถูกวิธี และแก้ไขได้อย่างเป็นธรรมชาติ เลน่าได้รับการปลูกฝังจากพ่อแม่มาแต่วัยเยาว์ นอกจากนี้ เธอยังมีความเชื่อมั่นในตัวเองโดยไม่นำตนเองไปเปรียบเทียบกับคนอื่น อีกทั้งเธอยังมีความศรัทธาต่อศาสนาอย่างมั่นคงซึ่งสิ่งเหล่านี้ได้ทำให้เธอสามารถพัฒนาชีวิตของเธออย่างต่อเนื่อง อันเป็นความสุขที่ไม่มีใครจะสามารถช่วงชิงไปได้ เพราะทุก

สิ่งทุกอย่างนั้นเธอได้เรียนรู้และต่อสู้และได้มาด้วยความสามารถของเธอเอง

การดำเนินชีวิตที่ปกติธรรมดาแต่ทว่าเต็มไปด้วยความพยายามอย่างมากและสม่ำเสมอของเลน่า ทำให้เธอกลายเป็นบุคคลผู้นำที่มาจากประเทศบ้านเกิดในกรุงสตอกโฮล์ม เธอได้เดินทางข้ามเมือง ข้ามทวีป ไปยังเมืองต่างๆ ทั่วโลกโดย เริ่มมาจากการเป็นนักกีฬาทีมชาติที่ทำลายสถิติการแข่งขันกีฬาภายในประเทศ และเมื่อเธอมีอายุได้ 20 ปี ในขณะที่ศึกษาอยู่ที่วิทยาลัยการดนตรี “The Royal University College of Music” เธอก็ได้เรียนการร้องเพลงจาก “เลน่า อีริคสัน” (Lena Ericsson) ศิลปินที่มีชื่อเสียงมากที่สุดคนหนึ่งของสวีเดน

ชีวิตของเลน่า มาเรีย ได้เปลี่ยนไปในทางที่ดียิ่งขึ้น เมื่ออัตชีวประวัติของเธอรวมทั้งความสามารถในการแสดงและร้องเพลงของเธอถูกถ่ายทอดผ่านสารคดี “Goal in Sight” ถวายแด่พระราชินีซิลเวีย เบร์นาโดตทท์ แห่งสวีเดน ในการประชุมใหญ่เพื่อคนพิการที่กรุงวอชิงตัน ดีซี ซึ่งประธานาธิบดีจอร์จ ดับเบิลยู บุช และภริยา ได้รับชมอยู่ด้วย ความน่าสนใจของสารคดีถูกตัดตอนไปถ่ายทอดในรายการทีวี “Good Morning America” โดยสารคดีชุดนี้ได้รับเลือกให้เป็นรายการสุดยอดอันดับ 1 ของเทศกาลภาพยนตร์ดัดซ์ท์ประจำปี และเป็นรายการโทรทัศน์ดีเด่นประจำสัปดาห์ของสวีเดนอีกด้วย

เลน่าได้ออกทัวร์คอนเสิร์ตไปทั่วโลกในฐานะนักร้องสาวธรรมดาที่ไม่ธรรมดา หลังจากที่เธอสำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยดนตรีในปี พ.ศ. 2534 ด้วยแนวเพลงที่ถนัด ทั้ง ป๊อป แจ๊ส คลาสสิก และกอสเปิล (Pop, Jazz, Classic and Gospel) ซึ่งได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นและยิ่งใหญ่ในอเมริกา แคนาดา รัสเซีย ลัตเวีย เบลารุส นอร์เวย์ ฟินแลนด์ เยอรมัน สวิตเซอร์แลนด์ ลิกเตนสไตน์ ฮังการี เกาหลีใต้ ไต้หวัน สิงคโปร์ มาเลเซีย ไทย และที่ญี่ปุ่นนี่เอง เลน่าได้รับความนิยมสูงสุดด้วยสถิติการทัวร์ 35 ครั้ง และเล่นคอนเสิร์ตกว่า 200 รอบ ชาวญี่ปุ่นจดจำเธอได้แม่นยำจากการแสดงในพิธีเปิดพาราลิมปิกเกมส์ ที่เมืองนากาโนะ ในปี พ.ศ. 2541

ไม่มีสิ่งใดที่จะมาหยุดยั้งความฝันของเลน่าที่จะร้องเพลงและให้กำลังใจแก่ผู้คนที่ทุกข์และพิการ เธอได้เขียนอัตชีวประวัติและประสบการณ์ของตนเองในเชิงบอกเล่าโดยไม่ลืมนสอดแทรกความเห็นที่ให้กำลังใจด้วยภาษาที่เข้าใจง่ายลงในพ็อกเก็ตบุ๊กชื่อ “บันทึกจากปลายเท้า” (Foot-Notes) ซึ่งได้รับการแปลเป็นภาษาอื่นๆ มากมายหลายภาษา ซึ่งเป็นบันทึกที่อ่านแล้วก่อให้เกิดความกล้าหาญที่จะลุกขึ้นมาเผชิญกับความจริงในโลกนี้อีกครั้ง ทั้งนี้ก็เพราะเธอสามารถมองต่างมุมได้อย่างน่าประทับใจและที่สำคัญก็คือเป็นมุมมองที่เต็มไปด้วยความหวังและความเชื่อมั่นที่สามารถลงมือทำได้จริง

เรื่องราวของเลน่า มาเรีย จึงเป็นตัวอย่างของผู้ที่เห็นคุณค่าของตนเองและดำเนินชีวิตอย่างมีเป้าหมายที่ชัดเจน แม้ว่า เลน่าเกิดมาจะไม่มีความซื่อสัตย์และมีอาชีพที่สั้นเพียงครั้งเดียว แต่ความพิการของเธอก็ไม่ได้ทำให้เธอขาดความเชื่อมั่นในตนเองแต่เธอกลับมุ่งมั่นที่จะพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง ซึ่งบางคนอาจจะเคยได้เห็นเธอจาก youtube ในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป อาทิเช่น ภาพของหญิงสาวที่กำลังยืนร้องเพลงด้วยเสียงร้องและสีหน้าที่เต็มไปด้วยความสุข หรือภาพของหญิงสาวที่กำลังเขียนภาพอย่างตั้งใจด้วยปากและภาพของหญิงสาวที่กำลังว่ายน้ำท่าผีเสื้ออย่างรวดเร็วโดยปราศจากมือทั้งสองข้าง

การมองโลกด้วยทัศนคติที่เป็นบวกและการไม่นำชีวิตของเธอไปเปรียบเทียบกับคนอื่นเพราะการเข้าถึงคุณค่าที่แท้จริงของตนเองทำให้เลน่าเป็นคนที่มีความสุขกับกิจวัตรประจำวันในแต่ละวัน เธอจึงเป็นผู้ที่สามารถตระหนักได้ถึงคุณค่าของการมีชีวิตอยู่และสามารถยอมรับได้ทั้งความสำเร็จและความล้มเหลวที่สามารถเกิดขึ้นได้ในแต่ละช่วงชีวิตของเธอและสามารถที่จะรับมือกับปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ตลอดจนความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในชีวิตได้อย่างมั่นคง

ดังนั้น คนที่รู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองขาดหายไปยึดติดกับการเติมเต็มจากสิ่งอื่นหรือคนอื่นก็จะต้องรู้สึกขาดอยู่ตลอดเวลาเพราะจะได้รับความไม่ได้รับความ แต่คนที่ต้องการความสุขอย่างแท้จริงนั้นจะต้องหันกลับมาค้นหาความสุขจากภายในตัวเองและมองความสุขที่เกิดจากคนรอบข้างเป็นสิ่งที่ช่วยเสริมเข้ามา การค้นพบตัวเองที่แท้จริงและเห็นคุณค่าของตนเองแบบที่ตัวเองเป็นและมีความพึงพอใจในชีวิตของตนเองก็จะทำให้รู้สึกสุขใจและอิมเมจใจในชีวิต

ความสุขจากภายในซึ่งเป็นความสุขที่ลึกซึ้งและจะสามารถเกิดขึ้นได้เมื่อเรามีความรู้สึกพึงพอใจในชีวิตของเรา มีความรู้สึกภาคภูมิใจ เห็นคุณค่าภายในตนเองและเห็นคุณค่าของผู้อื่น การมีความคิดเชิงบวกและการมองโลกในแง่ดี ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะส่งผลให้เราไม่เกิดความรู้สึกเครียด มีอารมณ์แจ่มใสและมีสุขภาพจิตที่ดีซึ่งก็จะส่งผลต่อการมีสุขภาพร่างกาย

ที่แข็งแกร่งด้วย จะเห็นได้ว่า ความสุขจากภายในนั้นจึงเป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างความสุขสู่ภายนอก

เราจะพบความพึงพอใจในชีวิตได้อย่างไร

นักจิตวิทยามีความเชื่อว่า ความสุขก็คือ ความพอใจในชีวิตของเรา และความสนั้นสามารถสร้างได้ด้วยตนเองด้วยวิธีการดังต่อไปนี้

1. พอใจในสิ่งที่ตัวเองมี เพราะคนที่ไม่พอใจในสิ่งที่ตัวเองมี จิตใจก็มักจะอยู่ไม่เป็นสุขและมักจะคอยเปรียบเทียบตัวเองกับคนอื่นอยู่เสมอหรือมองหาข้อเสียของตัวเองอยู่เสมอ

“

ชีวิตที่มีความสุขไม่ใช่ชีวิตที่มีทุกอย่างที่อยากมี
แต่เป็นชีวิตที่พอใจในทุกอย่างที่มี
นั่นคือ
การยอมรับในสิ่งที่มีและเห็นคุณค่าในสิ่งที่มีอยู่

”

หลายคนมีความเชื่อว่าเราจะต้องเป็นต้องได้ต้องมีสิ่งนั้น สิ่งนี้ก่อนเราจึงจะมีความสุขได้ ตัวอย่างเช่น เราต้องเป็นคนเก่ง มีตำแหน่งหน้าที่การงานดี มีเงินเดือนสูง มีบ้านหลังใหญ่ รถยนต์หรู มีคนให้เกียรติยกย่อง เป็นต้น เรามักจะสร้างเงื่อนไขแบบนี้ไว้ในชีวิตว่าชีวิตของเราจะต้องเป็นแบบนี้เท่านั้น ชีวิตของเราจึงจะมีความหมายและมีความสุขซึ่งโดยความเป็นจริงแล้วเราสามารถมีความสุขกับสิ่งอื่นๆ ได้อีกมากมาย ไม่มีความจำเป็นที่เราจะต้องเป็นต้องได้ต้องมีเหมือนคนอื่นเพื่อให้เรามีความสุขเพราะทุกคนล้วนมีความสุขในรูปแบบของตัวเองและเราก็สามารถกำหนดความสุขของเราได้เอง ดังตัวอย่างชีวิตของนักชงเครื่องดื่มคนหนึ่ง โดยทุกวันนักชงเครื่องดื่มคนนี้เขาจะใช้เวลาทั้งวันอยู่กับการปรุงรสเครื่องดื่มให้ออกมาได้รับรสชาติอร่อยที่สุดโดยไม่สนใจว่าจะมีสื่อมวลชนมาขอสัมภาษณ์หรือจะมี

ใครมาขอถ่ายรูปหรือไม่ เขาจดจ่ออยู่กับการปรุงรสเครื่องดื่มและความสุขของเขาเกิดจากการได้ลงมือทำโดยไม่หวังว่าจะต้องได้รับคำชื่นชมจากใคร ซึ่งความสุขดังกล่าวนี้ก็เป็นความสุขที่เกิดขึ้นง่ายๆเมื่อเรามีความตั้งใจและทุ่มเทให้กับสิ่งที่เราทำ

เป็นที่ทราบกันแล้วว่า ในสมองของเรานั้นมีสารโดพามีน ซึ่งหากเราทำอะไรสำเร็จแม้จะเป็นสิ่งเล็กน้อย สมองของเราก็จะหลั่งสารโดพามีน ซึ่งมีผลให้เรามีความสุขและทุกคนก็มีความสามารถที่จะมีความสุขได้โดยไม่ต้องเอาความสุขของเราไปยึดติดกับเงื่อนไขที่เราสร้างขึ้นมาซึ่งการที่ใครสักคนจะมีความสุขได้นั้นเขาจะต้องยอมรับตัวเองและจะต้องปล่อยตัวเองออกจากเงื่อนไขที่ว่า ชีวิตจะต้องเป็นแบบนี้เท่านั้นจึงจะมีความสุขได้ เราจึงพบว่า หลายคนมีชีวิตที่ไม่เคยรู้สึกสมหวังและมองว่าชีวิตที่ตนมียังไม่ดี แม้ว่าชีวิตของเขาจะมีทุกอย่างที่น่าจะมีความสุข น่าพึงพอใจในชีวิตแล้วก็ตามแต่เขาก็ยังรู้สึกว่าเขายังไม่มีความสุข

ดังนั้น ชีวิตที่มีความสุขจึงไม่ใช่ชีวิตที่มีทุกอย่างที่อยากมีแต่เป็นชีวิตที่พอใจในทุกอย่างที่มี นั่นคือ การยอมรับในสิ่งที่มี การชื่นชมในสิ่งที่มีและเห็นคุณค่าในสิ่งที่มียู่

เมื่อเรามีความพอใจจากสิ่งที่มีแล้ว ขั้นต่อไปก็คือการมีความสุขจากการให้ เช่น ให้อภัยผู้อื่น เพราะความรู้สึกโกรธแค้นหรือความไม่พึงพอใจที่มีต่อคนอื่นจะทำให้ตัวเรามีความคิดในแง่ลบ การให้อภัยผู้อื่นจะช่วยให้เราหลุดพ้นจากความรู้สึกที่ไม่ดีและช่วยให้มีความสุขมากขึ้น

การให้นั้นมีหลายรูปแบบเช่น การให้ความรัก ความจริงใจ การให้สิ่งของ การให้รอยยิ้ม การให้ความรู้กับผู้อื่นโดยมีความปรารถนาอย่างจริงใจเพื่อให้ความรู้นั้นได้เกิดประโยชน์ต่อผู้อื่นอย่างแท้จริง การให้ความช่วยเหลือคนที่มีปัญหา มีความทุกข์ยากมากกว่าเรา ซึ่งเมื่อเราช่วยเขาแล้วเราจะมีความรู้สึกดีขึ้นมากและจะช่วยให้ความทุกข์ของเราที่มีอยู่ลดลงเพราะเราไม่ต้องไปหมกหมุ่นกับความทุกข์ของเราเองเพราะไปเห็นความทุกข์ของคนอื่นแล้วเราอยากเข้าไปช่วยเหลือเพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่เขา เราจึงต้องฝึกการให้อยู่เสมอเพราะเมื่อเราให้สิ่งที่มีไป ความรู้สึกอึดอัดใจก็

จะเกิดขึ้นกับผู้ให้ซึ่งก็เป็นการช่วยฝึกตัวเองให้รู้จักเสียสละในความอยากได้อีกยังมี “...โดยระลึกถึงพระวาจาของพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าที่ว่า “การให้ย่อมเป็นสุขมากกว่าการรับ” ...” (กจ 20:35)

2. การอยู่กับปัจจุบัน ทุกคนสามารถเติมเต็มความสุขให้กับชีวิตได้ตลอดเวลา ขึ้นอยู่กับว่าเราจะ “เลือกทำ” หรือ “เลือกไม่ทำ” สิ่งใดให้กับชีวิตของเรา เพราะความสุขคือ “ห้วงเวลา” ของ “ปัจจุบัน” เป็นความจริงที่ว่า การหวนนึกถึงอดีตอันสวยงามหรือความฝันถึงอนาคตที่สวยงามหรืออาจสร้างความสุขได้ชั่วขณะแต่ผู้ที่ปรารถนาความสุขที่แท้จริงควรตระหนักไว้ว่า ทุกอย่างมีโอกาสเกิดขึ้นได้ถ้าหากเราไม่สามารถทำปัจจุบันให้ดีเสียก่อน ทั้งนี้ก็เพราะว่า เมื่อเราทำสิ่งที่ดีในปัจจุบันและเมื่อเวลาผ่านไปมันก็จะกลายเป็นอดีตที่ดีงามและเป็นอนาคตที่ดีใส

ลีโอ ตอลสตอย (Leo Tolstoy) นักเขียนระดับอัจฉริยะชาวรัสเซีย ได้ให้ความสำคัญของเวลาในปัจจุบันไว้ในเรื่องสั้นของเขาเอาไว้ว่า

พระจักรพรรดิทรงอยากรู้คำตอบของปัญหา 3 ประการโดยเชื่อว่า ถ้าได้คำตอบจะทำให้พระองค์ทรงทำอะไรไม่ผิดพลาดเลย คำถาม 3 ประการคือ

1. เวลาไหนเป็นเวลาที่เหมาะสมที่สุดในการทำกิจแต่ละอย่าง
2. ใครคือคนที่สำคัญที่สุดที่ควรทำงานด้วย
3. อะไรคือสิ่งที่สำคัญที่สุดที่ควรทำตลอดเวลา

ดังนั้น พระจักรพรรดิจึงสั่งให้ป่าวประกาศไปทั่วราชอาณาจักรว่า ถ้าใครที่ตอบคำถาม 3 ข้อนี้ได้จะได้รับรางวัลมหาศาลแต่พระจักรพรรดิก็ไม่พอพระทัยคำตอบไหนเลย และไม่มีใครได้รับรางวัล

หลังจากคิดทบทวนอยู่หลายคืน ก็ทรงตัดสินใจไปหาฤาษีคนหนึ่งที่อยู่บนเขาและว่ากันว่าเป็นผู้ตรัสรู้เห็นแจ้งแห่งตลอดแล้ว และรู้ว่าฤาษีคนนั้นจะต้อนรับเฉพาะคนยากจนเท่านั้น พระองค์จึงปลอมตัวเป็นชาวนาธรรมดาและสั่งให้องครักษ์รออยู่ที่เชิงเขา พอมาถึงก็พบว่าฤาษีกำลังขุดดินอยู่ แบบไม่ค่อยจะมีเรี่ยวแรงเท่าไร เพราะชรามากแล้ว

พระจักรพรรดิจึงเข้าไปหาแล้วตรัสถามคำถาม 3 ข้อนั้นซึ่งฤาษีก็ฟังคำถามด้วยความเอาใจใส่แต่ไม่ได้ตอบ เพียงแต่เอามือตบไหล่พระจักรพรรดิเบาๆ แล้วก็ขุดดินต่อไป พระจักรพรรดิตรัสว่า “ท่านคงเหนื่อยมากมาให้ผมช่วยท่านเถอะ” ฤาษีขอบใจแล้วส่งจอบให้และหลังจากขุดไปได้ 2 ร่อง พระจักรพรรดิก็หยุดและทวงคำถามอีกแต่ฤาษีก็ยังไม่ตอบ พร้อมกับขอบดิน แต่พระจักรพรรดิก็ไม่ยอม และขุดดินต่อจนอาทิตย์ลับไปหลังเขา พระจักรพรรดิจึงตรัสว่า “ผมมาที่นี่เพื่อขอร้องให้ท่านช่วยตอบคำถามของผม หากท่านไม่สามารถตอบได้โปรดบอกให้ผมรู้ด้วย ผมจะได้กลับบ้านของผม” ฤาษีจึงเงยหน้าขึ้นและถามพระจักรพรรดิว่า “เธอได้ยินเสียงใครวิ่งมาทางนี้หรือเปล่า” ทันใดนั้นก็มียายเฒ่าขานว้างโผล่มา เขาได้บาดเจ็บและวิ่งมาล้มลงสิ้นสติตรงหน้าพระจักรพรรดิและพระจักรพรรดิก็ได้ทรงทำความสะอาดบาดแผล เพื่อให้เลือดหยุด โดยใช้เสื้อของพระองค์เมื่อคนไข้ฟื้นและได้สติ ก็ได้ร้องขอน้ำ พระองค์ก็วิ่งไปที่ลำธารแล้วตักน้ำใส่สะอาดมาให้ดื่ม จนถึงยามค่ำคืนพระจักรพรรดิและฤาษีก็ได้นำชายคนนั้นเข้าไปในกระท่อม และด้วยความเหนื่อยอ่อนมาทั้งวันพระองค์จึงหลับไปจนถึงเช้า และเมื่อมองไปที่ชายคนนั้นที่กำลังมองมายังพระองค์และร้องออกมาเบาๆ ว่า “ได้โปรดประทานอภัยโทษให้ข้าพระองค์ด้วย” ทั้งนี้ก็เพราะว่า ชายคนนั้นตั้งใจจะมาล้างแค้นแทนพี่ชายที่ถูกฆ่าตายและถูกริบทรัพย์ไปเมื่อคราวสงคราม เขาจึงถือว่าพระจักรพรรดิคือศัตรูของเขา ดังนั้นเขาจึงวางแผนตามมาดักรอเพื่อที่จะทำร้าย แต่เขาได้เจอกับองค์รัชกาลเสียก่อน จึงถูกมีดบาดเจ็บและหนีรอดมาได้ เขาจึงรู้สึกละอายใจและขอรับใช้พระองค์ตลอดไปและจะสั่งสอนลูกหลานให้ทำเช่นเดียวกัน เขาขอให้พระจักรพรรดิประทานอภัยให้แก่เขาด้วย

พระจักรพรรดิก็ทรงดีพระทัยที่ได้ศัตรูกลับมาเป็นมิตร และรับปากจะคืนทรัพย์ที่ริบมา พร้อมส่งแพทย์และคนไข้ไปคอยรักษาชายคนนั้นจนหายเป็นปกติ พอส่งทหารนำชายคนนั้นกลับไปแล้ว พระจักรพรรดิจึงกลับมาหาฤาษีอีกครั้ง ฤาษีจึงเงยหน้าขึ้นและหันมาทางพระจักรพรรดิและกล่าวว่ “คำถามของท่านได้รับคำตอบหมดแล้วนี่”

“เมื่อวานนี้ ถ้าท่านไม่เกิดความสงสารสังขารของฉัน และลงมือช่วย ขุดดิน ท่านก็คงถูกชายคนนั้นดักทำร้ายตอนขากลับ ดังนั้นเวลาที่สำคัญ ที่สุดตอนนั้นก็คือ เวลาที่ท่านขุดดิน บุคคลที่สำคัญที่สุดตอนนั้นก็คือตัวฉัน และภารกิจที่สำคัญที่สุดตอนนั้นก็คือ การช่วยฉันขุดดิน

จากนั้นเมื่อชายบาดเจ็บผู้นั้นวิ่งมา เวลาที่สำคัญที่สุดก็คือ ตอนที่ ท่านได้ช่วยพยาบาลเขา เพราะมีฉะนั้นเขา

จะต้องตายไป และเช่นเดียวกัน บุคคลที่สำคัญที่สุดก็คือ ชายผู้นั้น และภารกิจที่สำคัญที่สุดก็คือ การรักษาพยาบาลเขา

จากเรื่องสั้นของ ลีโอ ตอลสตอย สามารถสรุปได้ว่า

- เวลาที่สำคัญที่สุดก็คือ “ปัจจุบัน” เพราะช่วงเวลาปัจจุบันเท่านั้น ที่เราสามารถเป็นเจ้าของได้อย่างแท้จริง
- บุคคลที่สำคัญที่สุดก็คือคนที่เรากำลังติดต่ออยู่ซึ่งเป็นคนที่อยู่ตรง หน้าเรา เพราะเราไม่สามารถที่จะรู้ได้ว่าในอนาคตเราจะมีโอกาส ได้ติดต่อกับเขาอีกหรือไม่
- และภารกิจที่สำคัญที่สุดก็คือการทำให้คนที่อยู่กับเราในขณะนั้นๆ มีความสุข เพราะนั่นเป็นภารกิจอย่างเดียวของชีวิต

คำถามก็คือ เราจะทำอย่างไรจึงจะสามารถที่จะอยู่กับปัจจุบัน อยู่ กับคนรอบข้างของเราโดยที่เราสามารถจะช่วยลดความทุกข์และเพิ่มความ สุขให้กับชีวิตของพวกเขา คำตอบก็คือ เราจะต้องฝึกสติ เพราะ สติคือ การเพ่งอยู่กับปัจจุบัน เพราะฉะนั้น ไม่ว่าเราจะทำอะไรอยู่เราก็สามารถที่จะ ฝึกสติร่วมไปด้วยเสมอ ตัวอย่างเช่น ในบางครั้งเรามีความรู้สึกไม่อยาก ทำในสิ่งที่เราต้องทำ เราอยากอ่านหนังสือ แต่เราก็มีภารกิจอย่างอื่นที่เรา ต้องทำ ดังนั้น วิธีแก้ก็คือ เราต้องทำใจของเราให้พอใจกับสิ่งที่เราต้องทำ และเมื่อเกิดความเต็มใจก็就会有ความตั้งใจที่จะทำและมีความสุขที่ได้ทำ

3. การคิดเชิงบวก (Positive Thinking) คือการพยายามหามุม มองที่แตกต่างไปจากมุมมองปกติที่เราเคยมองโดยการมองให้เป็นบวกนี้ก็ เพื่อให้เป็นประโยชน์กับชีวิตของเราและเป็นประโยชน์กับชีวิตของคนอื่น ด้วย ดังนั้น การฝึกคิดบวกจึงเป็นการตีความใหม่โดยปรับความคิดให้มอง

ด้านบวกของทุกเหตุการณ์ เพราะโดยธรรมชาติของเหตุการณ์นั้นย่อมมีทั้งด้านบวกและด้านลบ

ผู้เขียนได้มีโอกาสชมซีรีส์เกาหลีเรื่องหนึ่งซึ่งเป็นเรื่องราวของผู้หญิงคนหนึ่งที่มีพ่อแม่ได้ตายจากไป เมื่อพ่อแม่จากเธอไปแล้ว เธอก็ได้แต่งงานกับผู้ชายที่ดีและรักเธอมากและมีชีวิตครอบครัวที่อบอุ่นจนเธอตั้งครรภ์ ในช่วงที่เธอมีครรภ์แก่สามีเธอก็ถูกผู้มิจฉาชีพล่รังแกและถูกฆ่าตายเนื่องจากเขาไม่ยอมขายที่ดินที่เป็นที่ทำมาหากินของเขาและครอบครัว เมื่อสามีตาย เธอต้องอึดทนหันผู้มิจฉาชีพไปอยู่ที่หมู่บ้านอื่น เธอเลี้ยงดูลูกชายคนเดียวของเธอจนเขาเติบโตขึ้นเป็นอัยการที่มีความสามารถสูง แต่แล้วลูกชายคนเดียวของเธอก็ถูกกลั่นแกล้งจนประสบอุบัติเหตุจนพิการและไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ ดังนั้น เธอจึงต้องคอยดูแลลูกชายที่ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ ในช่วงที่เธอต้องคอยดูแลลูกชายของเธออยู่นั้นเธอก็ได้รับรู้ว่าตัวเองก็กำลังป่วยเป็นมะเร็งขั้นสุดท้ายและจะมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นานแต่แล้วลูกชายที่ป่วยของเธอก็มีอาการดีขึ้นและสามารถช่วยเหลือตัวเองได้และสามารถกลับไปทำงานได้เหมือนเดิม ในวันเกิดของเธอ ลูกชายและเพื่อนบ้านของเธอก็ได้ช่วยกันจัดงานวันเกิดให้กับเธอ ในวันนั้นเธอได้กล่าวกับทุกคนที่มาร่วมในงานวันเกิดของเธอว่า “ในสายตาของคนที่ได้รู้จักเธอ ทุกคนก็จะมีความรู้สึกว่าเธอเป็นผู้หญิงที่โชคร้ายแต่เธอกลับรู้สึกว่าเป็นคนโชคดีเพราะเมื่อพ่อแม่เธอตายจากไปนั้นช่วยทำให้เธอได้เห็นคุณค่าของสามีเธอมากขึ้นและเมื่อสามีจากเธอไปอีกคนก็ทำให้เธอมองเห็นคุณค่าของลูกชายคนเดียวของเธอมากขึ้นและเมื่อลูกชายของเธอไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้เธอก็เห็นคุณค่าของชีวิตเธอมากขึ้นว่าเธอต้องมีชีวิตอยู่เพื่อจะได้คอยดูแลช่วยเหลือลูกที่ป่วยของเธอและเมื่อเธอป่วยมันก็ทำให้เธอเห็นคุณค่าของการมีสุขภาพที่แข็งแรงและการมีเพื่อนบ้านที่ดีที่คอยให้กำลังใจกับเธอเสมอมาและเธอจะพยายามใช้เวลาที่เหลืออยู่ให้ดีที่สุด เธอรู้สึกขอบคุณทุกคนและทุกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตของเธอ

การคิดเชิงบวกของผู้หญิงในซีเรียเกาหลีนี้ทำให้เห็นว่า การคิดเชิงบวกนั้นจะเป็นการหามุมมองที่เป็นบวกซึ่งเป็นมุมมองที่ทำให้เรานั้นมีแง่คิดที่ดีที่ทำให้เรามีกำลังใจ ทำให้เรามีความทุกข์น้อยลงและมีความสุขมากขึ้น อีกทั้งยังมีแรงจูงใจที่จะทำให้สามารถต่อสู้กับชีวิตหรืออยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ดังนั้น ถ้าเราสามารถคิดในเชิงบวกได้ตลอดเวลา ก็แปลว่าเราสามารถมีชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีคุณภาพและมีความสุข

4. การมีสำนึกแห่งการขอบคุณ ความสำนึกแห่งการขอบคุณ (Gratitude) เป็นสำนึกทางศีลธรรมของบุคคลที่ได้รับรู้ว่ามิใช่ผู้ให้ความช่วยเหลือหรือทำสิ่งที่เป็นความดีให้แก่เขาโดยจะแสดงออกด้วยความรู้สึกซาบซึ้งใจและการเห็นคุณค่าของตนเองและคนรอบข้างตลอดจนสรรพสิ่งรอบตัว

ความรู้สึกขอบคุณจึงเป็นความรู้สึกที่ทำให้เราได้เห็นว่าความดีงามในโลกนี้มีอยู่จริงและเราสามารถที่จะมั่นใจได้จากสิ่งต่างๆ ที่เราได้รับ ดังนั้น ความรู้สึกขอบคุณจึงเป็นความรู้สึกที่งดงามที่เรามีต่อผู้อื่น หรือแม้ต่อสิ่งอื่นที่ไม่ใช่บุคคล เช่น ธรรมชาติ ประสบการณ์ที่ผ่านมาในชีวิตของเรา

ความรู้สึกขอบคุณสามารถเกิดขึ้นได้เมื่อเราเกิดความรู้สึกซาบซึ้งใจหรือเห็นคุณค่าในบางสิ่งบางอย่าง ดังตัวอย่างเรื่องราวของอดีตนักฟุตบอลและโค้ชชาวฝรั่งเศสคนหนึ่งที่เขาได้เล่าเรื่องราวของเขาในสมัยที่เป็นเด็กว่าเขาเคยร้องไห้เพราะเสียใจที่ไม่มีรองเท้าใส่เพื่อเตะฟุตบอลกับเพื่อน ตอนนั้น เขามีความรู้สึกว่า ชีวิตของเขาช่างแร้นแค้นเหลือเกิน เขาก็จึงมีความรู้สึกน้อยใจในโชคชะตาของเขามาก จนกระทั่งวันหนึ่ง เขายังเอิญได้เห็นชายพิการที่ไม่เพียงไม่มีรองเท้าเท่านั้นแต่ไม่มีแม้แต่เท้า ในวินาทีนั้นเองเขาก็ได้รับรู้ว่าสิ่งที่เขามีนั่นมันมากมายเหลือเกิน

จากเรื่องราวข้างต้นนี้ เราจะเห็นได้ว่า รอบๆ ตัวของเรานั้นมีเรื่องราวที่เราสามารถที่จะขอบคุณได้อย่างมากมาย ตัวอย่างเช่น เรายังมีอาหารกินในขณะที่มีคนอีกเป็นจำนวนมากในแอฟริกาที่ต้องตายทุกปีจากความหิวโหย เรายังมีบ้านอยู่ ในขณะที่คนเกือบร้อยล้านคนบนโลกที่ไม่มีที่แม้แต่จะใช้เป็นที่นอน เรายังมีน้ำ มีไฟใช้ มีงานทำ มีการศึกษา มีร่างกายที่ยัง

สามารถเคลื่อนไหวไปไหนมาไหนได้อย่างสบาย ไม่ต้องนอนใส่ท่อช่วยหายใจอยู่ในห้องไอซียู เราจึงลืมหอกคุณ เพราะเราเคยชินกับชีวิตดีๆ จนมองไม่เห็นคุณค่าของสิ่งดีๆ ที่มีในชีวิตของเรา

ดังนั้น ความรู้สึกซาบซึ้งและขอบคุณจะช่วยให้เรามีความสุขมากขึ้น และช่วยลดความรู้สึกที่เป็นด้านลบ เช่น ความรู้สึกไม่พึงพอใจ ความรู้สึกผิดหวังและยังช่วยลดอาการของโรคซึมเศร้าอีกด้วย

ความพึงพอใจในชีวิตจึงเป็นความรู้สึกสุขใจเพราะรู้สึกว่าคุณค่าและสามารถทำใจยอมรับความล้มเหลวและความสำเร็จที่ผ่านมาได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังมีมุมมองต่อชีวิตและมีทัศนคติที่ดีต่อตนเอง ต่อผู้อื่น และต่อสังคมในทางบวกอันเป็นสิ่งที่สำคัญต่อการดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข

บทสรุป

เราได้พบว่าแม้หลายคนที่มีความมั่งคั่ง มั่นคงในด้านทรัพย์สินเงินทอง มีเกียรติยศชื่อเสียงและอื่นๆ อีกมากมายแต่เขาก็ยังรู้สึกไม่พึงพอใจ ไม่มีความรู้สึกอิ่มเอมใจในสิ่งเหล่านั้นแต่กลับแสวงหามากยิ่งขึ้นไป บางคนก็ประสบกับปัญหาในชีวิตเพราะการแสวงหามากเกินไปด้วยความโลภ บางคนมีอาการวิตกกังวลและมีชีวิตอยู่ในความกดดันและเต็มไปด้วยความเครียดเพราะต้องคอยแสวงหาหนทางเพื่อการแสวงหาวัตถุภายนอกมาเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

คริสตชนก็ต้องอยู่ในโลกที่ต้องดิ้นรนเพื่อดูแลตนเอง ครอบครัวและการทำงานซึ่งเราก็อาจจะมีทั้งความสุขและความทุกข์กับสิ่งเหล่านี้ไม่มากนักน้อย นักบุญเปาโลได้ค้นพบหลักการสำคัญที่จะทำให้ชีวิตมีความสุขและมีความพึงพอใจแม้ในยามยากลำบากโดยท่านได้บอกชาวฟิลิปปีว่า “..... ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ที่จะพอใจในสภาพของตน รู้จักมีชีวิตอยู่อย่างอดออมและรู้จักมีชีวิตอย่างอุดมสมบูรณ์ ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ที่จะเผชิญกับทุกสิ่งทุกกรณีเผชิญกับความอึดท้องและความหิวโหย เผชิญกับความมั่งคั่งและความขัดสน ข้าพเจ้าทำทุกสิ่งได้ในพระองค์ผู้ประทานพละกำลังแก่ข้าพเจ้า.....” (ฟป 4:11-13) จะเห็นได้ว่า นักบุญเปาโลแม้ท่านจะถูกขังอยู่ในคุกต้องพบเจอกับความทุกข์ยากลำบากอย่างมากแต่ท่านก็เรียนรู้ที่จะมีสันติสุขและมีความพึงพอใจโดยวางใจในพระเยซูคริสตเจ้า

คริสตชนก็เช่นกัน ไม่ว่าเราจะอยู่ในสถานการณ์ใดๆ ก็ตาม พระเจ้าก็จะคอยเสริมกำลังให้กับเราเพื่อให้เราสามารถที่จะทำทุกสิ่งที่พระองค์ปรารถนาที่จะให้เราทำ ดังนั้น ความพึงพอใจในพระเจ้าจึงนำมาซึ่งความอิ่มเอมใจและความสุขอย่างแท้จริง

บรรณานุกรม

- สมาคมพระคริสตธรรมไทย. (ม.ป.ป.). พระคริสตธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่. สมาคมพระคริสตธรรมไทย
- สมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย. (2558, 13 ธันวาคม). ความพึงพอใจในตนเองต่ำ. https://www.facebook.com/ThaiPsychiatricAssociation/photos/a.499791366791551/760593724044646/?type=3&locale=th_TH
- Urbinner. (2564, 16 ตุลาคม). ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์. <https://www.urbiner.com>maslow.hierachy-of-needs>
- Brandinside. (2521, 11 มีนาคม). ผลวิจัยเผย เงินสัมพันธ์กับความสุข แต่เมื่อถึงจุดหนึ่งเงินที่มีอาจไม่ได้ทำให้ความสุขเพิ่มขึ้นอีกต่อไป. <https://brandinside.asia/money-relate-to-happiness/>
- ThaiPR.net. (2551, 6 มีนาคม). จากใจถึงใจ... “เลน่า มาเรีย”. <https://www.ryt9.com/s/prg/308974>
- Ooca. (2566, 30 มิถุนายน). เสริมสุขภาพจิตด้วยความกตัญญูทเวที เพิ่มพลังให้ชีวิตดีขึ้น. <https://ooca.co/blog/gratitude/>
- นิตยสารธรรมลีลา. (2559, 1 กรกฎาคม). ธรรมปฏิบัติ : พลังแห่งการตื่นอยู่เสมอ. MGR Online. <https://mgronline.com/dhamma/detail/9590000065705>
- กรุงเทพธุรกิจ. (2557, 18 พฤศจิกายน). ทูทซ์ของมหาเศรษฐีพันล้าน ‘แจ๊ค หม่า’. <https://www.bangkokbiznews.com/world/618045>
- ประตินันท์ อุปรัมย์. (ม.ป.ป.). การคิดเชิงบวกเพื่อคุณภาพชีวิต คิดให้เป็นประโยชน์กับชีวิตของเราและผู้อื่น. Vibhavadi.com. <https://www.vibhavadi.com/Health-expert/detail/421>

[การศึกษา]

ชุมชนการเรียนรู้เซเวียร์ สู่วิทยาลัยแสงธรรม วิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย

ดร.ศรัญญ พงศ์ประเสริฐสิน¹ บาทหลวง นพรัตน์ เรือนกุล, SJ.²

มูลนิธิเยสุอิตเพื่อการศึกษา ชุมชนการเรียนรู้เซเวียร์

คณะเยสุอิตเริ่มเข้ามาในสยามเมื่อปี พ.ศ. 2150 ในรัชสมัยของพระเจ้าเอกาทศรถ โดยมีคุณพ่อบalthasar เซเกอเรา ชาวโปรตุเกส เข้ามาเป็นคนแรก หลังจากนั้นได้มีบาทหลวงเยสุอิตอีกหลายท่านได้เข้ามาอย่างต่อเนื่อง เพื่อทำงานอภิบาลชาวโปรตุเกสและชาวญี่ปุ่น ต่อมา เยสุอิตเหล่านี้ได้สร้างวิทยาลัยและหอดูดาว เพื่อการศึกษาเรียนรู้ โดยเรายังสามารถพบร่องรอยที่จังหวัดลพบุรี ชื่อวัดสันเปาโล สร้างโดยคุณพ่อโทมัส วัลควาเนรา ซึ่งเป็นสถาปนิกและถวายงานด้านการก่อสร้างให้สมเด็จพระนารายณ์มหาราช ในปี พ.ศ. 2310 หมูบ้านโปรตุเกสและโบสถ์ได้ถูกทำลายลงจากทหารพม่าในช่วงกรุงศรีอยุธยาเสียกรุง จึงถือว่างานของคณะเยสุอิตในอยุธยาได้สิ้นสุดลง

¹ ผู้อำนวยการสำนักงานวิชาการ, อาจารย์ประจำสาขาวิชาครุศาสตร์ศึกษา คณะศาสนศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม

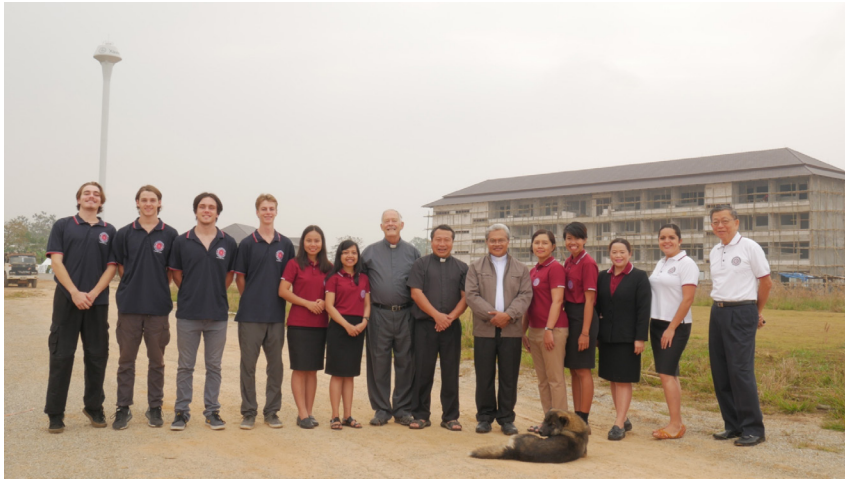
² บาทหลวงสังกัดคณะเยสุอิต, อาจารย์คณะศิลปศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม (วิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย)

คณะเยสุอิตกลับเข้ามาในประเทศไทยอีกครั้งในปี พ.ศ. 2497 และเข้ามามีบทบาทอย่างหลากหลาย หนึ่งในนั้นคือด้านการศึกษา โดยมีเยสุอิตหลายท่านทำงานเป็นจิตตาคิการของนิสิตนักศึกษา ซึ่งมีทั้งนักศึกษาที่เยสุอิตดูแลในระบบหอพัก และนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยต่างๆ ที่มาทำกิจกรรมร่วมกันในช่วงเวลาวันหยุดเป็นประจำ นอกจากนี้ยังมีเยสุอิตที่ทำงานในสถาบันการศึกษาอย่างเต็มเวลา เช่น คุณพ่อจิ้น แบร์รี ชาวแคนาดา ที่สอนและเป็นผู้ก่อตั้งคณะจิตวิทยาที่มหาวิทยาลัยขอนแก่น คุณพ่ออูแจน เดอนีส และคุณพ่ออัลเฟรด บอนแนงค์ ชาวฝรั่งเศส เป็นอาจารย์สอนภาษาฝรั่งเศสที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เริ่มต้นขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2551 เยสุอิตมีความคิดที่จะสร้างสถาบันการศึกษาของคณะเยสุอิตเอง โดยเน้นการศึกษาที่มีคุณภาพสำหรับคนยากจน และต้องการโอกาสทางสังคม โดยเฉพาะกลุ่มชาติพันธุ์ หรือที่เราเรียกว่า “ชาวไทยภูเขา” ที่อยู่บนพื้นที่สูงของภาคเหนือของไทย ซึ่งส่วนใหญ่ไม่ได้รับโอกาสทางการศึกษาในระบบของรัฐ

ในปี พ.ศ. 2554 คุณพ่ออดอล์ฟ นิโคลัส มหาอธิการคณะเยสุอิต ซึ่งเป็นผู้ใหญ่สูงสุดที่โรมได้สนับสนุนคณะเยสุอิตในไทยถึงความเป็นไปได้ของการเปิดสถาบันการศึกษา ในที่สุด เราก็มียี่สิบที่ดินที่ทางคณะภคินีเซนต์ปอล เดอ ชาร์ตร เคยบริจาคให้สังฆมณฑลเชียงใหม่ หลังจากนั้น มูลนิธิเยสุอิตเพื่อการศึกษาได้รับการอนุมัติจัดตั้งเป็นทางการเมื่อวันที่ 6 กรกฎาคม พ.ศ. 2560 โดยมี บาทหลวง ดร.พิเชฐ แสงเทียน เป็นประธานมูลนิธิฯ และเป็นผู้อำนวยการชุมชนการเรียนรู้เซเวียร์ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ชุมชนการเรียนรู้เซเวียร์ภายใต้มูลนิธิฯ แห่งนี้ได้มีจำนวนนักศึกษาที่ค่อยๆ เพิ่มและมีจำนวนกว่าหนึ่งร้อยคนสำหรับหลักสูตร 4 ปี ในคณะศิลปศาสตร์ เอกภาษาอังกฤษ

ในปี พ.ศ. 2561 มูลนิธิฯ จัดตั้งโครงการที่ 2 ที่เรียกว่า โครงการภาษาอังกฤษสำหรับแณรและผู้ฝึกหัด (Xavier Immersion Program หรือ XIP) โดยโครงการนี้ได้จัดหลักสูตร 1 ปี สำหรับแณรและผู้ฝึกหัดทั้งจากสังฆมณฑลและคณะนักบวชต่างๆ เพื่อเตรียมพร้อมทางภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการเรียนปรัชญาหรือการอบรมขั้นถัดไป

ในปัจจุบัน ชุมชนการเรียนรู้เซเวียร์ ได้ดำเนินการจัดตั้งวิทยาลัย
อย่างเป็นทางการ ซึ่งได้ผ่านความเห็นชอบจากสภาวิทยาลัยแสงธรรม
ในการประชุมครั้งที่ 3/2565 เมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม พ.ศ. 2565 เพื่อให้
คณะกรรมการอุดมศึกษาเห็นชอบ ตามความในมาตรา 11 วรรคสาม
แห่งพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. 2556 และสำนักงาน
ปลัดกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม ได้อนุมัติ
รับรองอย่างเป็นทางการ เมื่อวันที่ 21 มีนาคม พ.ศ. 2566 โดยใช้ชื่อ
ว่า “วิทยาลัยแสงธรรม วิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย”

ในระหว่างปี 2566 - 2569 ชุมชนการเรียนรู้เซเวียร์ และวิทยาเขตเซเวียร์เชียงราย ได้แบ่งหลักสูตรการเรียนออกเป็น 2 หลักสูตร คือ หลักสูตรปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์เอกภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ซึ่งจัดการเรียนการสอนทางไกลและสามารถเรียนออนไลน์ได้ ในหลักสูตรนี้ นักศึกษาจะได้รับปริญญาตรีหลังจากที่สำเร็จการศึกษาแล้ว โดยมีอาจารย์ทั้งของเราเอง และจากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ช่วยเหลือนักศึกษาในการเรียน ก่อนที่พวกเขาจะไปสอบในแต่ละวิชาในช่วงกลางเทอมและปลายเทอม ซึ่งจะเหลือนักศึกษาที่เรียนหลักสูตรนี้อีก 3 รุ่น จำนวน 69 คน

นอกจากนี้ ในปี พ.ศ. 2566 ได้เปิดรับสมัครนักศึกษาวิทยาลัยแสงธรรม วิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย เป็นรุ่นแรก มีจำนวนนักศึกษา 23 คน และใช้หลักสูตรคณะศิลปศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม Bachelor of Arts Program in English for Education, Religion, and Culture โดยมี บาทหลวง ดร.วินัย บุญลือ เป็นรองอธิการบดี วิทยาลัยแสงธรรม วิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย และ บาทหลวง ดร.พิเชฐ แสงเทียน เป็นคณบดีคณะศิลปศาสตร์ และหัวหน้าสาขา

วิสัยทัศน์

ชุมชนการเรียนรู้เซเวียร์มีเป้าหมายเป็นสถาบันการศึกษา ที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม เพื่อยกฐานะและเสริมศักยภาพของเยาวชน ด้วยการฝึกอบรมผู้นำที่มีความสามารถและมีมนุษยธรรม พร้อมทั้งจะตอบสนองความต้องการและการท้าทายต่างๆ ในถิ่นที่อยู่ของพวกเขา

พันธกิจ

ชุมชนการเรียนรู้เซเวียร์มุ่งมั่นในการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับบริบทและองค์รวม อีกทั้งการเสริมสร้างศักยภาพให้กับนักศึกษาโดยเฉพาะที่มาจากกลุ่มชาติพันธุ์ในภาคเหนือและประเทศเพื่อนบ้าน ทั้งนี้ชุมชนให้โอกาสพวกเขาสามารถพัฒนากลายเป็นผู้ชำนาญการมืออาชีพ มีทักษะชีวิตและความสามารถ โดยมีพื้นฐานจากธรรมประเพณีการศึกษาของเยสุอิต มีจุดประสงค์ที่จะสร้างชายหญิงที่ทำงานด้วยความซื่อสัตย์ครบครันสำหรับผู้อื่นและร่วมมือกันกับผู้อื่น เพื่อสร้างโลกที่ยุติธรรมและสันติ

ลักษณะนักศึกษาที่พึงประสงค์

ผู้เรียนที่รู้จักไตร่ตรอง

ผู้สื่อสารข้ามวัฒนธรรม

ผู้ที่มีความสามารถรอบด้าน

ผู้มุ่งมั่นในการนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลง

ชุมชนการเรียนรู้เซเวียร์จึงเป็นสถาบันหนึ่งของคณะเยสุอิตที่ต้องการมอบการศึกษาเพื่อช่วยเหลือเยาวชนที่เปี่ยมไปด้วยคุณภาพไม่ว่าจะเป็นความรู้ทักษะชีวิตคุณธรรมและความลึกซึ้งทางจิตวิญญาณโดยมีพื้นฐานจากคำสอนขององค์พระเยซูเจ้าและหยั่งรากลึกในธรรมประเพณี การศึกษาของเยสุอิต ด้วยเหตุนี้เอง ชุมชนการเรียนรู้เซเวียร์จึงพยายามสร้างบุคคลเพื่อผู้อื่น อุทิศตัวเพื่อให้การศึกษาแก่ผู้ที่จะเป็นผู้นำในอนาคตที่มีความสามารถความเมตตาสงสาร และความซื่อสัตย์ เพื่อสร้างโลกที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความเห็นอกเห็นใจมนุษย มีคามยุติธรรมและมีสันติสุข

พันธกิจของคณะเยสุอิตนี้สอดคล้องกับ “ทิศทางแห่งพันธกิจหลักสากล” ของคณะเยสุอิต อันได้แก่การนำผู้อื่นไปสู่หนทางของพระเจ้าผ่านการไตร่ตรองแยกแยะและการปฏิบัติจิต การดูแล ผู้ที่ถูกทอดทิ้งการร่วมทางกับเยาวชน และการเอาใจใส่โลกที่เป็นบ้านของเราทุกคน

การอบรมทั้งครบ

ชุมชนการเรียนรู้เซเวียร์ เป็นระบบการเรียนรู้ที่นักศึกษาทุกคนต้องพักอยู่ที่หอพักของชุมชน เหตุผลก็คือ เราต้องการดูแลนักศึกษาแต่ละคนอย่างดีที่สุด และให้นักศึกษาได้รับการอบรมทั้งครบ (Holistic Formation) ไม่ว่าจะเป็น

ด้านการเรียน ที่เน้นทางการเรียนรู้ตามหลักสูตรและนำสิ่งที่เรียนรู้มาไตร่ตรองและปฏิบัติในชีวิตจริง

ด้านชีวิตจิต ได้จัดให้มีช่วงเวลาในการสวดภาวนา ร่วมพิธีมิสซา ขอบพระคุณในแต่ละวัน อีกทั้งยังเปิดโอกาสให้นักศึกษาสามารถร่วมกิจกรรมทางศาสนาอื่นๆ ได้ตามที่ตนเองนับถืออยู่

ด้านชีวิตกลุ่ม นักศึกษาทุกคนมีส่วนร่วมในการทำอาหารการเกษตร การทำความสะอาดอีกทั้งรู้จักแบ่งปันวัฒนธรรมตามชาติพันธุ์ของแต่ละคน ผ่านกิจกรรมต่างๆ

ด้านภาวะผู้นำ ฝึกการคิดวิเคราะห์ที่เปี่ยมด้วยคุณธรรมและพร้อมที่จะรัก และรับใช้สังคมรอบข้าง ในบริบท กล้าคิด กล้าทำ กล้านำ สู่การเปลี่ยนแปลง

นอกจากนั้น ตลอดระยะเวลาสี่ปีนี้ เรายังจัดทำโครงสร้างการอบรมบนพื้นฐานแห่งคุณธรรม โดยแบ่งหัวข้อที่ต้องการเน้นออกเป็นสี่ส่วนในแต่ละปี เริ่มตั้งแต่ การสร้างวัฒนธรรมแห่งความรัก การเติบโตของตนเอง ความเป็นผู้ใหญ่ที่รับผิดชอบ และความกตัญญูผ่านการรับใช้ที่มีน้ำใจสำหรับผู้อื่น ผ่านการไตร่ตรองสี่หัวข้อนี้ในประสบการณ์ของพวกเขา นักศึกษาสามารถบรรลุถึงคุณธรรมสามประการที่เราคาดหวังไว้คือ ชีวิตกลุ่ม ความรับผิดชอบต่อสังคม และการรับใช้

คุณธรรมหลัก	ระดับชั้นปี	หัวข้อ	
ชีวิตกลุ่ม	ปี 1	วัฒนธรรมแห่งความรัก	
		เทอม 1	การคืนดีกับรากเหง้าของวัฒนธรรมตนเอง
		เทอม 2	การคืนดีกับผู้อื่นและธรรมชาติ
ความรับผิดชอบ	ปี 2	การเติบโตของตนเอง	
		เทอม 3	บุคลิกภาพ
		เทอม 4	ความเป็นมืออาชีพ
	ปี 3	ความเป็นผู้ใหญ่ที่รับผิดชอบ	
		เทอม 5	ภาวะผู้นำ
		เทอม 6	ความตระหนักทางสังคม
การรับใช้	ปี 4	ความกตัญญูผ่านการรับใช้ที่มีน้ำใจสำหรับผู้อื่น	
		เทอม 7	การเฉลิมฉลองทางวัฒนธรรม
		เทอม 8	ความกตัญญูผ่านการรับใช้ที่มีน้ำใจสำหรับผู้อื่น และสังคม

โครงการภาษาอังกฤษสำหรับแณรและผู้ฝึกหัด (XIP)

เราจัดให้มีการสอนภาษาอังกฤษแบบเข้มข้นเป็นเวลาประมาณหนึ่งปีสำหรับแณรที่มาจากสังฆมณฑลและคณะนักบวชต่างๆ เพื่อเตรียมตัวในการเรียนปริญญาตรีด้านปรัชญาในภายหลัง หรือการอบรมขั้นถัดไป

โดยโครงการนี้แบ่งออกเป็นสามคอร์สด้วยกัน ได้แก่ ระดับเริ่มต้น ระดับกลาง และระดับสูง นอกจากนี้ยังมีการติวเข้มส่วนตัวหรือกลุ่มเล็กในช่วงเวลาเย็นกับอาสาสมัครชาวต่างชาติอีกด้วย โดยในแต่ละระยะเวลาของแต่ละคอร์สนี้จะใช้เวลาประมาณสามเดือน โดยมีการพักเบรก และกิจกรรมอื่นๆ ในระหว่างนี้

นอกเหนือจากด้านวิชาการ เรายังเน้นการอบรมแบบต่อเนื่องและองค์รวม ซึ่งหมายความว่าผู้เรียนจะมีโอกาสพัฒนาทั้งด้านชีวิตจิต ชีวิตกลุ่ม และงานอภิบาล เพื่อบรรลุเป้าหมายดังกล่าว เราได้จัดเตรียมกิจกรรมต่างๆ ไว้ดังนี้

- กิจกรรมประจำวัน : มิสซา สวดภาวนา การทำสวน กีฬา การแบ่งปัน เป็นต้น
  - ช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ : การทำงานอภิบาลตามวัดหรือศูนย์นักบวชต่างๆ ข้างนอก
  - ช่วงท้ายของแต่ละคอร์ส : การเข้าเฝ้า การไตร่ตรองแบ่งปัน
  - ช่วงท้ายของโครงการ : ค่ายอาสาพัฒนา
- โดยปกติแล้ว โครงการนี้จะเริ่มจากเดือนพฤษภาคมถึงเดือนกุมภาพันธ์ของปีถัดไป

ผลงานระดับนานาชาติ

ชุมชนการเรียนรู้เซเวียร์ได้รับเหรียญรางวัลนักบุญปีเตอร์ คาร์นีสอุส เมื่อวันที่ 6 สิงหาคม พ.ศ. 2565 ในช่วงงานสัมมนาของสหพันธ์มหาวิทยาลัยเยสุอิตระดับนานาชาติ (The International Association of Jesuit Universities หรือ IAJU) ณ วิทยาลัยบอสตัน ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยมี บาทหลวง ดร.วินัย บุญลือ เป็นตัวแทนสถาบันในการรับเหรียญรางวัลนี้จากคุณพ่ออาตุโร โซซา มหาธิการเจ้าคณะเยสุอิต โดยปกติแล้ว เหรียญรางวัลนักบุญปีเตอร์ คาร์นีสอุสนี้ จะถูกมอบให้แก่บุคคล สถาบัน หรือกลุ่มบุคคล ที่อุทิศตัวสำหรับการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยของคณะเยสุอิต พวกเขาเป็นประจักษ์พยานและเผยแพร่คุณธรรมแห่ง “ความเชื่อและความยุติธรรม” ผ่านการรับใช้อันบังเกิดผล การขยายโอกาสทางการศึกษาเยสุอิตออกสู่สังคม และสร้างการตระหนักรู้ในคุณค่าของพันธกิจด้านวิชาการของคณะเยสุอิต

วิทยาลัยแสงธรรม วิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย

วิทยาลัยแสงธรรม มีพันธกิจในการจัดการศึกษาอบรมโดยใช้กระบวนการจัดการทางการศึกษาตามอัตลักษณ์ของสถาบัน ผลิตบัณฑิตให้มีลักษณะที่พึงประสงค์ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และอัตลักษณ์ทางการศึกษาของวิทยาลัย ที่เน้นคุณค่าและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์อันเป็นพื้นฐานสำคัญในการดำเนินชีวิต และหลักคิดและความเข้าใจทางภาษาที่เป็นทั้งทักษะในการดำเนินชีวิตและองค์ความรู้พัฒนาอาชีพ และทักษะทางศาสนาและวัฒนธรรมในการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสันติ และไม่ล้มศาสนาและวัฒนธรรมถิ่นที่เกิด ซึ่งมีส่วนช่วยให้บัณฑิตยึดมั่นในคุณค่าและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์และเคารพในศักดิ์ศรีและคุณค่าทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน สนับสนุนและส่งเสริมให้บัณฑิตมีความสามารถทางการคิดที่ลุ่มลึก มีทักษะในการบูรณาการความรู้ทางวิชาการในการดำเนินชีวิตของตนเอง และถ่ายทอดสื่อสารองค์ความรู้ต่างๆ และเป็นพื้นฐานในการศึกษาวิชาการในขั้นสูงต่อไป

สภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย ในการประชุมเมื่อวันที่ 20 สิงหาคม พ.ศ. 2562 ได้พิจารณาข้อเสนอของคณะแห่งพระเยซูเจ้า (คณะเยสุอิต) เกี่ยวกับการจัดการศึกษาของวิทยาลัยแสงธรรม โดยสร้างความร่วมมือระหว่างวิทยาลัยแสงธรรมกับมุลินีเยสุอิตเพื่อการศึกษาภายใต้การดูแลของคณะแห่งพระเยซูเจ้า (คณะเยสุอิต) เพื่อเป็นการดำเนินงานร่วมกันอย่างเป็นเอกภาพที่ก่อให้เกิดคุณประโยชน์ในด้านการศึกษาอบรมของพระศาสนจักรในประเทศไทย รวมทั้งเป็นการมอบโอกาสและพัฒนาด้านการศึกษาสำหรับเยาวชน เป็นต้นเยาวชนในชุมชนท้องถิ่นซึ่งคณะแห่งพระเยซูเจ้า (คณะเยสุอิต) ได้ดำเนินการจัดตั้งชุมชนการเรียนรู้เซเวียร์ จ.เชียงราย ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการมุ่งส่งเสริมการศึกษาอบรมแก่ผู้ที่ต้องการโอกาสทางการศึกษา เฉพาะอย่างยิ่งในภาคเหนือของประเทศไทยและประเทศเพื่อนบ้าน

ต่อมา วิทยาลัยแสงธรรมและมูลนิธิเยสุอิตเพื่อการศึกษา ได้พิจารณาร่วมกันถึงเป้าหมายของการจัดการศึกษา และพันธกิจในการจัดการศึกษา โดยมีแนวคิดในการจัดตั้งวิทยาเขตของวิทยาลัยแสงธรรมชั้น ณ ศูนย์การศึกษาเซเวียร์ อ.เชียงใหม่ จ.เชียงใหม่ ซึ่งจัดการศึกษาโดยเน้นด้านภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อเยาวชน และชุมชนในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ ในหลักสูตรการศึกษาระดับชั้น สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

คณะกรรมการบริหารวิทยาลัยแสงธรรมร่วมกับมูลนิธิเยสุอิตเพื่อการศึกษาได้ประชุมร่วมกันถึงแนวทางการดำเนินงาน โดยได้ข้อสรุปในการจัดตั้งวิทยาเขตขึ้น ได้กำหนดชื่อว่า “วิทยาลัยแสงธรรม วิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย” โดยได้นำเสนอต่อสภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย ในการประชุมสมัชชาสามัญ ครั้งที่ 2/2022 เมื่อวันที่ 29 กันยายน พ.ศ. 2564

แนวคิดเชิงนโยบาย

1. วิทยาลัยแสงธรรม ได้ดำเนินการเสนอขอจัดตั้งวิทยาลัยแสงธรรม วิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย โดยนำเสนอที่ประชุมสภาวิทยาลัยแสงธรรม ในคราวประชุมครั้งที่ 3/2565 เมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม พ.ศ. 2565 โดยมีมติเห็นชอบให้ดำเนินการ (10/10) และรายงานต่อสภาวิทยาลัย ทราบเป็นระยะ

2. แนวคิดหลักในการปรับโครงสร้างของวิทยาลัยแสงธรรม ในการจัดตั้งวิทยาลัยแสงธรรม วิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย คือ การขยายโอกาสทางการศึกษาที่เป็นประโยชน์ต่อเยาวชน ชุมชน ในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ และพื้นที่บริเวณใกล้เคียง โดยเฉพาะทางด้านภาษาอังกฤษ ซึ่งนำมาบูรณาการองค์ความรู้กับทางด้านศาสนา และวัฒนธรรม ซึ่งวิทยาลัยแสงธรรม เป็นวิทยาลัยเฉพาะทางซึ่งจัดการเรียนการสอนทางด้านศาสนาคริสต์ เป็นหลัก อีกทั้งเป็นการสร้างความเข้มแข็งทางวิชาการและพัฒนาสู่จุดเน้นทางวิชาการของวิทยาลัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ลดความซ้ำซ้อนในการ

ปฏิบัติงานสนับสนุน โดยกำหนดให้มีโครงสร้างการบริหารแบบแผนเดียวกันทั้ง 2 แห่ง เพื่อช่วยในการบริหารจัดการได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีรองอธิการบดีวิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย และคณบดีในวิทยาลัยแสงธรรม วิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย เป็นผู้บริหารจัดการ ซึ่งเป็นผู้ที่สามารถทุ่มเทความรู้ความสามารถ และเวลาในการบริหารวิชาการ ลดภารกิจในงานบริหาร เพื่อนำคณะและวิทยาเขตฯ ก้าวสู่การเป็นผู้นำทางวิชาการ

3. วิทยาลัยแสงธรรม วิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย ได้พิจารณา กำหนดรูปแบบให้ส่วนงานวิชาการ ซึ่งประกอบด้วย คณะ และวิทยาเขต ให้มีการกำหนดโครงสร้างภายในคณะ/วิทยาลัยเป็น “สาขาวิชา” เพื่อให้เกิดการบูรณาการงานร่วมกัน โดยให้ลดภาระงานในการบริหารงานทั่วไป ต่างๆ อาทิ งานเชิงธุรการ เอกสาร การเงินและพัสดุ ให้พยายามรวมศูนย์ สำนักงานวิชาการ (วิทยาลัยแสงธรรม วิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย มีการบริหารแบบรวมศูนย์บริการประสานภารกิจ คณบดีในวิทยาลัยแสงธรรม วิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย เป็น Academic Dean) และให้สาขาวิชาทำหน้าที่บริหารวิชาการเป็นหลักทั้งบริหารรายวิชา/หลักสูตร การพัฒนาจุดเน้นสู่การตอบโจทยุทธศาสตร์ชาติ งานวิจัยและการบริหารและพัฒนา อาจารย์ในการสร้างตำแหน่งทางวิชาการภายในสาขาวิชา เป็นต้น โดยในระยะแรกเริ่มให้ดำเนินการเปิดหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาศาสนาและวัฒนธรรม ภายใต้การดูแลของคณะศิลปศาสตร์ เพื่อสามารถดำเนินการบริหารจัดการได้เต็มกำลังความสามารถ ให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด และพัฒนาไปสู่การบูรณาการระหว่างศาสตร์ในระยะต่อไป

วัตถุประสงค์ ภารกิจ ของวิทยาลัยแสงธรรม วิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย

1. วัตถุประสงค์

1.1 เพื่อส่งเสริมความเป็นวิทยาลัยด้านศาสนา การศึกษา และวัฒนธรรมของวิทยาลัยแสงธรรม ซึ่งมีจุดเน้นทางด้านศาสนา และเป็นลักษณะเฉพาะของวิทยาลัย

1.2 เพื่อส่งเสริมความเป็นสากลของวิทยาลัยแสงธรรม วิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย ไปสู่ความเป็นเลิศ และเป็นศูนย์การศึกษาของภูมิภาคอาเซียน

1.3 เพื่อเป็นหน่วยงานของวิทยาลัยแสงธรรม ในการพัฒนาองค์ความรู้ด้านศาสนา วัฒนธรรม และภาษาต่างประเทศ ให้กับนักศึกษา บุคลากร และบุคคลทั่วไป

1.4 เพื่อเป็นศูนย์กลางในการเสริมสร้างความร่วมมือทางด้านวิชาการ การจัดการเรียน การสอน การวิจัย โดยเฉพาะด้านศาสนา วัฒนธรรม และภาษาต่างประเทศ กับสถาบันการศึกษาในต่างประเทศ วิทยาเขตอื่นๆ ของวิทยาลัยแสงธรรม รวมถึงหน่วยงานต่างๆ ภายในวิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย

2. ภารกิจ

2.1 จัดการเรียนการสอนหลักสูตรระดับปริญญาตรี โดยในช่วงปีการศึกษา 2566 ได้กำหนดแผนการเปิดหลักสูตร ดังนี้

- หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม

2.2 จัดการเรียนการสอนรายวิชาศึกษาทั่วไปทุกรายวิชาให้กับหลักสูตรของทุกคณะในวิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย

2.3 ให้การสนับสนุนคณะอื่นๆ ในวิทยาลัยแสงธรรม วิทยาเขตเซเวียร์ เชียงรายในการเปิดหลักสูตร การแสวงหาความร่วมมือ ทางวิชาการ และการพัฒนาภาษาต่างประเทศของหลักสูตร

2.4 ให้บริการอบรมให้ความรู้ทางภาษาต่างประเทศและการจัดสอบวัดความรู้ทางภาษา

2.5 เสริมสร้างสมรรถนะสากลด้านภาษาต่างประเทศให้กับนักศึกษา และบุคลากร วิทยาลัยแสงธรรม วิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย

ชุมชนการเรียนรู้เซเวียร์สู่วิทยาลัยแสงธรรม วิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย

ชุมชนการเรียนรู้เซเวียร์สู่วิทยาลัยแสงธรรม วิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย

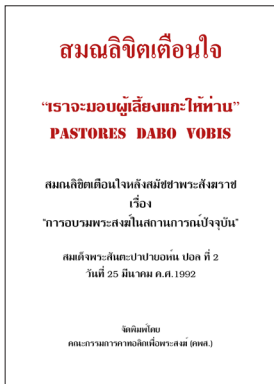
[แนะนำหนังสือ]

สมณลิขิตเตือนใจ

“เราจะมอบผู้เลี้ยงแกะให้ท่าน”

(Pastores Dabo Vobis)

บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร

ชื่อหนังสือ : สมณลิขิตเตือนใจ “เราจะมอบผู้เลี้ยงแกะให้ท่าน”
(Pastores Dabo Vobis)

ผู้เขียน : นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปาโยฮัน ปอล ที่ 2
ผู้จัดพิมพ์ : คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพระสงฆ์
พิมพ์ครั้งแรก : กันยายน 2566/2023
จำนวนหน้า : 281 หน้า

พระศาสนจักรคาทอลิกได้ให้เอกสารสำคัญสำหรับเป็นแนวทางการอบรมพระสงฆ์คือ เอกสารของสังคายนาวาติกันที่สอง 1. “สมณกฤษฎีกาเรื่องการอบรมเพื่อเป็นพระสงฆ์” (Optatum Totius) 1965 เอกสารของสมณกระทรวงว่าด้วยการศึกษาคาทอลิก 2. “ระบบพื้นฐานการอบรมพระสงฆ์” (Ratio Fundamentalis Institutionis Sacerdotalis (Jan, 6, 1970) ฉบับแรก 3. สมณลิขิตเตือนใจ “เราจะมอบผู้เลี้ยงแกะให้ท่าน” (Pastores Dabo Vobis) เรื่อง “การอบรมพระสงฆ์ในสถานการณ์ปัจจุบัน” ของนักบุญสมเด็จพระสันตะปาปาโยฮัน ปอล ที่ 2 (1992) 4. เอกสารของสมณกระทรวงพระสงฆ์ “พระพร

แห่งกระแสเรียกพระสงฆ์” (The Gift of Priestly Vocation) หรือ เอกสาร “ระบบพื้นฐานการอบรมพระสงฆ์” (Ratio Fundamental Institutionis Sacerdotalis) ฉบับที่สอง 2016 สมณลิขิตเตือนใจ “เราจะมอบผู้เลี้ยงแกะให้ท่าน” เรื่อง “การอบรมพระสงฆ์ในสถานการณ์ปัจจุบัน” ของนักบุญสมเด็จพระสันตะปาปาโยฮัน ปอล ที่ 2 (1992) มีความสำคัญมีเนื้อหา 6 บท ดังนี้

อาร์มภท

บทที่ 1 เรื่องท้าทายในการอบรมพระสงฆ์ พระสงฆ์ในยุคสมัยของตน ชาวดีปัจจุบัน ความหวังและอุปสรรค เยาวชน : กระแสเรียก และการอบรมพระสงฆ์ การวินิจฉัยด้วยพระวรสาร

บทที่ 2 ธรรมชาติและพันธกิจของสังฆภาพแห่งศีลบวช มองดูพระสงฆ์ พระศาสนจักรเป็นธรรมล้ำลึก ความเป็นหนึ่งเดียวกันและพันธกิจความสัมพันธ์กับพระคริสต์ฯ การรับใช้พระศาสนจักรและโลก

บทที่ 3 ชีวิตจิตของพระสงฆ์ กระแสเรียกสู่ความศักดิ์สิทธิ์ รูปแบบพระคริสต์ฯ และความรักของผู้อภิบาล ชีวิตจิตกับศาสนบริการ ชีวิตตามพระวรสารอย่างถึงรากถึงโคน การมุ่งมั่นอุทิศตนเพื่อพระศาสนจักร

บทที่ 4 กระแสเรียกพระสงฆ์ในงานอภิบาลของพระศาสนจักร แสวงหา ติดตาม พักอยู่ด้วย พระพรแห่งกระแสเรียก การริเริ่มของพระเจ้าและการตอบสนองของมนุษย์ เนื้อหาและวิธีการอภิบาลเพื่อส่งเสริมกระแสเรียก เราทุกคนเป็นผู้รับผิดชอบต่อกระแสเรียกพระสงฆ์

บทที่ 5 การอบรมผู้สมัครเป็นพระสงฆ์

1. มิติของการอบรมพระสงฆ์ ด้านความเป็นมนุษย์ ด้านชีวิตจิต ด้านสติปัญญา ด้านอภิบาล

2. การกำหนดขั้นตอน การอบรมพระสงฆ์ สามเณรลาัยใหญ่ สามเณรลาัยเล็ก และรูปแบบอื่นๆ

3. ผู้อบรมพระสงฆ์ พระศาสนจักรและพระสังฆราช สามเณรลาัยและหมู่คณะ อาจารย์เทววิทยา ชุมชนต้นกำเนิด กลุ่มหรือองค์กร และขบวนการเยาวชน ตัวผู้สมัครเอง

บทที่ 6 การอบรมต่อเนื่องของพระสงฆ์ เหตุผลด้านเทววิทยา มิติต่างๆ ความหมายลึกซึ้งของการอบรมต่อเนื่อง ทุกวัยและทุกสภาพชีวิต ผู้ให้การอบรมต่อเนื่อง เวลา รูปแบบ และวิธีการอบรมต่อเนื่องของพระสงฆ์

สรุป

คำนำ : อารัมภบท

“เราจะมอบผู้เลี้ยงแกะให้ท่าน” (Pastores Dabo Vobis) เป็นสมณลิขิตเตือนใจหลังการประชุมสมัชชาสามัญสามัญ ค.ศ. 1990 เรื่อง “การอบรมพระสงฆ์ในสถานการณ์ปัจจุบัน” ของนักบุญสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 “เราจะให้ผู้เลี้ยงที่ทำตามใจเราแก่ท่าน” (ยรม 3:15) พระเจ้าทรงสัญญาแก่ประชากรของพระองค์ว่า จะไม่ทรงปล่อยให้พวกเขาปราศจากผู้เลี้ยงแกะ และไม่ใช้ผู้เลี้ยงแกะแบบใดก็ได้ แต่เป็นผู้เลี้ยงแกะ “ตามหัวใจของพระองค์” และ “หัวใจ” ของพระเจ้าได้เปิดเผยแก่เราอย่างเต็มที่ในดวงพระทัยของพระคริสตเจ้า ผู้เลี้ยงแกะที่ดี พระศาสนจักรปรารถนาที่จะเห็นพระสัญญานี้เกิดขึ้นจริงในวิถีใหม่ที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น เข้มข้นและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

วัตถุประสงค์ของการประชุมสมัชชาสามัญสามัญ ค.ศ. 1990 สามารถสรุปได้ดังนี้

1. เพื่อส่งเสริมสนับสนุนกระแสเรียกพระสงฆ์ ถ้าปราศจากพระสงฆ์พระศาสนจักรจะไม่สามารถดำเนินชีวิตปฏิบัติตามอัตลักษณ์ที่สำคัญและพันธกิจของพระศาสนจักรในประวัติศาสตร์ที่ตอบสนองพระบัญชาของพระคริสตเจ้าที่ว่า “ท่านทั้งหลายจงไปสั่งสอนนานาชาติให้มาเป็นศิษย์ของเรา” (มธ 28:19) และ “จงทำการนี้เพื่อระลึกถึงเราเถิด” (ลก 22:19; 1 คร 11:24) พระสัญญาของพระเจ้าเป็นรากฐานและแรงกระตุ้นให้ฟื้นฟูความเชื่อและความหวังอย่างแรงกล้าขึ้นใหม่ แม้เผชิญกับการขาดแคลนพระสงฆ์ ซึ่งกำลังเกิดขึ้นทั่วโลก ทุกคนถูกเรียกให้มาร่วมกันไว้วางใจอย่างเต็มเปี่ยมเพื่อทำให้พระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จ

2. เพื่อให้ความสำคัญกับการอบรมพระสงฆ์ให้มีคุณภาพ

2.1 สถานการณ์ของพระศาสนจักรและวัฒนธรรมปัจจุบัน ความสนใจเปลี่ยนจากปัญหาเรื่องเอกลักษณ์ของพระสงฆ์ ไปสู่ “กระบวนการอบรมพระสงฆ์และคุณภาพชีวิตสงฆ์” การจัดทำโครงการแผนงานการอบรมตามขั้นตอนต่างๆ สำหรับผู้ที่กำลังก้าวเข้าสู่สังฆภาพด้วยการทำให้ทันสมัยและเหมาะสมยิ่งขึ้นในสถานการณ์ปัจจุบัน

2.2 พระศาสนจักรถือว่าการอบรมพระสงฆ์ในอนาคต การเอาใจใส่ดูแลให้แต่ละคนก้าวหน้าสู่ความศักดิ์สิทธิ์ในการทำงานศาสนบริการของตน และดูแลให้ได้รับการฟื้นฟูเพื่อมุ่งมั่นอุทิศตนทำงานให้เหมาะกับยุคสมัย เป็นภารกิจที่สำคัญและเรียวกริ่งมากที่สุดประการหนึ่ง เพื่ออนาคตของงานประกาศข่าวดีแก่มวลมนุษยชน

2.3 งานอบรมพระสงฆ์เป็นงานสืบสานงานของพระคริสตเจ้า เพื่อทำให้คำสัญญาของพระเจ้าสำเร็จ “เราจะให้ผู้เลี้ยงที่ทำตามใจเราแก่ท่าน” (ยรม 3:15) และการฟื้นฟูมุ่งมั่นอุทิศตนในงานอภิบาล กระแสเรียกและการอบรมผู้เตรียมตัวพระสงฆ์และการอบรมต่อเนื่องของพระสงฆ์ โดยตระหนักว่าอนาคตของพระศาสนจักรเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอดพ้นขึ้นกับการมุ่งมั่นอุทิศตนในงานนี้

3. เพื่อกำหนดแนวทางการอบรมต่อเนื่องของพระสงฆ์ เหตุผล มิติ ความหมายของการอบรมต่อเนื่อง ทุกช่วงวัย ผู้ให้การอบรม เวลา รูปแบบ และวิธีการของการอบรมต่อเนื่อง

บทที่ 1 ผู้ได้รับการคัดเลือกจากมวลมนุษยชน (ฮบ 5:1)

เรื่องท้าทายในการอบรมพระสงฆ์ กล่าวถึงสภาพแวดล้อมทางสังคม และวัฒนธรรมเพื่อให้เห็นภาพรวมและทำให้เกิดการตระหนักรู้ “มหาสมณะทุกองค์ย่อมได้รับการคัดเลือกจากมวลมนุษยชน” (ฮบ 5:1) มี “คุณลักษณะมนุษย์” สภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม สิ่งที่เป็นแง่บวกและลบ ปัญหาต่างๆ และศักยภาพสู่แนวทางใหม่ งดงาม เสี่ยง อุปสรรค ในสังคม และในพระศาสนจักรเอง (ข้อ 5-8)

พระสงฆ์ในยุคสมัยของตน “มีลักษณะสงฆ์ที่ไม่เปลี่ยนคือ ลักษณะเหมือนพระคริสต์เจ้าผู้ทรงแสดงบทบาทสงฆ์อย่างสมบูรณ์ทรงตั้งสังฆภาพแห่งศาสนบริการ ซึ่งบรรดาอัครสาวกได้รับมอบสังฆภาพให้คงอยู่ตลอดประวัติศาสตร์ พระสงฆ์จะต้อง “ปรับให้เข้ากับยุคสมัยและสิ่งแวดล้อมของชีวิต เปิดรับแสงสว่างจากพระจิตเจ้า รับผิดชอบต่อความต้องการฝ่ายจิตที่ลึกที่สุด กำหนดภารกิจ วิธีกิจการ เพื่อตอบสนองความคาดหวังของมนุษย์ได้” บรรดาพระสังฆราชผู้ร่วมประชุมสมัชชาฯ ได้ค้นหา ปัจจัยบวกและลบในด้านสังคม วัฒนธรรม และพระศาสนจักรที่ส่งผลกระทบต่อบรรดาเด็กชาย วัยรุ่น และคนหนุ่มที่รับเรียกสู่ชีวิตสงฆ์ มีความยากลำบากอะไรที่ต้นเหตุจากยุคสมัย ความเป็นไปได้ใหม่ๆ สำหรับการทำงานศาสนบริการของสงฆ์

สภาพสังคมที่มีปัจจัยเชิงบวก (ข้อ 6-7) ตระหนักถึงศักดิ์ศรีของมนุษย์และเปิดรับคุณค่าทางศาสนา ศาสนบริการของพระสงฆ์ ยุติธรรมและสันติภาพ ใส่ใจดูแลสิ่งสร้าง เคารพธรรมชาติ แสวงหาความจริง ปกป้องศักดิ์ศรีของมนุษย์ สมานฉันท์ในระดับนานาชาติ จัดระเบียบของโลกใหม่ให้ยุติธรรมและสันติ มีการพัฒนา ก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร ปฏิสัมพันธ์กับวัฒนธรรมต่างๆ เรียกร้องให้มีจริยธรรม จำกัดความเจริญก้าวหน้า

สภาพสังคมพระศาสนจักรในเชิงบวก อนาคตต่ออุดมการณ์ คุณค่าฝ่ายจิตและศาสนากำลังหายไป เอื้อต่อการประกาศข่าวดี มีพระศาสนจักรเกิดใหม่ รักในพระคัมภีร์มากขึ้น มีแบบอย่างพระศาสนจักรใหม่ มีพยานชีวิตมรณสักขีในพระศาสนจักรยุโรปกลางและตะวันออกและอื่นๆ มีความกระหายหาพระเจ้า การแสวงหาพระเจ้าที่ลึกซึ้งและกว้างขวาง

สภาพสังคมที่มีปัจจัยเชิงลบและปัญหาต่างๆ ลัทธิเหตุผลนิยม มีอัตวิสัยของบุคคล ปังเจกบุคคลนิยม ไม่มีมนุษยสัมพันธ์แท้ ความเหงา สุขนิยม เมินเฉยข้อเรียกร้องด้านชีวิตจิตและศาสนา ลัทธิอเทวนิยมเชิงปฏิบัติ ครอบครัแตกแยกหย่าร้าง ความหมายเรื่องเพศคลุมเครือหรือบิดเบือน อยู่ติธรรม ลัทธิทุนนิยมมนุษยธรรม ช่องว่างรวยจนมาก

สภาพปัญหาและปัจจัยเชิงลบในสังคมพระศาสนจักร สัตบุรุษไม่รู้ คำสอน การสอนคำสอนมีผลน้อย ขาดแคลนพระสงฆ์ ไม่ได้รับการอภิบาล ให้เติบโตเป็นผู้ประกาศข่าวดี สื่อมวลชนดึงดูมากกว่า พหุนิยมที่ไม่ถูกต้องในวิชาเทววิทยาวัฒนธรรมและคำสอนด้านอภิบาล ขัดขวางการฟื้นฟู คริสตศาสนสัมพันธ์ ไม่รับอำนาจการสั่งสอนของพระศาสนจักร ลดข่าวดี เป็นส่วนหนึ่งของการปลดปล่อยมนุษย์ เชื่อถือไสยศาสตร์ นับถือศาสนา แบบไม่มีพระเจ้า ปัญหาเชื้อชาติและศาสนา เกิดลัทธิสัมพัทธนิยม ลัทธิ ปัจเจกนิยมลัทธิอัตวิสัยนิยมในเรื่องความเชื่อ มีด้านลบต่อกระแสเรียก พระสงฆ์

ปัญหาและอุปสรรคของเยาวชนในมิติทางสังคมและวัฒนธรรม (ข้อ 8-9) การดึงดูดจาก “สังคมบริโภคนิยม” รุนแรงถูกรอบงำโดย ปัจเจกนิยม วัตถุนิยม และสุขนิยม “ความอยู่ดีกินดี” กลายเป็นอุดมการณ์ “สนใจ” “การมี” แทน “การเป็น” มีตรรกะที่เห็นแก่ตัวเอาเปรียบผู้อื่น เรื่องเพศลดคุณค่าศักดิ์ศรีการมอบตนเป็นเพียงการบริโภคนิยม บิดเบือนเสรีภาพ ทำตามสัญชาตญาณอย่างตาบอด เสื่อมในหลักจริยธรรมศาสนา ปฏิเสธพระเจ้า ยากที่จะตอบสนองกระแสเรียกสงฆ์

ปัญหาและอุปสรรคของเยาวชนในมิติเชิงลบของพระศาสนจักร ขาดมิติใหม่ๆ ด้านอภิบาลเยาวชนการช่วยให้พ้นปัญหาต่างๆ เชื้อองชำระเริ่ม คำจูงงานอภิบาลเยาวชนอย่างกล้าหาญทันสมัย เยาวชนโดดเดี่ยว อ่อนแอ วิทยาศาสตร์วิจารณ์ ไม่เสนอประสบการณ์ชีวิตคริสตชนที่ลึกซึ้งแก่เยาวชน ขาด การอบรมเรื่องกระแสเรียกพระสงฆ์แก่เยาวชน

แรงจูงใจเชิงบวกของเยาวชนในสังคมทั่วไป พร้อมแสวงหาคคุณค่า ด้านศีลธรรมและชีวิตจิตอย่างแท้จริง พร้อมมอบตนเป็นของขวัญแด่พระ คริสต์และพระศาสนจักรในฐานะพระสงฆ์ มีพลังอุดมการณ์ เสรีภาพ ความถูกต้อง จริงใจ มิตรภาพแท้ ยุติธรรม เป็นหนึ่งเดียว อุทิศตนเพื่อ สันติภาพ อาสาสมัครทำงานรับใช้ในรูปแบบต่างๆ เพื่อผู้ถูกทอดทิ้ง

แรงจูงใจเชิงบวกของเยาวชนในพระศาสนจักร เสื่อมสลายของ ลัทธิอุดมการณ์ต่างๆ แสวงหาคุณค่าและความหมายแท้จริงของชีวิต ความทุกข์และความตาย สนใจเรื่องศาสนาและความต้องการชีวิตจิตมากขึ้น บรรณานา “ประสบการณ์ทะเลทราย” ภาวนาอ่านพระวาจามากขึ้น เกิด กลุ่มต่างๆ มากขึ้น ชื่อสัตย์ต่อพระจิตเจ้า “การประกาศข่าวดีใหม่” ปกป้องและส่งเสริมศักดิ์ศรีของบุคคล ช่วยเยาวชนสามารถพบหนทางติดตามพระคริสตเจ้าและการน้อมรับสังฆภาพ

การวินิจฉัยด้วยพระวรสาร (ข้อ10) เป็นเครื่องมือในการแสวงหา พระประสงค์ของพระเจ้า (รม 12:2) เพื่อเข้าใจในสถานการณ์ที่สำคัญซับซ้อน ต้องมีข้อมูลที่ถูกต้องและมีการตีความสถานการณ์ เช่น เมล็ดข้าวพันธุ์ดีและข้าวละมาน“อยู่ร่วมกัน” (มธ 13:24)การแยกแยะความดีจากความชั่ว ปัจจัยบวกและลบและตามคุณค่าของมัน สภาสังคายนาวาติกัน ครั้งที่ 2 สอนว่า “พระศาสนจักรมีหน้าที่วินิจฉัยเครื่องหมายแห่งกาลเวลา และมีหน้าที่ตีความภายใต้แสงสว่างแห่งพระวรสาร ด้วยภาษาที่เข้าใจได้ สำหรับผู้คนทุกสมัย พระศาสนจักรจะสามารถตอบปัญหาที่มีอยู่ตลอดเวลาที่ผู้คนมักถามเกี่ยวกับชีวิตในปัจจุบันนี้และชีวิตในอนาคตว่ามีความเกี่ยวข้องกันอย่างไร เราจึงต้องรู้จักและเข้าใจโลกที่เราดำรงชีวิตอยู่ รวมถึงการ รอคอยและความปรารถนา และบ่อยครั้งก็เป็นคุณลักษณะที่ต้นตอเร้าใจของโลกนี้ด้วย” (GS.4) การวินิจฉัยด้วยพระวรสารอยู่บนความวางใจในความรักของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงดูแลพระศาสนจักรอยู่ตลอดเวลาโดยมีรู้เห็นดีเห็นอยู่ (อฟ 5:29) อาศัยแสงสว่างจากพระจิตเจ้า พระพรแห่งปรีชาญาณของพระบิดาต่อพระสัญญาของพระองค์

บทที่ 2 พระองค์ทรงเจิมข้าพเจ้าและทรงส่งข้าพเจ้าไป ธรรมชาติและพันธกิจของสังฆภาพแห่งศีลบวช

นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 กล่าวถึงพันธกิจของพระเยซูคริสต์ (ลก 4:18-19; อสย 61:1-2) พระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นสงฆ์ ประกาศ และกษัตริย์ ซึ่งเป็นอัตลักษณ์ของสงฆ์ บรรดาพระสังฆราชผู้เข้าร่วมประชุมสมัชชาฯ กล่าวถึงวิกฤตการณ์หลังสภาสังคายนาวาติกันที่ 2 คือวิกฤตการณ์ “อัตลักษณ์ของสงฆ์” มีการละทิ้งกระแสเรียกจำนวนมาก โดยเฉพาะกระแสเรียกธรรมทูต การประชุมสมัชชาฯ ปี 1990 ได้ค้นพบธรรมล้ำลึกที่สมบูรณ์ของอัตลักษณ์ของสงฆ์อีกครั้งหนึ่ง พระศาสนจักรตระหนักว่าอัตลักษณ์สงฆ์ผู้รับใช้แบบพระคริสต์ถูกสร้างขึ้นโดยอาศัยการอบรม จึงต้องให้ความสำคัญกับการอบรมสงฆ์อย่างมีคุณภาพและต่อเนื่องเพื่อคุณภาพของชีวิตและพันธกิจของพระสงฆ์ (ข้อ 11)

ในพระศาสนจักรในฐานะธรรมล้ำลึก ความหนึ่งเดียวกัน และพันธกิจ

ข้อ 12. “อัตลักษณ์ของพระสงฆ์” เป็นอัตลักษณ์เดียวกับของคริสตชนทุกคนมีกำเนิดในพระตรีเอกภาพ” (LG.5) “พระศาสนจักรเป็นธรรมล้ำลึก เพราะเป็นชีวิตและความรักของพระบิดา พระบุตร และพระจิตเป็นพระพรที่ให้เปล่า แก่ทุกคนที่เกิดใหม่ด้วยน้ำและพระจิต (ยน 3:5) อัตลักษณ์ของสงฆ์อาศัยศีลบวชถูกปรับเปลี่ยนให้เป็นเหมือนพระคริสตเจ้าในรูปแบบที่พิเศษเป็นพิเศษและผู้เลี้ยงแกะของประชากรของพระองค์ ดำเนินชีวิตและปฏิบัติภารกิจโดยอาศัยอำนาจของพระจิตเจ้าในการรับใช้พระศาสนจักรและเพื่อความรอดของโลก ศีลบวชทำให้พระสงฆ์สนิทสัมพันธ์กับพระสังฆราชและกับพระสงฆ์องค์อื่นๆ (PO.7-8) ดึงดูดมนุษยชาติเข้ามาหาพระคริสต์ “เพื่อให้ทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกัน” (ยน 17:21)

ความสัมพันธ์ที่มีรากฐานแท้กับพระคริสต์ผู้เป็นศิระและผู้เลี้ยงแกะ

ข้อ 13. พระเยซูคริสต์ทรงเผยภาพลักษณ์ที่สมบูรณ์ของสังฆภาพแห่งพันธสัญญาใหม่ในพระองค์ตลอดพระชนม์ชีพบนโลกนี้ โดยเฉพาะในเหตุการณ์สำคัญของพระทรมาน การสิ้นพระชนม์และการกลับคืนพระชนม์ชีพ พระองค์ทรงเป็นมนุษย์เหมือนเรา เป็นพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า เป็นคนกลางที่สมบูรณ์ที่สุดระหว่างพระบิดากับมนุษยชาติ (ฮบ 8-9) ทรงทำหน้าที่คนกลางสำเร็จสมบูรณ์ เมื่อถวายพระองค์บนไม้กางเขนครั้งเดียว และตลอดไปทรงเปิดทางให้เราสู่สวรรค์บ้านของพระบิดา (ฮบ 9:24-28) ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดีที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ (อสค 34; ยรม 3:15) รู้จักแกะแต่ละตัว อุทิศชีวิตเพื่อแกะ รวบรวมให้เป็นฝูงเดียวภายใต้ผู้เลี้ยงแกะผู้เดียว (ยน 10:11-16) “มิใช่เพื่อให้ผู้อื่นรับใช้ แต่มาเพื่อรับใช้ผู้อื่น” (มธ 20:28) ล้างเท้าบรรดาศิษย์ (ยน 13:1-20) สมครใจเป็น “ลูกแกะปราศจากมลทิน” ที่ถูกถวายเป็นเครื่องบูชาเพื่อไถ่กู้เรา (ยน 1:36; วว 5:6,12) พระศาสนจักรเป็นภาพลักษณ์แท้ของพระคริสต์ ทำให้ทุกมิติชีวิตสอดคล้องกับสังฆภาพนี้

14. พระเยซูเจ้าทรงเรียกอัครสาวก“ให้อยู่กับพระองค์ เพื่อจะทรงส่งเขาออกไปเทศน์สอนโดยให้มีอำนาจขับไล่ปีศาจด้วย” (มก 3:14-15) ทรงมอบอำนาจแก่นักบุญเปโตรและอัครสาวกเรื่องชุมชนในอนาคตและการประกาศข่าวดีแก่นานาชาติและประทานพระจิตเจ้าให้ทรงสถาปนาความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับบรรดาอัครสาวก “ผู้ที่ต้อนรับท่านทั้งหลายก็ต้อนรับเรา ผู้ที่ต้อนรับเราก็ต้อนรับพระองค์ผู้ทรงส่งเรามา” (มธ 10:40) “ผู้ใดฟังท่าน ผู้นั้นฟังเรา ผู้ใดสบประมาทท่าน ผู้นั้นก็สบประมาทเรา ผู้ที่สบประมาทเรา ก็สบประมาทผู้ที่ทรงส่งเรามา” (ลก 10:16) “พระบิดาทรงส่งเรามาฉันใด เราก็ต้อนรับท่านทั้งหลายไปฉันนั้น” (ยน 20:21) “ถ้าไม่มีเรา ท่านก็ทำอะไรไม่ได้เลย” (ยน 15:5) ทำพันธกิจของพระเยซูแบบให้เปล่าเพื่อมนุษยชาติตลอดประวัติศาสตร์ถึงอวสานตกาล เป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซู กับพวกเขาและกับพระบิดา (ยน 17:20-23)

15. บรรดาอัครสาวกได้เรียกบางคนเป็นพระสังฆราช พระสงฆ์และสังฆานุกรเพื่อกระทำตามพระบัญชาของพระเยซูผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ ผู้ทรงส่งพวกเขาออกไปหามนุษย์ทุกคน พระเจ้าทรงเรียกบางคนให้มาปฏิบัติศาสนบริการด้วยการปกมือ (กจ 6:6) ถวายทอดพระพรของพระเจ้าและมอบอำนาจให้สานต่อศาสนบริการแห่งการคืนดี การดูแลฝูงแกะ และการสั่งสอน (กจ 20:28; 1 ปต 5:2) ขยายการประทับอยู่ของพระคริสต์ในท่ามกลางฝูงแกะ พระสงฆ์เป็นตัวแทน สืบสานพันธกิจ ประกาศข่าวดี และสร้างพระศาสนจักรขึ้นในพระนามของพระคริสต์

การรับใช้พระศาสนจักรและโลก

16. พระสงฆ์สัมพันธ์กับพระคริสตเจ้า มีส่วนร่วมการ “เจิมทำให้ศักดิ์สิทธิ์” และ “พันธกิจ” ของพระคริสต์ (ลก 4:18-19) “ยิ่งพระสงฆ์ทำงานเป็นตัวแทนของพระคริสตเจ้า ผู้ทรงเป็นศิรัษะและผู้เลี้ยงแกะและคู่อชีวิตของพระศาสนจักรได้มากเท่าใด พระสงฆ์ก็ยิ่งไม่เพียงแค่อยูในพระศาสนจักรเท่านั้น แต่ยังอยู่ในแนวหน้าของพระศาสนจักรด้วย ศาสนบริการของพระสงฆ์ไม่ใช่เพื่อพระศาสนจักรแห่งใดโดยเฉพาะ แต่สำหรับพระศาสนจักรสากล (PO 10) ในความเป็นหนึ่งเดียวกับพระสังฆราช พระสงฆ์เป็นเช่นเดียวกับบรรดาอัครสาวก ทำหน้าที่เป็นทูตของพระคริสตเจ้า (2 คร 5:20)”

17. ศาสนบริการโดยศีลบวชมี “รูปแบบชีวิตหมู่คณะ” สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ด้วย “การทำงานเป็นหมู่คณะ” เท่านั้น สภาสังคายนาวาติกันที่ 2 กล่าวว่า ชีวิตหมู่คณะเป็นธรรมชาติแห่งสังฆภาพ ต้องเป็นหนึ่งเดียวกับพระสังฆราช กับคณะพระสงฆ์ และกับบรรดาสัตบุรุษ ทำงานเพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสตเจ้า โดยปฏิบัติหน้าที่ต่างๆ ปรับตัวใหม่กับยุคปัจจุบันนี้” (PO7-9) ยกย่องรับใช้ฆราวาสดุจพี่น้องและเพื่อน ช่วยพวกเขาให้ปฏิบัติหน้าที่เฉพาะของตนในบริบทที่เป็นพันธกิจของพระศาสนจักร สังฆภาพแห่งศีลบวชและสังฆภาพสามัญแม้มีความแตกต่างกันทางด้านธรรมชาติ แต่ไม่ได้ต่างกันที่ระดับชั้น (LG.10) และสัมพันธ์กันต่างรับการปันส่วนมาจากสังฆภาพหนึ่งเดียวของพระคริสต์

18. สภาสังคายนา กล่าวว่า “พระพรฝ่ายจิตที่พระสงฆ์ได้รับในศึล
 บวช มิได้เตรียมพวกเขาไว้เพื่อพันธกิจที่จำกัด แต่เพื่อพันธกิจสากลแห่ง
 การช่วยให้รอดพ้นจนสุดปลายแผ่นดินโลก ด้วยเหตุผลที่ว่าทุกศาสนบริการ
 ของพระสงฆ์มีส่วนร่วมในความเต็มเปี่ยมของพันธกิจที่พระคริสตเจ้าทรง
 มอบให้บรรดาอัครสาวก” (PO.10) มีจิตตารมณ์ธรรมทูตพร้อมที่จะ
 ประกาศข่าวดีในทุกที่” (OT20) พระสงฆ์เป็นบุรุษแห่งความสนิทสัมพันธ์
 ธรรมทูตและการเสวนา เป็นพยานความเป็นพี่น้อง รับใช้ แสวงหาความ
 จริงร่วมกัน ห่วงใยส่งเสริมความยุติธรรมและสันติภาพ กับพี่น้องคริสตชน
 ต่างจารีต ต่างนิกายและผู้ที่น่าเชื่อถือศาสนาอื่น ผู้มีน้ำใจดี คนยากจน
 ทำภารกิจเร่งด่วนการประกาศข่าวดีใหม่ ช่วยประชากรของพระเจ้าให้
 ร้อนรน มีวิธีการใหม่ และแสดงออกใหม่เพื่อการประกาศและเป็นพยาน
 ถึงพระวรสาร ส่งเสริมบทบาทต่างๆของพระพรพิเศษและศาสนบริการ
 ต่างๆ ที่มีอยู่ในชุมชนของพระศาสนจักร

บทที่ 3 พระจิตขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า ชีวิตจิตของ พระสงฆ์ กระแสเรียก “เฉพาะ” สู่ความศักดิ์สิทธิ์

19. พระจิตเจ้าทรงเป็นต่อธารและการเรียกสู่ความศักดิ์สิทธิ์ เป็น
 พระจิตของพระบุตร (กท 4:6) ทรงทำให้เราเป็นเหมือนกับพระเยซูคริสต์
 และให้เรามีส่วนร่วมในชีวิตของพระองค์ในฐานะบุตร มีส่วนร่วมในชีวิตของ
 พระองค์ในความรักต่อพระบิดาและต่อพี่น้องของเรา “ถ้าเรามีชีวิตเดชะ
 พระจิตเจ้าแล้ว เราจงดำเนินชีวิตตามพระจิตเจ้าด้วย” (กท 5:25) นักบุญ
 เปาโลเตือนเราว่าชีวิตคริสตชนเป็น “ชีวิตจิต” คือชีวิตที่มีชีวิตชีวาและทรง
 นำโดยพระจิตเจ้าไปสู่ความศักดิ์สิทธิ์หรือความรักครบครัน สภาสังคายนา
 วาติกัน ที่ 2 กล่าวว่า “คริสตชนทุกคน ทุกสถานภาพหรือทุกวิถีชีวิต
 ถูกเรียกสู่ความสมบูรณ์ของชีวิตคริสตชนและสู่ความสมบูรณ์ของความรัก”
 (LG.40) ชีวิตจิตของพระสงฆ์ต่อเนื่องจากชีวิตคริสตชนที่รับศีลล้างบาป
 และได้รับศีลบวชพระสงฆ์มีวิถีชีวิตใหม่สู่ความศักดิ์สิทธิ์

20. สภาสังคายนาวาติกันที่สอง กล่าวถึง “ชีวิตจิต” ของพระสงฆ์ และพระพรและหน้าที่ที่จะเป็น “นักบุญ” โดยทางศีลบวชทำให้พระสงฆ์ เป็นเหมือนพระคริสตเจ้าผู้ทรงเป็นสงฆ์ เป็นผู้ร่วมงานกับพระสังฆราชเสริมสร้าง และสถาปนาพระวรกายทั้งครบของพระคริสต์คือพระศาสนจักร แสวงหาความศักดิ์สิทธิ์ครบครัน แม้มีความอ่อนแอตามประสามนุษย์ (2 คร 12:9) ความอ่อนแอฝ่ายเนื้อหนังตามประสามนุษย์ก็ได้รับการรักษา ให้หายด้วยความศักดิ์สิทธิ์ของผู้ที่เป็นมหาสมณะ “ผู้ศักดิ์สิทธิ์ ไร้ความผิด ไร้มลทินแยกจากคนบาปทั้งปวง” (ฮบ 7:26) (PO.12) ปัจจัยที่ช่วยให้เกิด “คุณภาพ” ของชีวิตจิตของพระสงฆ์ คือ 1. “การเจิมถวาย” ของพระสงฆ์ ซึ่งทำให้เขาเป็นเหมือนพระคริสตเจ้า ผู้ทรงเป็นศิรัษะและผู้เลี้ยงแกะของพระศาสนจักร 2. “พันธกิจ” ของพระสงฆ์ ซึ่งผูกมัดให้พระสงฆ์ เป็น “เครื่องมือที่มีชีวิตของพระคริสตเจ้า สงฆ์นิรันดร์” และให้ปฏิบัติ “ในพระนามและพระบุคคลของพระคริสตเจ้าเอง” และ 3. พยานชีวิต “การดำเนินชีวิตตามพระวรสารอย่างถึงรากถึงโคน”

การมีรูปแบบของพระคริสต์ ผู้เป็นศิรัษะ ผู้เลี้ยงแกะ และความ รักของผู้อภิบาล

21. **ชีวิตจิตของพระสงฆ์** คือ การหล่อหลอมวิถีความคิด การกระทำ ตามแบบอย่างของพระเยซูคริสตเจ้า ผู้ทรงเป็นศิรัษะและผู้เลี้ยงแกะของพระ ศาสนจักร คือความรักของผู้อภิบาล พระเยซูคริสตเจ้าเป็น “ผู้รับใช้” อย่าง สมบูรณ์สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนคือมอบพระองค์ทั้งครบด้วยความรักและ ถ่อมตน “ทรงถ่อมพระองค์จนถึงกับทรงยอมรับแม้ความตาย เป็นความตาย บนไม้กางเขน” (ฟป 2:7-8) อุทิศตนอย่างถ่อมตนและเปี่ยมด้วยความรัก ต่อพระศาสนจักร นบনอบเชื่อฟังต่อพระบิดา เป็นผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ของ พระเจ้า เป็นพระสงฆ์และเครื่องบูชา ชีวิตจิตของพระสงฆ์ทุกคนมีทัศนคติ รับใช้ประชากรของพระเจ้า (มธ 20:24) ไม่เป็น “เจ้านาย” (1 ปต 5:2-3) สมัครใจรับใช้ตามพระประสงค์ของพระเจ้าเป็น “แบบอย่างดี” กับฝูงแกะ ของตน และรับใช้โลกนำมนุษย์ชาติสู่ชีวิตที่สมบูรณ์และการปลดปล่อยให้เป็นอิสระอย่างสมบูรณ์

22. **ภาพลักษณ์ของพระเยซูคริสต์เจ้า** เป็น “ผู้เลี้ยงแกะที่ดี” (ยอห์น 10:11,14) ของชาวอิสราเอลและของมนุษยชาติ (ยอห์น 10:16) ทรงรู้สึกสงสารฝูงชนเห็นพวกเขาเหน็ดเหนื่อยต่อแท่งคูดุจฝูงแกะที่ไม่มีคนเลี้ยง (มธ 9:35-36) ค้นหาแกะที่พลัดหลง (มธ 18:12-14) ซื่นชมยินดีเมื่อแกะกลับมา ปกป้องแกะ รู้จักแกะเรียกแกะตามชื่อของมัน (ยอห์น 10:3) อุทิศชีวิตสิ้นพระชนม์และกลับคืนพระชนม์ชีพเป็น “พระผู้เลี้ยงสูงสุด” (1 ปต 5:4) พันธกิจของพระองค์ยังดำเนินต่อเนื่องในพระศาสนจักรโดยบรรดาอัครสาวก (ยอห์น 21:15-17) ผู้สืบตำแหน่ง (1 ปต 5:1) และโดยศีลบวชพระสงฆ์ปรับเปลี่ยนตนเป็นเหมือนพระเยซูเจ้า ผู้เลี้ยงแกะที่ดี ทรงมอบพระองค์เป็นของขวัญแก่พระศาสนจักร มีชีวิตจิตความรักแบบคู่ชีวิตของพระคริสต์เจ้าต่อพระศาสนจักรผู้เป็นเจ้าสาวของพระองค์ อ่อนโยนดุจมารดา สามารถทน “ความเจ็บปวดของการคลอดบุตร” จนกว่า “พระคริสต์เจ้าจะปรากฏอยู่” ในตัวสัตบุรุษ (กท 4:19)

23. **ความรักของผู้อภิบาล** คือ การมอบตนเองทั้งครบเป็นของขวัญแก่พระศาสนจักรตามแบบอย่างของพระคริสต์เจ้า **ความรักของผู้อภิบาลจึงกำหนดวิถีคิด การกระทำ และแสดงวิธีการ** ในความสัมพันธ์กับผู้คนที่หลากหลาย ความรักกลายเป็นท่อธาร **บรรทัดฐาน มาตราวัด และแรงผลักดันรัก** และรับใช้พระศาสนจักร **ความรักของผู้อภิบาล** ชี้ให้เห็นว่าการปฏิบัติศาสนบริการของพระสงฆ์เป็นหน้าที่แห่งความรัก สภาสังคายนาวาติกันที่ 2 กล่าวว่า “**ความรักของผู้อภิบาล**เรียกร้องให้พระสงฆ์ทำงานเป็นหนึ่งเดียวกับพระสังฆราช และเพื่อนพระสงฆ์เสมอเพื่อไม่ให้ความพยายามของเขาไร้ผล” (PO14) “**ความรักของผู้อภิบาล** หลั่งไหลมาจากพิธีบูชาขอบพระคุณ ดังนั้น พิธีบูชาขอบพระคุณจึงเป็นจุดศูนย์กลางและรากฐานของชีวิตทั้งหมดของพระสงฆ์ พระสงฆ์จึงพยายามทำให้กิจการที่ทำอยู่บนพระแท่นบูชาเป็นกิจการที่เกิดขึ้นกับชีวิตของตน” (PO.12) “**พระสงฆ์จะบรรลุความเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์เจ้า ผู้ทรงถือว่าอาหารของพระองค์คือปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า เพื่อทำงานของพระองค์ให้สำเร็จ พระสงฆ์จะพบความดีพร้อมทำให้ชีวิตกับงานเป็นหนึ่งเดียวกัน**” (PO.14)

ชีวิตจิตกับการปฏิบัติศาสนบริการ

24. จุดประสงค์สำคัญของการบวชคือการอุทิศถวายตนเพื่อทำพันธกิจของพระเยซูคริสต์ พระสงฆ์เป็น “ผู้จัดการดูแล” “ธรรมล้ำลึก” ของพระเจ้า (1 คร 4:1) ในพิธีบวชพระสงฆ์ “จงรู้ตัวในสิ่งที่ท่านจะกระทำ” “จงอย่าละเลยพระพรพิเศษที่มีอยู่ในท่าน” (1 ทธ 4:14; 2 ทธ 1:6) นักบุญออกัสตินกล่าวว่า “ขอให้เป็นที่หมายที่ของความรัก ในการเลี้ยงดูฝูงแกะขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ศาสนบริการของพระสงฆ์เป็น “หน้าที่แห่งความรัก”

25. สภาสังคายนาวาติกันที่ 2 กล่าวว่าพระสงฆ์เป็น “เพื่อนร่วมงานของพระเจ้า” ผู้ทรงเป็น “พระผู้ศักดิ์สิทธิ์และพระผู้ทรงกระทำให้ศักดิ์สิทธิ์” “ความศักดิ์สิทธิ์แท้จริงของพระสงฆ์มีผลประโยชน์มากที่สุด ทำให้ศาสนบริการของเขาบังเกิดผลสำเร็จ จริงอยู่โดยอาศัยพระหรรษทานของพระเจ้ากิจการแห่งการช่วยให้รอดพ้นสามารถบรรลุผลได้โดยผ่านทางศาสนบริการที่ไม่เหมาะสม แต่โดยทั่วไปพระเจ้ายังทรงพอพระทัยมากกว่าที่จะแสดงงานที่นำมาห้ศรัทธาของพระองค์โดยผ่านทางบรรดาบุคคลซึ่งเชื่อฟังการตลใจและการนำของพระจิต และเป็นผู้ที่ร่วมสนิทอย่างใกล้ชิดกับพระคริสตเจ้าและเจริญชีวิตอย่างศักดิ์สิทธิ์ จนกล่าวอย่างนักบุญเปาโลได้ว่า ‘ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ มิใช่ตัวข้าพเจ้าอีกต่อไป แต่พระคริสตเจ้าทรงดำรงชีวิตอยู่ในตัวข้าพเจ้า’” (กท 2:20) (PO.12)

26. การปฏิบัติศาสนบริการสามประการ **1. พระสงฆ์เป็นศาสนบริการแห่งพระวาจา** ควรพัฒนาคุ้นเคยกับพระวาจา วิชาภาษาศาสตร์และการตีความพระวาจา ใกล้ชิดพระวาจาด้วยใจอ่อนน้อมและภาวนา “เชื่อ” ในพระวาจา เป็นผู้รับใช้ประกาศข่าวดีทำหน้าที่รักษาความหมายแท้จริงของพระวาจา (DV8) **2. การโปรดศีลศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ** และพิธีกรรมทำวัตรศูนย์กลางของศาสนบริการและชีวิตจิต คือ ศีลมหาสนิทศักดิ์สิทธิ์สูงสุด โดยผ่านทางพระกายทรงชีวิตและสามารถให้ชีวิตพระองค์ประทานชีวิตแก่มนุษย์ผู้ได้รับเชิญให้เสียสละตนเอง กิจการงานและสิ่งสร้างทั้งหลาย พร้อมกับพระคริสตเจ้า” (PO.5) ศีลอภัยบาป พระสงฆ์เป็นพยานถึงพระเมตตาของพระเจ้าต่อคนบาป **3. เป็นผู้นำชุมชนพระศาสนจักรด้วยความรัก**

ของผู้อภิบาล “นำครอบครัวของพระเจ้าด้วยความเป็นหนึ่งเดียวกัน” นำชุมชน “ในพระคริสต์โดยผ่านทางพระจิตไปหาพระบิดา” (PO.6) วินิจฉัยและใช้พระพรต่างๆ ให้เกิดประโยชน์ในชุมชน ซื่อสัตย์ ซอบธรรม สม่่าเสมอ รอบรู้ อภัยภัยไม่ตรี เป็นมิตร ใจดี ยึดมั่นแก่นสาระสำคัญ เป็นอิสระจากการยึดติดกับความคิดเห็นของตนเกินไป ไม่สนใจผลประโยชน์ส่วนตัว อดทน กระตือรือร้นในการปฏิบัติหน้าที่ประจำวัน เห็นคุณค่าของพระพรพรทานในคนธรรมดาสามัญและคนยากจน (ทต 1:7-8)

ชีวิตพระสงฆ์และการดำเนินชีวิตตามพระวรสารอย่างถึงรากถึงโคน

27. พระคริสตเจ้าทรงเรียกคริสตชนทุกคนให้ดำเนินชีวิตตามพระวรสารอย่างถึงรากถึงโคนเพื่อติดตามและเลียนแบบชีวิตของพระคริสต์มีชีวิตใกล้ชิดสนิทสัมพันธ์กับพระองค์โดยอาศัยพระจิตเจ้า (มธ 8:18; มก 8:34-38; 10:17-21; ลก 9:57) เต็มใจในคุณธรรมความเชื่อ สุภาพถ่อมตนต่อธรรมล้ำลึกของพระเจ้า เมตตากรุณา สุขุมรอบคอบ เป็นต้น ดำเนินชีวิตตามพระวรสารอย่างถึงรากถึงโคน คือดำเนินชีวิตตาม“คำแนะนำพระวรสาร” (มธ 5-7) คือ **ความนบนอบ ความบริสุทธิ์ และความยากจน** : **อัตลักษณ์พระสงฆ์**

28. “**คุณธรรมความนบนอบทำให้พร้อมที่จะไม่แสวงหาหน้าใจตนเอง แต่แสวงหาพระประสงค์ของพระเจ้าผู้ทรงส่งพวกเขาออกไป**” (ยน 4:34; 5:30; 6:38) (PO.15) ความนบนอบ“แบบอัครสาวก” รักและรับใช้พระศาสนจักรเป็นหนึ่งเดียวกับสมเด็จพระสันตะปาปา กับคณะพระสังฆราช กับพระสังฆราชสังฆมณฑลของตน “เคารพและนบนอบฉันบุตร” พระศาสนจักรเป็นองค์กรที่มีระบบ ยอมรับการวินิจฉัยและความรับผิดชอบ การตัดสินใจต่างๆ ของพระศาสนจักร ปกป้องธรรมล้ำลึกของพระศาสนจักรอย่างซื่อสัตย์ ทำงานรับใช้ตามโครงสร้างชุมชนคริสตชนที่นำไปสู่ความรอดพ้น นบนอบด้วยความรัก ไม่เผด็จการ ไม่ยึดติดความพอใจหรือแนวคิดของตนเอง ให้โอกาสผู้อื่นใช้พรสวรรค์และความสามารถให้เกิดประโยชน์ เต็มใจบริการรับใช้ประชากรของพระเจ้า

29. **คุณธรรมความบริสุทธิ์** : การถือโสด สภาสังคายนาวาติกันที่ 2 กล่าวว่า “คำแนะนำของพระวรสารคือ พระพรอันประเสริฐของพระพรหมทานที่พระบิดาเจ้าประทานให้แก่บางคน (มธ 19:11; 1 คร 7:7) เพื่ออุทิศตนเองแด่พระเจ้าแต่พระองค์เดียวด้วยดวงใจที่ไม่แบ่งแยก (1 คร 7:32-34) การถือโสดเพราะพระอาณาจักรสวรรค์ได้รับการยกย่องอย่างมากเสมอมา ถือเป็นสัญลักษณ์และเป็นแรงกระตุ้นของความรัก เป็นต่อธารที่พิเศษสุดสำหรับการเติบโตด้านชีวิตจิตในโลกนี้” (LG42) “พระศาสนจักรรักษากฎหมายที่กำหนดให้ผู้สมัครรับศีลบวชพระสงฆ์ในจารีตลาตินทั้งในปัจจุบันและในอนาคตต้องถือโสดโดยสมัครใจจนตลอดชีวิต การถือโสดเป็นการเพิ่มคุณค่าในด้านบวกให้กับชีวิตสงฆ์”

30. **คุณธรรมความยากจน** เป็น “การมอบทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดเพื่อความดีสูงสุดของพระเจ้า และเพื่อพระอาณาจักรของพระเจ้า” รู้จักใช้ทรัพย์สินสมบัติด้วยความรักและรับผิดชอบ สามารถละสิ่งเหล่านี้ เพราะเห็นแก่พระเจ้าและแผนการของพระองค์ พระสงฆ์ควรถือว่าผู้ยากจนและผู้ที่ยากจนที่สุดเป็นผู้ที่เขาได้รับมอบหมายให้ดูแลเป็นพิเศษ เป็นพยานถึงความยากจนด้วยรูปแบบชีวิตที่เรียบง่ายและมีธรรมาปฏิบัติที่จะละสิ่งของฟุ่มเฟือยต่างๆ (OP 9, Can 282)” “คนงานสมควรที่จะได้รับค่าจ้างของตน” (ลก 10:7) “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกำหนดให้ผู้ที่ประกาศข่าวดียังชีพจากการประกาศข่าวดีนี้ด้วย” (1 คร 9:14) พระสงฆ์ต้อง “ซื่อสัตย์” บริหารจัดการทรัพย์สินของหมู่คณะ รับผิดชอบต่อหน้าพระเจ้าและต่อหน้าพี่น้องบรรดาผู้ยากจน แจกจ่ายทรัพย์สินอย่างยุติธรรมและใช้ทรัพย์สินร่วมกัน (กจ 2:42-47) ยืนเคียงข้างผู้ด้อยโอกาส สร้างสังคมที่ยุติธรรม ใกล้ชิดคนยากจน คนบาป คนชายขอบสังคม ตามแบบอย่างพระเยซูเจ้า (ลก 4:18)

ความรักของผู้อภิบาลสู่ความสมบูรณ์บนไม้กางเขน โดยทรงยอมสละพระองค์จนหมดสิ้นทั้งภายในและภายนอก ทรงเป็นทั้งแบบฉบับและต่อธารแห่งคุณธรรมความนอบน้อม ความบริสุทธิ์ และความยากจน ซึ่งพระสงฆ์ถูกเรียกให้มาดำเนินชีวิต เพื่อแสดงออกถึงความรักของผู้อภิบาล

ของตนต่อบรรดาพี่น้องชายหญิง พระสงฆ์ต้องมี “ความรู้สึกรู้สึกนึกคิดเช่นเดียวกันกับที่พระคริสตเยซูทรงมี” (ฟป 2:5)

การเป็นสมาชิกและการมุ่งมั่นอุทิศตนเพื่อพระศาสนจักรท้องถิ่น

31. ชีวิตจิตของพระสงฆ์มีมิติด้านพระศาสนจักรที่สำคัญสองประการ คือ 1. “การเป็นสมาชิกของพระศาสนจักรท้องถิ่น” ของตน ซึ่งเกิดขึ้นโดยธรรมชาติ 2. การมุ่งมั่นอุทิศตนเพื่อพระศาสนจักรท้องถิ่น ให้คุณค่าบรรทัดฐาน การวินิจฉัยและการกระทำ รูปแบบพันธกิจด้านการอภิบาล และชีวิตจิตของเขา สัมพันธ์ที่ดี รับผิดชอบ คณะนักบวช คณะธรรมทูต สถาบัน กลุ่มหรือองค์กรต่างๆของพระศาสนจักร เพื่อความดีของพระศาสนจักรทั้งครบ รู้จักและวินิจฉัยพระพรพิเศษของตนเองและของผู้อื่น และรู้จักใช้พระพรพิเศษเพื่อรับใช้กันและกัน

32. การมุ่งมั่นอุทิศตนแก่พระศาสนจักรท้องถิ่นและพระศาสนจักรสากล พระสมณสาสน์ “พันธกิจขององค์พระผู้ไถ่” กล่าวว่า “พระสงฆ์ทุกองค์ควรมีจิตใจและความรู้สึกนึกคิดเป็นธรรมทูต เปิดใจกว้างพร้อมจะตอบสนองความต้องการของพระศาสนจักรและของโลก ใส่ใจผู้ที่อยู่ห่างไกล โดยเฉพาะกลุ่มชนที่ไม่ใช่คริสตชนในบริเวณรอบๆ ควรใส่ใจสวดภาวนาและถวายมิสซาเพื่อพระศาสนจักรทั้งครบและเพื่อมนุษยชาติทั้งมวลด้วย” (RM.67) สังฆมณฑลที่มีกระแสเรียกมาก พระสังฆราชควรอนุญาตหรือขอร้องให้สมัครใจไปปฏิบัติศาสนบริการในดินแดนภูมิภาคอื่น ในเขตมิสซังอื่นที่ขาดแคลนพระสงฆ์” (PO.10)

“โปรดฟื้นฟูเปลี่ยนแปลงพวกเขาใหม่โดยการหลังพระจิตศักดิ์สิทธิ์ลงมายังพวกเขา”

33. ศิลบวชทำให้พระสงฆ์เป็นเหมือนพระคริสต์ดำเนินชีวิตตาม “บัญญัติใหม่” แห่งความรักของผู้อภิบาล นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปา ยอห์น ปอลที่ 2 กล่าวว่า “กระแสเรียกเป็นพระสงฆ์ที่สำคัญเป็นการเรียกสู่ความศักดิ์สิทธิ์มาจากศิลปิน ไกล่ชิดสนิทกับพระเจ้า เลียนแบบพระคริสต์ผู้ทรงเป็นคอนยาจัน บริสุทธิ์ และถ่อมตน รักไม่จำกัดสำหรับวิญญานทั้งหลาย มอบตนเองในนามของพวกเขาและเพื่อความดีแท้จริง

ของพวกเขา รักต่อพระศาสนจักรที่ศักดิ์สิทธิ์และต้องการให้เราทุกคนเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ เพราะนี่คือพันธกิจที่พระคริสตเจ้าทรงมอบแก่พระศาสนจักร พวกท่านแต่ละคนสมควรเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อช่วยเหลือพี่น้องชายหญิงของท่านในการเดินตามกระแสเรียกของพวกเขาสู่ความศักดิ์สิทธิ์”

บทที่ 4 มาดูซิ กระแสเรียกพระสงฆ์กับงานอภิบาลกระแสเรียกของพระศาสนจักร

แสวงหา ติดตาม พักอยู่ด้วย

34. “มาดูซิ” (ยน 1:39) ให้ความหมายและ “ธรรมล้ำลึก” ของกระแสเรียก พันธกิจของพระศาสนจักรคือการดูแล การเกิดกระแสเรียก การวินิจฉัยกระแสเรียก และดูแลหล่อเลี้ยงกระแสเรียกให้เติบโตสมบูรณ์ “การขาดแคลนพระสงฆ์เป็นเรื่องน่าเศร้าสำหรับพระศาสนจักร” งานอภิบาลกระแสเรียกจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในปัจจุบัน งานอภิบาลกระแสเรียกเป็นงานที่จำเป็นที่สุดที่จะขาดไม่ได้ของงานอภิบาลทั้งหมดของพระศาสนจักรแต่ละแห่ง เราพบมิติกระแสเรียกที่ลึกซึ้งของพระศาสนจักร เพราะพระศาสนจักร คือ “การเรียกมารวมกัน”

พระศาสนจักรกับพระพรแห่งกระแสเรียก

35. ทุกกระแสเรียกของคริสตชนมาจากพระเจ้าเป็นการเลือกสรรแบบให้เปล่า และเป็นการริเริ่มก่อนของพระบิดาเจ้า และเป็นพระพรของพระองค์ โดยธรรมชาติพระศาสนจักรเป็น “กระแสเรียก” และเป็นผู้ให้กำเนิดและผู้ให้การอบรมกระแสเรียกทั้งหลายด้วย เพราะพระศาสนจักรเป็นทั้ง “ศีลศักดิ์สิทธิ์” “เครื่องหมาย” และ “เครื่องมือ” กระแสเรียกของคริสตชนเป็นพระพรมีจุดประสงค์เพื่อเสริมสร้างพระศาสนจักรในโลกนี้ สมัชชาพระสังฆราชกล่าวว่า “กระแสเรียกของพระสงฆ์แต่ละคนอยู่ในพระศาสนจักรและเพื่อพระศาสนจักร กระแสเรียกเป็นพระพรอันประเสริฐ เป็นพระพรที่มอบให้เปล่า จากองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยผ่านทางพระศาสนจักร เป็นหน้าที่ของพระสังฆราชหรือผู้ใหญ่ที่มีอำนาจตรวจสอบกระแสเรียกและความเหมาะสมของผู้สมัคร และยังต้องรับรองด้วย ผู้สมัครเป็น

พระสงฆ์ควรรับกระแสเรียกมิใช่กำหนดตามสภาพเงื่อนไขส่วนตัวของตน แต่ต้องยอมรับกฎเกณฑ์และเงื่อนไขต่างๆ ที่พระศาสนจักรวางไว้ เพื่อให้ความรับผิดชอบของพระศาสนจักรสำเร็จไป”

การเสวนาด้านกระแสเรียก : การริเริ่มของพระเจ้าและการตอบสนองของมนุษย์

36. **ทุกกระแสเรียกทั้งคริสตชนและพระสงฆ์** เป็นการเสวนาที่ไม่สามารถอธิบายได้ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ มีสองมิติ คือ พระพรที่ให้เปล่าของพระเจ้ากับเสรีภาพที่รับผิดชอบของมนุษย์ “พระเยซูเจ้าเสด็จขึ้นไปบนภูเขา ทรงเรียกผู้ที่พระองค์ทรงต้องการให้มาพบ เขาเหล่านั้นก็มาเฝ้าพระองค์” (มก 3:13) แต่ขั้นตอนชี้ขาดคือ “มิใช่ท่านทั้งหลายได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่าน มอบภารกิจให้ท่านไปทำงานเกิดผล และผลของท่านจะคงอยู่” (ยน 15:16) จึงไม่ด้อยค่าการริเริ่มแบบให้เปล่าของพระเจ้า ผู้ทรงเรียก และไม่ด้อยค่าความรับผิดชอบอย่างจริงจังของมนุษย์ **พระนางมารีย์พรหมจารี** ดำเนินชีวิตตามกระแสเรียกอย่างสมบูรณ์มากกว่าผู้ใด พระนางทรงมีความสนิทสนมสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับพระคริสต์ และตอบสนองกระแสเรียกด้วยความรักต่อความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

37. **อุปสรรคการตอบรับกระแสเรียกอย่างอิสระ** เศรษฐีหนุ่มในพระวรสาร (มก 10:22) มีทรัพย์มากกว่าการเรียกร้องแบบถึงรากถึงโคนของพระอาณาจักรของพระเจ้า บางคนสับสนคิดว่าพระประสงค์ของพระเจ้าเป็นโชคชะตาที่เปลี่ยนไม่ได้ต้องยอมรับเท่านั้น แต่นี่ไม่ใช่พระพักตร์ของพระเจ้าที่พระเยซูเจ้าทรงเปิดเผย พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาได้เชื่อเชิญเราในฐานะบุตรให้มีส่วนร่วมในชีวิตของพระองค์ กระแสเรียกไม่บังคับเป็นกระแสเรียกแห่งความรัก เป็นการเสวนาที่อิสระระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ มนุษย์มอบตนเองด้วยรักจริงใจ กระแสเรียกพระสงฆ์ต้องผ่าน “ชุมชนหมู่คณะ” ไม่เป็นปัจเจกบุคคล สภาสังคายนาวาติกันที่ 2 ได้กล่าวว่ ศาสนบริการของพระสงฆ์มีความหมายแท้จริงและบรรลุความจริงอย่างสมบูรณ์ในการรับใช้และส่งเสริมให้ชุมชนคริสตชนและสังฆภาพสามัญของสัตบุรุษให้เจริญเติบโตขึ้น (LG10; PO12) วิกฤตกระแสเรียกสงฆ์สัมพันธ์

กับวิกฤตความเชื่อ งานด้านอภิบาลกระแสเรียกต้องค้ำจุนและเสริมสร้างความเชื่อ ประกาศข่าวดีอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ชี้ให้เห็นพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้า พระบิดาผู้ทรงเรียกในพระคริสต์ มนุษย์มีเสรีภาพตอบสนอง ทุกกระแสเรียกเป็นหนทางที่ดีที่สุดสำหรับตน จงใช้ชีวิตอุทิศตนขึ้นชมยินดีตามกระแสเรียกของตน

เนื้อหาและวิธีทำงานอภิบาลเพื่อการส่งเสริมกระแสเรียก

38. กระแสเรียกเป็นธรรมล้ำลึกที่พระเจ้าทรงก่อให้เกิดในห้วงลึกแห่งมโนธรรมเป็น “ใจกลางเร้นลับที่สุดของมนุษย์และเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเขา ณ ที่นั่นเขาอยู่กับพระเจ้า พระสุรเสียงของพระองค์ดังก้องวานอยู่ในส่วนลึกของเขา” (GS.16) มีมิติชีวิตหมู่คณะ พระศาสนจักรรับใช้กระแสเรียก ในการกำเนิด การวินิจฉัย และเอาใจใส่ดูแลแต่ละกระแสเรียก พระศาสนจักรได้แบบอย่างจากนักบุญอันดรูว์ที่บอกกับพี่ชายว่า “เราพบพระเมสสิยาห์แล้ว” และเปิดทางให้พี่ชายได้พบปะ “พระเยซูเจ้า” (ยน 1:42) ขั้นตอนที่สำคัญที่สุดคือ การอธิษฐานภาวนาที่หล่อเลี้ยงด้วยพระวาจาของพระเจ้า ทำให้เกิดสภาพแวดล้อมที่จะค้นพบตนเอง แผนการชีวิตของตนซึ่งพระบิดาทรงมอบให้ และฟังเสียงเรียกของพระเจ้าอย่างทันทั่วทั้งที่ พระศาสนจักรทำตามคำแนะนำของพระเยซูเจ้า “จงวอนขอเจ้าของนาให้ส่งคนงานมาเก็บเกี่ยวข้าวของพระองค์เถิด” (มธ 9:38) พระศาสนจักรกำหนดวันภาวนาระดับโลกประจำปีเพื่อกระแสเรียก และ “การถวายความทุกข์ทรมานเพื่อส่งเสริมหล่อเลี้ยงกระแสเรียกให้เติบโต

39. ผู้อภิบาลและผู้ให้การศึกษาอบรมในพระศาสนจักร การเทศน์และการสอนคำสอนแสดงถึงมิติเนื้อแท้ของกระแสเรียกคือ พระวาจาของพระเจ้าส่องสว่างผู้มีความเชื่อให้เห็นคุณค่าของชีวิต และยอมรับพระพรแห่งกระแสเรียกด้วยความเชื่อ เราจะต้องพูดอย่างกล้าหาญถึงชีวิตพระสงฆ์ว่า เป็นพระพรที่มีคุณค่าสูงเป็นรูปแบบของการดำเนินชีวิตคริสตชนที่น่ายกย่องและมีสิทธิพิเศษ กระแสเรียกพระสงฆ์เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ การเชื่อเชิงปฏิบัติที่ชัดเจนที่ทำในเวลาอันเหมาะสม สามารถเป็นข้อเสนอที่ชี้ขาดเพื่อนำการตอบรับที่เป็นอิสระจากบรรดาเยาวชนได้ ประวัติศาสตร์ของพระศาสน

จักรและประวัติของพระสงฆ์แต่ละองค์จำนวนมาก กระแสเรียกของเขาเริ่มเติบโตตั้งแต่วัยเยาว์ มีพยานมากกล่าวถึงพระญาณเอื้ออาทรของพระเจ้า และการสนทนาของพระสงฆ์องค์หนึ่งเกิดคำถามและช่วยนำไปสู่การตัดสินใจตอบรับกระแสเรียก

40. **บทบาทการอบรมศึกษา** พระศาสนจักรมุ่งให้ความสนใจเป็นพิเศษเพื่อพัฒนาความปรารถนาและความตั้งใจจริงของบรรดาเด็ก เยาวชน และชายหนุ่มทั้งหลาย ที่จะติดตามพระเยซูคริสตเจ้าในวิถีทางที่น่าดึงดูดใจ พระเจ้าทรงเรียกแต่ละคน และพระจิตผู้ประทับอยู่ในส่วนลึกภายในศิษย์แต่ละคน (1 ยน 3:24) การให้การแนะนำด้านชีวิตจิตเป็นเรื่องสำคัญ พระสงฆ์ควรเป็นบุคคลแรกที่อุทิศเวลาและพลังกำลังกับงานนี้ งานอาสาสมัครที่หลากหลายรูปแบบ ช่วยเยาวชนจำนวนมากให้เติบโตเห็นคุณค่า รู้จักวินัยจัดการอุทิศตนอย่างซื่อสัตย์ในแต่ละวัน หล่อเลี้ยงด้วยการสวดภาวนา งานอาสาสมัครช่วยให้รักษาชีวิตที่ไม่สนใจผลประโยชน์ส่วนตนและอุทิศตนให้เปล่า รู้สึกไวต่อเสียงเรียกของพระเจ้าผู้ทรงอาจจะเรียกเขามาสู่การเป็นพระสงฆ์มากยิ่งขึ้น

เราทุกคนเป็นผู้รับผิดชอบต่อกระแสเรียกพระสงฆ์

41. สภาสังคายนาวาติกัน ครั้งที่ 2 กล่าวว่า “การส่งเสริมกระแสเรียกเป็นหน้าที่ของ**ชุมชนคริสตชนทั้งหมด** ซึ่งก่อนอื่นหมดต้องเริ่มด้วยการดำเนินชีวิตคริสตชนแท้จริง” (OT.2) ผู้รับผิดชอบคนแรกคือ **พระสังฆราช** (CD.15) เป็นบิดาและเพื่อนของคณะสงฆ์ต้องหวังใฝ่ “ให้มีความต่อเนื่อง” ของกระแสเรียกพระสงฆ์มีหน้าที่ปลุกจิตใจสัตบุรุษให้ส่งเสริมกระแสเรียก (OT.2) “เป็นหน้าที่ของ**พระสงฆ์**ที่มีส่วนร่วมในความหวังใฝ่ของพระศาสนจักรทั้งหมด เพื่อประชากรของพระเจ้าบนโลกนี้จะไม่ต้องขาดแคลนคนงาน” (PO.5) ครอบครัวคริสตชน โดยศีลสมรสทำให้ครอบครัวมีส่วนร่วมเป็นพิเศษในพันธกิจการอบรมสั่งสอน “**ครอบครัวคริสตชน**” เป็น “**พระศาสนจักรระดับบ้าน**” อย่างแท้จริง (LG 11) มีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมให้กำเนิดกระแสเรียก ครอบครัวจึงเป็นเสมือน “**บ้านแรกแห่งแรก**” (OT 2) มีความเชื่อ สวดภาวนา และรักต่อพระศาสนจักร โรงเรียนเป็น

“ชุมชนที่ให้การศึกษาบรม” ให้ความเข้าใจกระแสเรียกพระสงฆ์ สัตบุรุษ ฆราวาส บรรดาครูคำสอน ครู อาจารย์ ผู้อภิบาลเยาวชน ช่วยให้เห็นคุณค่ากระแสเรียกเยาวชนและพระสงฆ์ด้วย ชุมชนระดับสังฆมณฑลและชุมชนในเขตวัด เห็นคุณค่าให้กำลังใจหมู่คณะที่ส่งเสริมกระแสเรียก สวดภาวนา สนับสนุนด้านวัตถุปัจจัยด้วย กลุ่มต่างๆ ขบวนการ และสมาคมต่างๆ ของฆราวาส ชายหนุ่มจำนวนมากอยู่ในกลุ่มและผ่านกลุ่มเหล่านี้ได้รับกระแสเรียกสู่สังฆภาพ บรรดาสมาชิกของพระศาสนจักรที่ช่วยงานอภิบาลกระแสเรียก ไม่ยกความรับผิดชอบให้กลุ่ม “ที่มีหน้าที่รับผิดชอบเป็นทางการ” เท่านั้น เพราะคริสตชนทุกคนมีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อกระแสเรียกพระสงฆ์

บทที่ 5 ทรงแต่งตั้งอัครสาวกสิบสองคน ให้อยู่กับพระองค์

การอบรมผู้สมัครเป็นพระสงฆ์ การติดตามพระคริสตเจ้าแบบเดียวกับที่อัครสาวกได้ทำ

42. “พระเยซูเจ้าเสด็จขึ้นไปบนภูเขา ทรงเรียกผู้ที่พระองค์ทรงต้องการให้มาพบ เขาเหล่านั้นก็มาเฝ้าพระองค์ พระองค์จึงทรงแต่งตั้งอัครสาวกสิบสององค์ให้อยู่กับพระองค์ และเพื่อจะทรงส่งเขาออกไปเทศน์สอน โดยให้มีอำนาจขับไล่ปีศาจด้วย” (มก 3:13-15) “ให้อยู่กับพระองค์” “เป็นเพื่อนร่วมเดินเคียงข้าง” มี “ระยะเวลาหนึ่ง” เพื่อพัฒนาความสัมพันธ์และมิตรภาพกับพระองค์อย่างลึกซึ้ง ฟังเทศน์สอนอย่างลึกซึ้ง (มธ 13:11) เป็นพยานถึงการภาวนาอย่างเจียมๆ ต่อพระบิดา (ยน 17:1-26; ลก 22:39-45) พระศาสนจักรทุกสมัยดูแลกระแสเรียกพระสงฆ์ด้วยแรงบันดาลใจจากแบบฉบับของพระเยซูเจ้า “สามเณราลัย” ควรเป็นสถานที่ทางจิตวิญญาณ เป็นวิถีชีวิต “การดำเนินชีวิตในสามเณราลัยซึ่งเป็นโรงเรียนแห่งพระวรสาร หมายถึงการติดตามพระคริสตเจ้าแบบเดียวกับที่บรรดาอัครสาวกได้ปฏิบัติ พระคริสตเจ้าทรงนำให้เข้าสู่การรับใช้พระเจ้า พระบิดา และรับใช้ประชาชนทุกคนภายใต้การนำของพระจิตเจ้า คำถามของพระคริสต์ที่ว่า “ท่านรักเราไหม” (ยน 21:15) สำหรับพระสงฆ์ใน

อนาคต คำตอบคือ “การมอบตนทั้งครบ” การถ่ายทอดจิตตารมณ์นี้ไม่เคยขาดในพระศาสนจักรเพื่อวินิจฉัยและปรับปรุงวิธีการฝึกอบรมให้ทันสมัย มีการแยกการอบรม “ขั้นแรกเริ่ม” กับ “ขั้นต่อเนื่อง” แต่เชื่อมโยงใกล้ชิดกัน

1. ด้านหรือมิติของการอบรมพระสงฆ์

การอบรมด้านความเป็นมนุษย์ เป็นพื้นฐานของการอบรมพระสงฆ์

43. “การอบรมพระสงฆ์ด้านความเป็นมนุษย์” เป็นพื้นฐานที่จำเป็น เพราะพระสงฆ์เป็น “ภาพลักษณ์ที่มีชีวิต” ของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นศิรัษะและเป็นผู้เลี้ยงแกะของพระศาสนจักร จึงควรสะท้อนความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ “มหาสมณะทุกองค์ย่อมได้รับการคัดเลือกจากมวลมนุษย์ แต่งตั้งให้เป็นผู้แทนมนุษย์ในความสัมพันธ์กับพระเจ้า” (ฮบ 5:1) เป็นมนุษย์ที่น่าเชื่อถือและยอมรับได้ มีบุคลิกลักษณะเป็นดังสะพาน และไม่ใช่อุปสรรคในการพบปะกับพระเยซูเจ้าผู้ “ทรงทราบดีว่ามีสิ่งใดในใจมนุษย์” (ยน 2:25; 8:3-11) พระสงฆ์ต้องรู้ถึงก้นบึ้งของจิตใญ่มนุษย์ ได้รับความยากลำบากและปัญหาต่างๆ มีใจสงบ ไม่ลำเอียง สมดุล เข้มแข็ง เป็นอิสระ รับผิดชอบด้านอภิบาล รักความจริง ซื่อสัตย์ เคารพทุกคน รักความยุติธรรม ซื่อสัตย์ต่อคำพูดของตน เมตตา ยึดถือหลักคุณธรรม ตัดสินและประพฤติอย่างสมดุล ต้องมีแผนงานที่เรียบง่ายในการอบรมด้านความเป็นมนุษย์นี้ สิ่งสำคัญมีความสามารถสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น เป็น “บุคคลแห่งความสนิทสัมพันธ์” ไม่หยิ่งยโสหรือชอบทะเลาะวิวาท อ่อนโยน มีอัธยาศัยไมตรี จริงใจ ฉลาด สุขุมรอบคอบ ใจกว้าง พร้อมรับใช้ เปิดตัวสัมพันธ์ที่บริสุทธิ์ฉันทันพี่น้องให้ผู้อื่นทำเช่นกัน เข้าใจรวดเร็ว ให้อภัย ให้ความบรรเทาใจ (1 ทธ 3:1-5; ทต 1:7-9) คนปัจจุบันเห็นคุณค่าความเป็นหนึ่งเดียวกัน เป็นที่ดึงดูดจิตใจในการประกาศแห่งพระวรสาร การมีวุฒิภาวะทางอารมณ์เป็นผลของการศึกษาอบรมในเรื่องความรักแท้และความรับผิดชอบ เป็นปัจจัยสำคัญและชี้ขาดในการอบรมผู้สมัครเป็นพระสงฆ์

ขอบพระคุณและพิธีกรรมทำวัตร พบปะพี่น้องที่เขาถูกส่งไปพบ คนยากจน เด็กๆ คนเจ็บป่วย คนบาป และผู้ไม่มีความเชื่อ เขาต้องมีความวางใจเยี่ยงบุตร มีความรักและศรัทธาต่อพระแม่มารีย์พรหมจารี ซึ่งพระเยซูเจ้า ก่อนจะสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน ทรงมอบมารดาแก่ศิษย์ที่ทรงรัก” (OT.8)

46. เอกสารสังคายนาวาติกันที่ 2 ให้แนวทางวิถีชีวิตจิตของผู้สมัครเป็นพระสงฆ์ **ประการแรกคือการดำเนินชีวิตสนิทสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับพระเยซูคริสต์** เริ่มในศีลล้างบาปและหล่อเลี้ยงด้วยศีลมหาสนิทฟื้นฟูชีวิตในแต่ละวัน ใกล้ชิดกับพระตรีเอกภาพคือ ชีวิตใหม่ของพระหรรษทานที่ทำให้เราเป็นบุตรของพระเจ้า เป็น “ความใหม่” ก่อให้เกิด “ธรรมล้ำลึก” ดำเนินชีวิตของคริสตชนที่อยู่ภายใต้การนำของพระจิต คริสตศาสนา **มิใช่เป็นของขวัญเท่านั้น** แต่เป็นพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ การอบรมด้านชีวิตจิตที่เหมาะสม และมีประสบการณ์กับ “ธรรมล้ำลึก” จนสามารถถ่ายทอดข่าวดีที่น่าอัศจรรย์และซึ่งนำความสุขแท้แก่ผู้อื่นได้ (1 ยน 1:1-4) **ประการที่สองคือการแสวงหาพระเยซูเจ้า** “พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า” “มาดูซิ” (ยน 1:37-39) เป็นการแสวงหาพระคริสตเจ้า 3 ทางคือ 1. การภาวนาการรำพึงพระวาจาของพระเจ้าอย่างซื่อสัตย์ 2. การมีส่วนร่วมกระตือรือร้นในธรรมล้ำลึกศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ของพระศาสนจักร 3. รับผิดชอบความรักต่อ “ผู้ต่ำต้อย” นี้เป็นเนื้อหาของ การอบรมด้านชีวิตจิต (OT.8)

47. สิ่งที่สำคัญของการอบรมด้านชีวิตจิตคือ **การสวดภาวนาและการอ่านพระวาจาแบบรำพึงภาวนา (lectio divina)** เป็นการฟังพระเจ้าตรัสด้วยรักและถ่อมตน อาศัยแสงสว่างและพลังของพระวาจาที่ทำให้ค้นพบและเข้าใจกระแสเรียกของตน เริ่มตอบรับพระเจ้า เริ่มการละทิ้งความชั่ว ยึดมั่นความดี หล่อเลี้ยงจิตใจด้วยการคิดของพระเจ้า พระวาจาเป็นมาตรฐานใหม่ในการตัดสินใจ การประเมินบุคคล สิ่งของ เหตุการณ์และปัญหาต่างๆ สภาสังคายนาวาติกันที่ 2 กล่าวว่า “บรรพชิตทั้งหลายโดยเฉพาะบรรดาพระสงฆ์ของพระคริสตเจ้า และคนอื่นๆ เช่นสังฆานุกร และผู้สอนคำสอน ซึ่งมีหน้าที่ประกาศสั่งสอนพระวาจาตามนิตินัย จึงจำเป็น

ต้องใกล้ชิดกับพระคัมภีร์ โดยอ่านและศึกษาอย่างลึกซึ้งในรายละเอียดอยู่เสมอ ขออย่าให้ใครในพวกนี้กลายเป็น “ผู้ประกาศพระวาจาของพระเจ้า แก่ผู้อื่นอย่างว่างเปล่าด้วยเสียงเท่านั้น แต่ภายในจิตใจเขามีได้เป็นผู้ฟังพระวาจาเลย” (DV25) 1. การตอบรับพระวาจาคือ การอธิษฐานภาวนา พระสงฆ์จะเป็น “ครูสอนการอธิษฐานภาวนา” ต้องฝึกอบรมการภาวนา คริสตชนมุ่งหวังให้พระสงฆ์ช่วยนำพวกเขาได้พบกับพระเจ้า 2. การฝึกภาวนาในความเงียบ บรรยากาศทางจิตวิญญาณเพื่อการรับรู้การประทับอยู่ของพระเจ้าและเพื่อช่วยให้จะเอาชนะอุปสรรคต่างๆ (1 พกษ 19:11-13)

48. จุดสูงสุดของการอธิษฐานภาวนาของคริสตชนคือ**พิธีบูชาขอบพระคุณ** “เป็นบ่อเกิดและจุดสูงสุด” ของศีลศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ และพิธีกรรมการทำวัตร จำเป็นต้องอบรมด้านพิธีกรรมในธรรมล้ำลึกปีศาจของพระเยซูคริสตเจ้า ผู้สิ้นพระชนม์และทรงกลับคืนพระชนมชีพ ประทับอยู่ และทำงานอยู่ในศีลศักดิ์สิทธิ์ของพระศาสนจักร ถ้าขาดพระสงฆ์ ก็ไม่มีพิธีบูชาขอบพระคุณ “เหมาะสมที่สามเณรจะเข้าร่วมพิธีบูชาขอบพระคุณทุกวัน การอบรมด้านชีวิตจิตเรื่องศีลลภัยบาปเป็นสิ่งจำเป็น ในวัฒนธรรมปัจจุบันมีอันตรายจะสูญเสีย “ความรู้สึกผิดบาป” ในเทศกาลของปีพิธีกรรมมีโอกาสำหรับศีลศักดิ์สิทธิ์แห่งการคืนดี ทำให้เกิดจิตสำนึกการบำเพ็ญพรต มีระเบียบวินัยภายในจิตตารมณ์แห่งการเสียสละ การปฏิเสธตัวเอง การยอมรับงานหนัก และไม่กางเขน

49. การอบรมด้านชีวิตจิตกับการ**แสวงหาพระคริสตเจ้าในประชาชน** ด้วย ชีวิตจิตเป็นชีวิตภายใน ความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเจ้าผู้รักทุกคน นำเราให้รักเพื่อนบ้านของเราเพื่อมอบตัวเองแก่คนอื่น โดยปฏิบัติตามแบบฉบับที่พระเยซูเจ้าทรงให้แก่ทุกคน ควรพัฒนาส่งเสริมความศรัทธาที่เหมาะสมต่อพระหฤทัยของพระเยซูเจ้าที่หึงเข้มแข็งและอ่อนโยน ปฏิบัติพระบัญญัติใหม่ของความรักฉันพี่น้อง (ยน 15:12) การฝึกอบรมที่เหมาะสมในเรื่องความรัก การเลือกรัก “คนจน” พบพระเยซูเจ้าในเพื่อนพี่น้อง (มธ 25:40)

50. การอบรมด้านชีวิตจิตสำหรับผู้ได้รับเรียกให้ดำเนินชีวิตถือโศด เพื่อเตรียมตัวจะเป็นพระสงฆ์ในอนาคต ให้รู้จัก เห็นคุณค่า รักและดำเนินชีวิตถือโศดตามพระวรสาร เป็นการ “สละชีวิตสมรสเพื่ออาณาจักรสวรรค์ (มธ 19:12) รักพระเจ้าด้วยใจไม่แบ่งแยก เป็นพยานถึงการกลับคืนชีพในโลกหน้า (ลก 20:36) และได้รับความช่วยเหลือที่เหมาะสม เพื่อปฏิบัติความรักอย่างสมบูรณ์นี้ ซึ่งจะช่วยให้เขาเป็นทุกสิ่งสำหรับทุกคนได้เมื่อปฏิบัติศาสนบริการในฐานะพระสงฆ์” (OT.9) การถือโศดเป็นพระพรหรรษาพิเศษและเป็นของขวัญเพราะ “ไม่ใช่ทุกคนเข้าใจคำสอนนี้ คนที่เข้าใจคือคนที่พระเจ้าประทานให้” (มธ 19:11) และตอบรับอย่างมีสติและอิสระเป็นพระพรพิเศษของพระจิตเจ้าช่วยให้เชื่อสัตย์จนตลอดชีวิต มีการเตรียมตัวอย่างรอบคอบสำหรับการถือโศดของพระสงฆ์ ข้าพเจ้าจึงขอกำหนดอย่างเป็นทางการอีกครั้งเป็นเกณฑ์ที่ต้องปฏิบัติในเรื่องการอบรมเรื่องความบริสุทธิ์โดยการถือโศด ดังนี้ “ขอให้บรรดาพระสังฆราชกับอธิการกับบรรดาผู้แนะนำวิญญาณของสามเณรลัทธิ กำหนดหลักการ เสนอหลักเกณฑ์ และให้ความช่วยเหลือเพื่อการวินิจฉัยเรื่องนี้ สามเณรลัทธิต้องมีแผนงาน (โปรแกรม) เรื่องอบรมความบริสุทธิ์โดยการถือโศด กำหนดชัดเจน โดยไม่คลุมเครือและในทางบวก

การอบรมด้านสติปัญญา : การเข้าใจความเชื่อ

51. การอบรมด้านสติปัญญาเป็นการ “มีส่วนร่วมในความสว่างแห่งสติปัญญาของพระเจ้า” และแสวงหาปรีชาญาณซึ่งจะเปิดรับและมุ่งไปสู่การรู้จักและยึดมั่นพระเจ้า (GS15) เป็นการค้นหาเหตุผลเพื่อ “การประกาศข่าวดีใหม่” “จงเตรียมพร้อมที่จะปกป้องความเชื่อ และให้คำอธิบายเหตุผลแห่งความหวังที่อยู่ในตัวเราแล้ว (1 ปต 3:15) สถานการณ์ปัจจุบันมีเครื่องหมายชัดเจนว่ามีการไม่สนใจศาสนามากขึ้น ไม่ไว้วางใจเกี่ยวกับความสามารถที่แท้จริงของเหตุผล เพื่อบรรลุถึงความจริงที่เป็นจริงและสากล มีปัญหาและคำถามใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นจากการค้นพบทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และเพื่อจะสามารถประกาศข่าวดีอย่างน่าเชื่อถือที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงของพระคริสตเจ้าในบริบทเช่นนี้ได้ มีปรากฏ

การณพหุนิยมหรือสังคมนิกกลุ่มชนที่แตกต่างกัน จึงมีวิจารณ์ญาณ ต้องวินิจฉัย จึงจำเป็นต้องอบรมด้านสติปัญญาในระดับสูงและเข้มข้นมากขึ้น สภาสังคายนาวาติกันที่ 2 ชี้แนะว่า “เพื่อให้งานอภิบาลมีประสิทธิภาพ การอบรมด้านสติปัญญาจะต้องบูรณาการกับชีวิตจิตโดยการมีประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเจ้า ด้วยวิธีการนี้ การศึกษาหาความรู้แบบนามธรรมเอาชนะด้วยความช่วยเหลือของปัญญาของหัวใจ ซึ่งรู้วิธีที่จะ “มองไกลออกไป” อยู่ในฐานะที่สื่อสารธรรมล้ำลึกของพระเจ้าแก่ประชาชนได้” (OT.16)

52. การอบรมด้านสติปัญญาการศึกษาปรัชญาที่นำไปสู่การเข้าใจลึกซึ้งยิ่งขึ้น เชื่อมโยงระหว่างคำถามทางปรัชญากับธรรมล้ำลึกแห่งความรอดพ้น ปัจจุบันวัฒนธรรมที่แพร่หลาย ซึ่งเน้นอัตวิสัยเป็นเกณฑ์การวัดความจริง มีแต่ปรัชญาที่ดีเท่านั้นที่จะช่วยพัฒนาทักษะการคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณของความสัมพันธ์ระหว่างจิตวิญญาณของมนุษย์กับความจริง ซึ่งเปิดเผยแก่เราอย่างเต็มที่ในพระเยซูคริสต์ ปรัชญาเป็นหลักประกัน “ความแน่นอนแห่งความจริง” ซึ่งเป็นพื้นฐานที่มั่นคง สำหรับการถวายนตนเองทั้งครบแด่พระเจ้าและพระศาสนจักร หากเราไม่มั่นใจในความจริง เราจะเอาทั้งชีวิตมาเสี่ยงได้อย่างไร ปรัชญาช่วยให้ “รักความจริง” ยอมรับว่าความจริงไม่ได้ถูกสร้างหรือวัดโดยมนุษย์ แต่เป็นของขวัญของพระเจ้าความจริงสูงสุด เหตุผลสามารถเข้าถึงความจริงอันเป็นอัตวิสัยและเป็นที่เป็นสากลได้ เรื่องพระเจ้า ความหมายการดำรงอยู่ ความเชื่อมีเหตุผล “คิดผ่าน” เนื้อหาของความเชื่อ “มนุษยศาสตร์” ช่วยให้ดำเนินชีวิต “ร่วมสมัย” นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปาเปาโลที่ 6 ตรัสว่า “พระคริสต์ทรงเป็นคนร่วมสมัย และทรงพูดภาษาของพวกเขา ความซื่อสัตย์ของเราต่อพระองค์เรียกร้องให้รักษาการร่วมสมัยนี้ไว้”

53. การอบรมด้านสติปัญญาให้ความสำคัญกับเทววิทยา “เทววิทยาที่แท้จริงเกิดจากความเชื่อและมีเป้าหมายที่จะนำไปสู่ความเชื่อ” นักเทววิทยาเป็นผู้เชื่อที่ถามคำถามเกี่ยวกับความเชื่อ มีจุดประสงค์เพื่อเข้าถึงความเข้าใจความเชื่อ สภาสังคายนาครั้งที่สองสอนว่า “จะต้องจัดให้มีการศึกษาวิชาปรัชญาและเทววิทยามีความสัมพันธ์กันเป็นอย่างดีเพื่อช่วยเปิด

ใจของบรรดาสามเณรให้เข้าใจพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าได้มากขึ้น พระธรรมล้ำลึกนี้มีผลต่อประวัติศาสตร์ทั้งหมดของมนุษยชาติ ยังคงทำงาน ต่อมาตลอดเวลาในศาสนบริการของพระสงฆ์ ” (OT.14) เรื่องเทววิทยา และชีวิตจิตสัมพันธ์กัน เสริมสร้างกัน ไม่ควรสนใจด้านเดียว ความสมบูรณ์ของการวิจัยหรือวิถีจิตภาวนาควรไปด้วยกัน นักบุญบอณาแวนตูราเตือนสติเราว่า “อย่าคิดว่าเพียงพอสำหรับเขาที่จะอ่าน แต่ขาดความเลื่อมใสศรัทธาหรือการใคร่ครวญที่ไม่มีความชื่นชมยินดีฝ่ายจิต หรือกระทำการอย่างกระตือรือร้น แต่ไม่มีความศรัทธาแก่กล้า มีความรู้โดยปราศจากความรัก มีสติปัญญาที่ขาดความสุภาพถ่อมตน หรือศึกษาโดยไม่มีพระพรหรรษาของพระเจ้าหรือหวังจะรู้จักตัวเอง แต่ขาดพระปรีชาญาณของพระเจ้าที่อยู่ในตัวเรา”

54. การอบรมด้านเทววิทยามองเห็นความจริงที่สมบูรณ์เป็นหนึ่งเดียว ซึ่งพระเจ้าทรงเปิดเผยในพระเยซูคริสต์และในประสบการณ์ความเชื่อของพระศาสนจักร จำเป็นต้องรู้ความจริงของคริสตชน “ทั้งหมด” ไม่เลือกตามอำเภอใจ ควรรู้เป็นระบบ เทววิทยามีสองทิศทาง ทิศทางแรกคือ การศึกษาพระคัมภีร์ “เป็นเสมือนวิญญูณของเทววิทยาทั้งหมด” (OT.16) การศึกษาปิตาจารย์ของพระศาสนจักร พิธีกรรม ประวัติศาสตร์พระศาสนจักร และคำสั่งสอนอำนาจการสอนของพระศาสนจักร ทิศทางที่สองคือ มนุษย์สนทนากับพระเจ้า “เชื่อ” “ดำเนินชีวิต” “สื่อสาร” กับผู้อื่นถึงความเชื่อและทัศนคติคริสตชน ฉะนั้น จึงศึกษาเทววิทยาด้านข้อความเชื่อและด้านศีลธรรม ด้านชีวิตจิต ประมวลกฎหมายพระศาสนจักร และด้านการอภิบาล เทววิทยากับผู้เชื่อ ความเชื่อกับเหตุผล เรื่องแรก ศึกษาเทววิทยาพื้นฐาน คือ ข้อเท็จจริงของการเปิดเผยของพระคริสต์ และการถ่ายทอดในพระศาสนจักร เรื่องที่สอง วิชาสาขาต่างๆ ซึ่งกำลังพัฒนาเพื่อตอบสนองต่อปัญหาต่างๆในปัจจุบัน เช่น หลักคำสอนทางสังคมของพระศาสนจักร ซึ่ง “อยู่ในสาขาเทววิทยาด้านศีลธรรม” และเป็น “ส่วนประกอบที่จำเป็นและเครื่องมือ” ของ “การประกาศข่าวดีใหม่” เช่นเดียวกับวิชาเทววิทยาธรรมทูต คริสตศาสนจักรสัมพันธ์ ศาสนายูดาห์ ศาสนาอิสลาม และศาสนาอื่นๆ

55. ปัญหาเทววิทยาเช่น **อำนาจการสอนที่มีชีวิตของพระศาสนจักรและเทววิทยามีเป้าหมายเดียวกัน**คือการปกป้องรักษาประชากรของพระเจ้าไว้ในความจริงทำให้เป็นอิสระและเป็น ‘แสงสว่างแก่นานาชาติ’ ปัญหาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างมาตรฐานทางวิชาการเทววิทยาและจุดหมายการอภิบาลเพื่อ “ความเข้าใจในความเชื่อ” สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ไม่ใช่มีหลักคำสอนน้อยลงหรือไม่เป็นวิชาการ แต่ทำให้พระสงฆ์ในอนาคตสามารถประกาศพระวรสารได้ผ่านทางรูปแบบทางวัฒนธรรมตามวัยของเขา ดำเนินการอภิบาลตามวิสัยทัศน์ทางเทววิทยาที่แท้จริง **การประกาศข่าวดีให้กับวัฒนธรรมและการปรับวัฒนธรรมให้เข้ากับความเชื่อ** (inculturation) “มีความจำเป็นที่จะปรับวัฒนธรรมให้เข้ากับวัฒนธรรมในการอบรมด้านสติปัญญาและด้านความเป็นมนุษย์” โดยใช้หลักการคาทอลิกเกี่ยวกับการปรับให้เข้ากับวัฒนธรรม (RM.56) มิใช่ผสมผสานความเชื่อทางศาสนาหรือปรับการประกาศพระวรสารอย่างง่าย ๆ การอบรมผู้สมัครเป็นพระสงฆ์จากวัฒนธรรมพื้นเมืองต้องหาวิธีที่เหมาะสมในการอบรมพวกเขา

56. “บรรดาพระสังฆราชในสมัยซซาฯ ยืนยันถึงความจำเป็นเร่งด่วนที่จะมีเอกสารระบบพื้นฐานการอบรมพระสงฆ์ทั้ง (ฉบับทั่วไปของพระศาสนจักรสากล และระดับชาติของแต่ละประเทศ หรือแต่ละสภาพระสังฆราช) เพื่อใช้ในสามเณรลัยและบ้านอบรมทั้งหลาย” ขอคัดค้านอย่างหนักแน่นต่อแนวโน้มที่จะลดความตั้งใจศึกษาหาความรู้และมุ่งมั่นอุทิศตนให้กับการศึกษาในบางพื้นที่ของพระศาสนจักร ทำให้การศึกษาขั้นพื้นฐานไม่เพียงพอและเป็นข้อบกพร่องต่อนักศึกษา เริ่มต้นจากหลักสูตรปรัชญาและเทววิทยา เรียกร้องบรรดาอาจารย์อยู่ในตำแหน่งที่จะเผชิญหน้าได้อย่างมีประสิทธิภาพมีเหตุผลที่ชัดเจนและลึกซึ้งกับคำถามต่างๆ ของผู้คนในยุคนี้ เราสามารถได้คำตอบจากข่าวดีของพระเยซูคริสตเจ้า

ความสัมพันธ์กับพระเยซูคริสตเจ้า ผู้เลี้ยงแกะที่ดี

57. **การอบรมด้านอภิบาล** สภาสังคายนาวาติกันที่ 2 กล่าวว่า “การอบรมบรรดาสาณเณรในสามเณรลัยต้องมีจุดหมายอบรมเขาให้เป็น **ผู้อภิบาลวิญญูณ**โดยแท้จริงตามพระฉบับของพระเยซูคริสต์ เตรียมตัว

เป็นศาสนบริการด้านพระวาจา เข้าใจพระวาจาที่พระเจ้าทรงเปิดเผยได้ดีขึ้น ทำให้พระวาจาเป็นของตนโดยให้พระวาจาแสดงออกทางคำพูดและชีวิตความประพฤติ เตรียมสำหรับศาสนบริการด้านคารวกิจและการบันดาลความศักดิ์สิทธิ์ เพื่อจะได้อิฐฐานภาวนาและประกอบพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์ ปฏิบัติกิจกรรมนำความรอดพ้นโดยการถวายบูชาขอบพระคุณ และประกอบพิธีศีลศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ เตรียมสำหรับงานอภิบาลจนสามารถเป็นผู้แทนแสดงองค์พระคริสตเจ้าแก่เพื่อนมนุษย์ พระคริสตเจ้าผู้ “ไม่ได้เสด็จมาเพื่อให้ผู้นับรับใช้ แต่มาเพื่อรับใช้ผู้อื่นและมอบชีวิตของพระองค์เป็นสินไถ่เพื่อมนุษย์ทั้งหลาย” (มก 10:45; ยน 13:12-17) และยอมเป็นทาสรับใช้ทุกคน เพื่อเอาชนะใจผู้อื่นให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ (1 คร 9:19) (OT.4) **ความรักของผู้อภิบาล** เป็นพลังที่กระตุ้นการพัฒนาเทววิทยา ด้านอภิบาลให้เป็นศาสตร์แห่งการเรียนรู้ และชุดแนะนำของประสบการณ์หรือวิธีการ ท่านเบดาผู้ร่ำร่ำถือกล่าวว่า “เป็นพระศาสนจักรซึ่งแต่ละวัน “ให้กำเนิด” พระศาสนจักรเอง” มีการวินิจฉัยด้วยพระวรสารกับสภาพการณ์ทางสังคมและวัฒนธรรม และของพระศาสนจักร การศึกษาเทววิทยา ด้านอภิบาลควรเปิดโอกาสให้มี “ประสบการณ์” มีโปรแกรม “การฝึกอบรมงานอภิบาล” นานพอสมควรและมีประเมินผลอย่างเป็นระบบ พระจิตเจ้าในศีลบวชก่อให้เกิดหลักการและแรงผลักดันของศาสนบริการของพระสงฆ์ในรูปแบบของการอบรม ความสามารถทางวิชาการ การอภิบาล ทักษะการปฏิบัติ ความรู้สึกและพฤติกรรมของพระคริสตเจ้า ผู้เลี้ยงแกะที่ดี “จงมีความรู้สึกนึกคิดเช่นเดียวกับที่พระคริสตเยซูทรงมีเกิด” (ฟป 2:5)

58. ดังนั้นการอบรมด้านอภิบาลไม่ใช่ฝึกงานเพื่อคุ้นเคยกับเทคนิคการอภิบาลบางอย่าง แต่ต้องเริ่มต้นด้วยความรู้สึกของการเป็นผู้เลี้ยงแกะ มีสติมีวุฒิภาวะรับผิดชอบ ประเมินปัญหาต่างๆ และจัดลำดับความสำคัญ มองหาวิธีแก้ปัญหามีแรงจูงใจซื่อสัตย์ต่อความเชื่อ และ เรียนรู้เปิดโลกทัศน์สู่มิติธรรมทูต พระสงฆ์ที่ไปทำงานด้วยมีบทบาทสำคัญช่วยว่าควรทำงานอภิบาลอย่างไร เลือกสถานที่ชุมชนเขตวัดที่มีงานอภิบาลมีปัญหาต่างๆ เช่น เยี่ยมผู้ป่วย ดูแลผู้อพยพย้ายถิ่น ผู้ลี้ภัย และคนเร่ร่อน และ

งานด้านสังคมอื่นๆ “พระคริสตเจ้า ผู้เสด็จผ่านไปทั่วโลก ‘ทรงกระทำความดี’” (กจ 10:38) ยากจนที่ไร้มนุษยธรรม ความรุนแรงที่มีขอบเขต และอำนาจที่ไม่ยุติธรรม จึงจำเป็นที่คนของพระเจ้า ผู้ซึ่งจะต้องพร้อมสำหรับการงานที่ดีทุกอย่าง (2 ทธ 3:17) การไถ่บาปของโลก คือผลจากไม้กางเขนของพระคริสตเจ้าเท่านั้น” ทศนคติเหนือกว่าหรือการใช้อำนาจไม่ใช่ความรักของผู้อภิบาล การฝึกอภิบาลร่วมกับงานประกาศพระวาจา พิธีกรรม การเป็นผู้นำในการปฏิบัติศาสนบริการของผู้อ่าน ผู้ช่วยพิธีกรรม และสังฆานุกร

59. งานอภิบาลทำให้พระศาสนจักรมีชีวิตชีวาและเติบโตเพราะเป็นงานที่ให้เปล่าของพระจิตเจ้าและรับใช้อาศัยพระหรรษทานกับความรับผิดชอบที่เป็นอิสระของมนุษย์ คือรับใช้พระวรสารของ “ผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์” (ลก 17:10) ทำงานอภิบาลด้วยจิตตารมณ์หมู่คณะ ร่วมมือจริงจังกับสมาชิกต่างๆ ของพระศาสนจักร ก่อให้เกิดความรู้และความชื่นชมยินดีในการทำงานกับฆราวาส พระศาสนจักรเป็น “ชุมชนธรรมทูต” พร้อมประกาศข่าวดี เห็นคุณค่าสื่อสารสังคมสำหรับงานศาสนบริการ ตามการนำของพระจิตเจ้าและพระสังฆราช พระสงฆ์สามารถอาสาสมัครไปทำงานประกาศข่าวดีนอกเขตแดนประเทศของตนได้

2. การกำหนดขั้นตอนสถานที่สิ่งแวดล้อมของการอบรมพระสงฆ์ สามเณรลาวยใหญ่ – คณะผู้ให้การอบรม

60. สังคายนาวาติกัน ครั้งที่ 2 และสมัชชาฯ ยืนยันว่า สามเณรลาวยใหญ่เป็นสถานที่ที่ดีที่สุดสำหรับการอบรมโดยมีผู้ใหญ่ที่มุ่งมั่นอุทิศตนอย่างแท้จริงให้กับงานอบรมนี้ สถาบันสามเณรลาวยได้ผลิตผลดีมากมายหลายชั่วอายุคน และยังคงปฏิบัติหน้าที่เช่นนี้ต่อไปทั่วโลก” (OT.4) สามเณรลาวยเป็นสถานที่และช่วงชีวิต เป็นชุมชนที่พระสังฆราชตั้งขึ้นเพื่อผู้ที่พระคริสต์ทรงเรียกบางคนมาเป็นอัครสาวก ฝึกการตัดสละปล่อยวางจากรากเหง้าของตน จากงานประจำ จากผู้ใกล้ชิดและคนที่ตนรัก (มก 1:16-20; 10:28; ลก 9:23, 57-62; 14:25-27) เพื่อถูกส่งไปเทศน์สอนและรักษาคนป่วยถูกเรียกให้ “อยู่กับพระองค์” (มก 3:14) เอกลักษณ์ของสาม

ณราลัยคือความต่อเนื่องในพระศาสนจักรของชุมชนศิษย์ธรรมทูตที่ชุมนุมกับพระเยซูเจ้า ฟังพระวาจา มีประสบการณ์ปีสกา รอคอยพระพรของพระจิตเพื่อปฏิบัติพันธกิจ ตอบสนองต่อสถานการณ์และความต้องการของยุคสมัย สามณราลัยเป็นต้นกำเนิดประสบการณ์ของชีวิตของพระศาสนจักรที่อบรมผู้มีกระแสเรียกให้เติบโตด้านอภิบาลและด้านธรรมทูต ดำเนินชีวิตร่วมกันฉันพี่น้อง เติบโตในความเชื่อและความรัก สืบทอดการประทับอยู่ที่ช่วยให้รอดพ้นของพระเยซูคริสต์ ในพระศาสนจักรและในประวัติศาสตร์ สามณราลัยใหญ่ควรเป็น “ชุมชนที่สร้างขึ้นมีมิตรภาพลึกซึ้งและความรักแท้ เป็นครอบครัวแท้จริงมีชีวิตอย่างชื่นชมยินดี” เป็น “ชุมชนศิษย์พระคริสต์ที่ประกอบพิธีกรรมเดียวกัน ร่วมพิธีบูชาขอบพระคุณทุกวัน มีชีวิตภาวนา อ่านและการรำพึงพระวาจา ปฏิบัติความรักกันฉันพี่น้องและความยุติธรรม ดำเนินชีวิตตามการนำของพระจิตของพระคริสตเจ้าและมีความรักต่อพระศาสนจักร” สามณราลัยไม่ใช่เป็นเพียงหอพักหรือสถานที่พักอาศัยและให้ศึกษาเท่านั้น แต่เป็นชุมชนพระศาสนจักรเจริญชีวิตประสบการณ์กลุ่มอัครสาวกสิบสองคนที่เป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูเจ้าอีกครั้งหนึ่งในสมัยปัจจุบัน

61. สามณราลัยเป็นชุมชนการศึกษาของพระศาสนจักรที่ร่วมเดินทางกับผู้ที่มีกระแสเรียกพระสงฆ์ อบรมให้เป็นเหมือนพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ทรงเป็นศิรัษะและผู้เลี้ยงแกะ อุทิศตนทำพันธกิจการช่วยให้รอดพ้นในพระศาสนจักรและในโลก อบรมบุคคลที่จะเข้าสู่สังฆภาพ บรรดาพระสังฆราชในสมัชชาฯได้เขียนว่า “ในฐานะชุมชนที่ให้การศึกษาอบรม (สามณราลัย) ควรปฏิบัติตามแผนงานที่กำหนดไว้อย่างชัดเจน อธิการและผู้ร่วมงานมีลักษณะเป็นผู้นำที่เป็นเอกภาพ จัดระเบียบชีวิต กิจกรรมการอบรม ความต้องการพื้นฐานของชีวิตหมู่คณะ มีแผนงานเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ มีรายละเอียดที่เป็นรูปธรรม มีบรรทัดฐานที่มุ่งเพื่อดูแลชีวิตหมู่คณะ สร้างเครื่องมือและตารางเวลาที่แน่นอนชัดเจน ต้องสนใจผู้สมัครเป็นพระสงฆ์ ปัญหาความยากลำบาก ความเติบโตก้าวหน้า ยืดหยุ่นอย่างฉลาด ไม่ประนีประนอม รักเคารพจริงใจต่อบุคคลตามสภาพของผู้สมัคร

นั้น ในความแตกต่างด้านบริบททางสังคมและวัฒนธรรม ประวัติชีวิต งาน ด้านการศึกษาอบรมจำเป็นต้องปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง

62. บรรดาพระสังฆราชในสมัชชาฯ ขอให้ให้มี **“ช่วงเวลาขั้นเตรียม”** (Propaedeutic period : บ้านเนรกลาง) “มีการอบรมด้านความเป็น มนุษย์ ชีวิตคริสตชน สติปัญญาและชีวิตจิต สำหรับผู้สมัครจะเข้าสาม เณรลัยใหญ่ ผู้สมัครควรมีคุณสมบัติเด่นชัดคือ มีความตั้งใจถูกต้อง มี วุฒิกวาระด้านความเป็นมนุษย์พอ มีความรู้หลักคำสอนแห่งความเชื่อ เนื้อหาความเชื่อ มีวิธีการภาวนา และมีพฤติกรรมสอดคล้องกับธรรมประ เเพณีของคริสตชน มีทัศนคติที่ถูกต้องกับท้องถิ่นของตน แสวงหาพระเจ้า” (EN ข้อ 48) ควรศึกษาคำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก (1994) ควรมุ่ง พัฒนาด้านชีวิตจิตเป็นหลัก รู้จักวินิจฉัยกระแสเรียก อบรมด้านสติปัญญา และด้านวัฒนธรรมที่หลากหลายในหมู่ผู้สมัคร “สมัชชาฯ ขอให้สมณ กระทรวงการศึกษาคาทอลิกรวบรวมข้อมูลทั้งหมดการทดลองจัดตั้งบ้าน อบรมขั้นเตรียม (บ้านเนรกลาง) ที่ทำแล้วหรือกำลังจะทำ และแจ้งข้อมูล นี้ให้สภาพระสังฆราชต่างๆ ทราบ

สามเณรลัยเล็ก - รูปแบบอื่นๆ ที่สนับสนุนกระแสเรียก

63. ประวัติศาสตร์ของพระศาสนจักรเป็นพยานต่อเนื่อง ที่พระเจ้า ทรงเรียกหลายคนในช่วงอายุน้อย เช่น นักบุญโทมัสอธิบายถึงความรัก พิเศษของพระเยซูเจ้าที่มีต่อนักบุญยอห์นอัครสาวก “เนื่องจากท่านยังอายุ น้อย” “พระเจ้าทรงรักต่อผู้ที่อุทิศตนเพื่อรับใช้พระองค์ตั้งแต่เยาว์วัย” สามเณรลัยเล็กจึงจัดให้มีการวินิจฉัยอย่างเอาใจใส่และการร่วมเดินเคียง ข้างเด็กเหล่านี้ ในหลายๆส่วนของโลก บ้านเนรเล็กจำเป็นและมีคุณค่า มีจุดประสงค์เพื่อปกป้องพัฒนาเมล็ดพันธุ์แห่งกระแสเรียกสงฆ์ไว้ มีการ อบรมทุกด้านอย่างเหมาะสมเพื่อนำสู่สามเณรลัยใหญ่ จุดประสงค์ของ สามเณรลัยเล็ก “เขาควรได้รับคำแนะนำเยี่ยงบิดาจากพระสงฆ์ผู้ปกครอง โดยมีบิดามารดาคอยช่วยเหลือตามความเหมาะสม ให้ดำเนินชีวิตที่เหมาะสม กับอายุ จิตวิญญาณและการพัฒนาของเยาวชน และสอดคล้องกับหลัก การด้านจิตวิทยาที่ถูกต้องอย่างเต็มที่ โดยไม่มองข้ามประสบการณ์ที่เหมาะสม

สมของความเป็นมนุษย์และความสัมพันธ์กับครอบครัว” (OT.3) สาม เณรน้อยเล็กเป็นศูนย์กลางนอภิบาลกระแสเรียกของสังฆมณฑลต้อนรับให้ ข้อมูลแก่เยาวชนผู้แสวงหาหรือผู้ตัดสินใจจะติดตามกระแสเรียก

64. ถ้าหากไม่มีสามเณรน้อยเล็กจำเป็นต้องมี “สถาบัน” แทน เช่น กลุ่มกระแสเรียกสำหรับเยาวชนและชายหนุ่ม มีแนวทางที่เป็นระบบ ช่วย วินิจฉัยและการสนับสนุนพัฒนาของกระแสเรียกได้ ขณะที่คนหนุ่มเหล่านี้ อยู่ที่บ้าน และมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชุมชนคริสตชน กระแสเรียกสงฆ์ ในคนวัยผู้ใหญ่ หลังจากมีชีวิตฆราวาส มีอาชีพพระยะหนึ่ง หลังจากการ วินิจฉัยอย่างถี่ถ้วนถึงความแท้จริงของกระแสเรียกแล้ว ควรมีแผนงาน เฉพาะเพื่อเดินเคียงข้างในการอบรมพวกเขา

3. ผู้อบรมพระสงฆ์ : พระศาสนจักรและพระสังฆราช

65. การอบรมผู้สมัครเป็นพระสงฆ์เป็นงานนอภิบาลกระแสเรียกของ พระศาสนจักร พระศาสนจักรเป็นผู้ทำหน้าที่นี้ร่วมกัน มีพระพรชทาน และความรับผิดชอบที่จะติดตามผู้ที่พระเจ้าทรงเรียกให้มาเป็นศาสนบริกร ในสังฆภาพ ผู้แทนพระคริสตเจ้าคือพระสังฆราช การเรียกของพระจิตเจ้า ผ่านการเรียกของพระสังฆราช พระสงฆ์เป็นผู้มีส่วนร่วมในสังฆภาพและ ศาสนบริกรหนึ่งเดียวกับท่าน เป็น “พี่น้องและเพื่อน” (PO.7) “การ อยู่กับพระองค์” คืออยู่กับพระสังฆราช พระสังฆราชควรไปเยี่ยมพวกเขา บ่อยๆ และ “อยู่กับพวกเขา” การปรากฏตัวอยู่ร่วมของพระสังฆราชมี คุณค่าเป็นพิเศษ

สามเณรน้อยเป็นชุมชนที่ให้การศึกษอบรม

66. ชุมชนให้การศึกษอบรมประกอบด้วยบุคคลต่างๆ ได้แก่ อธิการ คุณพ่อวิญญูณารักษ์ บรรดาผู้ให้การอบรมและคณาจารย์ เป็นหนึ่งเดียว กับพระสังฆราช ทำให้แผนงานการศึกษอบรมดำเนินการอย่างถูกต้อง เป็นตัวอย่างดีแก่ผู้สมัครเป็นพระสงฆ์ ประสิทธิผลส่วนใหญ่ของการให้การ อบรมนั้นขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะและความแข็งแกร่งของบุคลิกภาพของผู้ให้การ อบรม เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่จะต้องคัดเลือกอย่างระมัดระวังและส่งเสริม ให้พวกเขาในการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย บรรดาพระสังฆราชใน

สมัยซซาฯ ตระหนักดีว่า อนาคตของการเตรียมผู้สมัครเป็นพระสงฆ์ขึ้นอยู่กับ การคัดเลือกและการอบรมของผู้ให้การอบรม สมัยซซาฯ บันทึกดังนี้ “งานของการอบรมฯ ต้องเตรียมเป็นพิเศษ เป็นมืออาชีพ มีวิชาครู ชีวิต จิต ความเป็นมนุษย์ และเทววิทยา มีจิตตารมณ์ของความสัมพันธ์และ ความร่วมมือดำเนินการตามแผนงานการอบรม มีเอกภาพภายใต้การนำ ของอธิการ เป็นพยานชีวิตพระวรสาร อุทิศตนแต่พระเจ้า มีเสถียรภาพ ตามกฎควรพักอยู่ประจำในสามเณรลัย ร่วมมือใกล้ชิดกับพระสังฆราชซึ่ง เป็นบุคคลแรกที่จะต้องรับผิดชอบการอบรมพระสงฆ์” มีการแยกระหว่าง ฟอรัม (Forum) ภายในและภายนอก ให้เสรีภาพเลือกผู้โปรดศีลอภิบาล ผู้แนะนำวิญญาน หม่อมคณะสงฆ์และคณาจารย์เป็นหนึ่งเดียวกันในความรับ รับผิดชอบการศึกษาอบรมฯ การประเมินเพื่อส่งเสริมและตรวจสอบความ เหมาะสมของผู้สมัคร ถ้ามีฆราวาสหรือผู้หญิงมาช่วยการศึกษาอบรม ต้อง มีความรอบคอบ และปรับให้เข้ากับบริบททางวัฒนธรรม

อาจารย์วิชาเทววิทยา

67. ผู้สอนเทววิทยาสอนหลักคำสอนศักดิ์สิทธิ์ และร่วมเดินเคียงข้างด้วยการสอนที่รับผิดชอบ “ในฐานะครู” ไม่เสนอหลักคำสอนส่วนตัว แต่ช่วยผู้อื่นเข้าใจถึงความเชื่อ วิเคราะห์ในพระนามของพระคริสต์และพระ ศาสนจักร ใช้วิธีการและเทคนิคที่มีดำเนินงานตามอาณัติของพระศาสน จักรและร่วมมือกับพระสังฆราชในงานสอน ส่งเสริมความเชื่อความไว้วางใจกัน เอาชนะความตึงเครียดและข้อขัดแย้งต่างๆ ครูสอนเทววิทยาควรมีความ สนิทสัมพันธ์และร่วมมืออย่างจริงใจกับทุกคนในการอบรม แม่นยำทางวิชาการ ใเอ้อาทร อ่อนน้อมถ่อมตน กระจื่อรื่อร้อน แบ่งปันอย่างเชี่ยวชาญ สื่อสาร ถึงหลักความเชื่อ นำเสนอมุมมอง ซึ่งรวมสาขาต่างๆ ของความรู้ของ มนุษย์ให้เป็นหนึ่งเดียวกันตามแผนการของพระเจ้า และการแสดงออก หลากหลายของชีวิต “รักและรู้ธรรมล้ำลึกของพระศาสนจักร ทำหน้าที่ สอนโดยมีจิตสำนึกด้านอภิบาล สามารถวินิจฉัยเนื้อหา รูปแบบที่เหมาะสมกับการปฏิบัติศาสนบริการ มีความซื่อสัตย์ต่ออำนาจสั่งสอนของพระ ศาสนจักร สอนในนามของพระศาสนจักรและเป็นพยานแห่งความเชื่อ”

ชุมชนต้นกำเนิด กลุ่ม และขบวนการเยาวชน

68. ชุมชนที่ผู้สมัครเป็นพระสงฆ์ถือกำเนิดมา ยังมีอิทธิพลอย่างมากต่อการอบรมของพระสงฆ์ **ครอบครัว**เป็นลำดับแรก บิดามารดาพี่น้องชายหญิงและสมาชิกคนอื่นๆในครอบครัว (มก 3:20-21) ร่วมการเดินเคียงข้างด้วยคำภาวนา ความเคารพ ตัวอย่างดีของคุณธรรมในครอบครัว ให้ความช่วยเหลือด้านชีวิตจิตและด้านวัตถุ แม้ในกรณีบิดามารดาหรือญาติพี่น้องไม่สนใจ หรือขัดสู่ต่อการเลือกกระแสรเรียก การเผชิญหน้าสถานการณ์ที่ชัดเจนและสงบ สามารถช่วยให้เขามีวุฒิภาวะมาก **ชุมชนเขตวัด** อบรมความเชื่อคุณเลอภิกษายาวชนและกระแสรเรียก เสริมสร้างบทบาทครอบครัว สนับสนุนการอบรมพระสงฆ์ ให้กำลังใจผู้เดินสู่สังฆภาพถือเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน ร่วมเดินเคียงข้าง อธิษฐานภาวนา ต้อนรับเขาในช่วงวันหยุด เคารพและให้กำลังใจเขาในการสร้างอัตลักษณ์พระสงฆ์ **สมาคมและขบวนการต่างๆ** ของเยาวชน เป็นเครื่องหมายที่มีชีวิตชีวาที่พระจิตทรงให้กับพระศาสนจักร คนหนุ่มสาวจำนวนมากรับการศึกษอบรมความเชื่อและเติบโตผ่านกลุ่มต่างๆ ขบวนการ และสมาคมที่หลากหลายในพระศาสนจักร เป็นปัจจัยที่ช่วยให้เติบโตและมีความสัมพันธ์ฉันพี่น้อง ช่วยเขาให้เป็นศาสนบริกรและมีชีวิตจิตที่เหมาะสมกับสงฆ์สังฆมณฑล

ตัวของผู้สมัคร

69. สุดท้ายผู้สมัครเป็นบุคคลหลักในการอบรมตัวเอง ไม่มีใครสามารถแทนที่ได้ในเสรีภาพที่รับผิดชอบ ประการแรกจะต้องรับรู้ที่ผู้อบรมแท้จริงคือพระจิตเจ้า ผู้ประทานหัวใจใหม่ ทำให้เขาเป็นเหมือนพระเยซูคริสตเจ้า ผู้เลี้ยงแกะที่ดี ผู้สมัครเป็นพระสงฆ์มีเสรีภาพต่อการรับการหล่อหลอมของพระจิตเจ้า ผ่านอาจารย์ต่างๆ งานการอบรมจะมีประสิทธิผลเต็มที่ที่ต่อเมื่อพระสงฆ์ในอนาคตร่วมมืออย่างเชื่อมั่นและจริงใจ

บทที่ 6 ข้าพเจ้าจึงเตือนความจำของท่านเพื่อให้พระพรพิเศษของพระเจ้าเป็นไฟที่รุ่งโรจน์ขึ้นอีก การอบรมต่อเนื่องของพระสงฆ์ : เหตุผลด้านเทววิทยาที่สนับสนุนการอบรมพระสงฆ์ต่อเนื่อง

70. เหตุผลด้านเทววิทยาพระสงฆ์ทุกคนได้รับเรียกให้มีการอบรมต่อเนื่องนักบุญเปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจึงเตือนความจำของท่านเพื่อให้พระพรพิเศษของพระเจ้าเป็นไฟที่รุ่งโรจน์ขึ้นอีก” (2 ทธ 1:6) “จงอย่าละเลยพระพรพิเศษที่มีอยู่ในท่าน พระพรซึ่งเป็นของประทานให้ท่านเมื่อมีการประกาศพระวาจาเลือกสรรท่านและบรรดาผู้อาวุโสได้ปกมือเหนือท่าน จงเอาใจใส่และอุทิศตนในเรื่องเหล่านี้ เพื่อให้ทุกคนแลเห็นความก้าวหน้าของท่าน จงดูแลทั้งตนเองและคำสั่งสอน จงมั่นคงต่อไปในเรื่องดังกล่าว เพราะเมื่อทำเช่นนี้ ท่านจะช่วยทั้งตนเองและผู้ที่ฟังท่านให้รอดพ้น” (1 ทธ 4:14-16) “จุดไฟอีกครั้ง” หรือทำให้พระพรของพระเจ้าลุกเป็นไฟ รักษา “ความแปลกใหม่” อันเป็นคุณลักษณะของทุกพระพรของพระเจ้า ผู้ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นใหม่ (วว 21:5)

เหตุผลด้านชีวิตและการอภิบาลเพื่อวินิจฉัยและทำตามกระแสเรียกของพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง เหมือนนักบุญเปโตรถูกเรียกให้ติดตามพระเยซูเจ้าอีกครั้งหนึ่ง “จงเลี้ยงดูแกะของเราเถิด” “จงตามเรามาเถิด” อย่างซื่อสัตย์ตลอดชีวิต (ยน 21:22) เป็น “กระบวนการการกลับใจอย่างต่อเนื่อง” ให้พระจิตเจ้า คำจูงใจให้ซื่อสัตย์ ให้พระองค์ทรงเดินเคียงข้างเรา การอบรมต่อเนื่องเป็นความรักต่อพระเยซูคริสต์ และเป็นความซื่อสัตย์ต่อตนเอง เป็นการแสดงความรักต่อประชากรของพระเจ้าด้วย ประชากรของพระเจ้า มี “สิทธิ” ที่จะมีการอบรมที่ตอบสนองด้านพระวาจาและศีลศักดิ์สิทธิ์แก่ประชากรของพระเจ้า การอบรมต่อเนื่องของพระสงฆ์เป็นสิ่งจำเป็นในทุกยุคทุกสมัย เป็นเรื่องเร่งด่วนอย่างยิ่งในทุกวันนี้ เพราะการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสภาพสังคมและวัฒนธรรม และผู้คนรับศาสนบริการ และเพราะ “การประกาศข่าวดีใหม่” ซึ่งเป็นภารกิจสำคัญและเร่งด่วนของพระศาสนจักรในปัจจุบันนี้

เหตุผลของมนุษย์เรียกร้องให้พระสงฆ์อบรมต่อเนื่อง เพื่อการเติบโต ต่อเนื่องสู่วุฒิภาวะที่ไม่มีทางบรรลุถึงถ้าไม่มีการอบรมต่อเนื่อง เหมือนกับ วิชาซีพีอื่นที่มุ่งเพื่อรับใช้ผู้อื่น ต้องปรับปรุงให้ดีขึ้นอยู่เสมอ ให้ทันสมัยและมีประสิทธิภาพต่อไป ต้อง “ก้าวให้ทัน” กับประวัติศาสตร์

มิติต่างๆ ของการอบรมต่อเนื่อง

71. การอบรมต่อเนื่องไม่ซ้ำซ้อนกับการอบรมที่ได้รับจากสาม เณราลัย มีเนื้อหาค่อนข้างใหม่ ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้ทันสมัย ควร เตรียมตั้งแต่ในสามเณราลัยใหญ่ เห็นความจำเป็นและผลประโยชน์ การ อบรมต่อเนื่องมีเป้าหมายไม่เน้นให้เป็น “มีอาชีพ” หรือเน้นเทคนิคใหม่ บางประการในการอภิบาล แต่ส่งเสริมกระบวนการทั่วไป และเน้นบูรณา การของการเติบโตอย่างต่อเนื่อง ทำให้มิติของการอบรมลึกซึ้งยิ่งขึ้น ทั้ง ด้านความเป็นมนุษย์ ชีวิตจิต สติปัญญา อภิบาล กระจื่อหรือร้อน กลมกลืน ให้มีพื้นฐานอยู่ที่ความรักของผู้อภิบาลเป็นสำคัญ

72. การอบรมด้านความเป็นมนุษย์ การติดต่อกับผู้คน การแบ่ง ปันชีวิต รู้สึกอ่อนไหวต่อมนุษย์เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้คน รับ รู้คำถามที่ไม่ได้พูด แบ่งปันความหวัง ความชื่นชมยินดี มีภาระซึ่งเป็นส่วน หนึ่งของชีวิต จึงสามารถพบปะสนทนากับผู้คน แบ่งปัน ผ่านประสบการณ์ ความยากจน เจ็บป่วย ถูกปฏิเสธ ไม่รู้ ว่าแห้ว ชัดสนวัตถุหรือศีลธรรม พระสงฆ์สามารถปลุกฝังความเป็นมนุษย์ด้วยรักกระจื่อหรือร้อนต่อเพื่อน มนุษย์ชายหญิง พระวจนาตถ์ทรงรับ “ธรรมชาติมนุษย์” (ยน 1:14) ดำเนินชีวิตมนุษย์ อยู่ท่ามกลางพร้อมกับมนุษย์ ร่วมงานเลี้ยงสมรสที่เมือง คานา พบครอบครัวมิตรสหาย รู้สึกสะท้อนใจเห็นประชาชนที่ติดตาม หิวโหย ทรงมอบเด็กที่ป่วยหรือตายให้กับพ่อแม่ กระจกเพราะความตาย ของลาซารัส ฯลฯ “เพราะเหตุว่าเราไม่มีมหาสมณะที่ร่วมทุกข์กับเรา ผู้อ่อนแอไม่ได้ แต่เรามีมหาสมณะผู้ทรงผ่านการทดลองทุกอย่างเหมือนกับ เรา ยกเว้นบาป” (ฮบ 4:15)

การอบรมด้านชีวิตจิต สัมพันธ์กับพระคริสต์ พระจิตหลั่งมาในศีล บวชด้วยการเจิมถวายทำให้เป็นเหมือนพระเยซูคริสตเจ้าฯ รู้สึกและมีทัศนคติของพระเยซูคริสต มี “ชีวิตโดยการนำของพระจิตเจ้า” และ “ดำเนินชีวิตตามพระวรสารอย่างถึงรากถึงโคน” ทำให้ศาสนบริการเกิดผลด้านชีวิตจิต นักบุญชาร์ลส์ โบโรเมโอกล่าวว่า “จงอย่าละเลยตนเอง อย่ามอบตนให้คนอื่นจนไม่เหลือสำหรับตนเอง การรำพึงภาวนาต้องมาก่อน โปรดศีลศักดิ์สิทธิ์ จงสำรวจจิตไตร่ตรองถึงสิ่งที่ท่านกำลังทำอยู่ จงไตร่ตรองถึงสิ่งที่ท่านกำลังถวาย ถ้าท่านแนะนำวิญญูณ “จงทำทุกสิ่งด้วยความรักเถิด” (1 คร 16:14) เราจะพบพลังจากพระคริสต์ในตัวและในตัวคนอื่นในการทำหน้าที่สงฆ์ ต้อง “ปฏิรูปชีวิตภาวนา” อย่างต่อเนื่องซื่อสัตย์ต่อการภาวนา ทำวัตร ประกอบพิธีกรรมมีประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเยซูเจ้าและพระจิตเจ้า เสวนาวางใจในพระบิดา เป็นตัวอย่างที่มีชีวิตสำหรับสัตบุรุษทุกคน

การอบรมด้านสติปัญญา เป็นสิ่งจำเป็นต้องอุทิศตนศึกษาเล่าเรียนอย่างจริงจังและมีระเบียบวินัย คำนึงต่อวัฒนธรรมสมัยใหม่ ร่วมพันธกิจประกาศของพระเยซูเจ้า เป็นครูสอนความจริงเปิดเผยต่อผู้อื่นในพระคริสต์ถึงพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้า ทำให้ผู้อื่นรู้จักพระองค์ได้ ปฏิบัติศาสนบริการพระวาจาอย่างซื่อสัตย์ ประกาศพระวาจาอย่างชัดเจนไม่คลุมเครือ แยกแยะพระวาจาจากความคิดเห็นของมนุษย์ ยินห์ยัตรับใช้ประชากรของพระเจ้าอธิบายแก่ทุกคนที่ถามถึงความหวังของคริสตชนได้ (1 ปต 3:15)

ด้านอภิบาลความรักของผู้อภิบาล เป็นพระพรและเป็นหน้าที่ที่ต้องซื่อสัตย์ให้ความรักของผู้อภิบาลผลักดันเรา กระตุ้นให้คุ้นเคยกับสถานการณ์จริงของชายและหญิงที่ถูกส่งไปหามากขึ้น วินิจฉัยการเรียกของพระจิตเจ้าในสภาพการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่พบ แสวงหาวิธีการที่เหมาะสมที่สุดและรูปแบบที่มีประโยชน์สูงสุด สำหรับปฏิบัติศาสนบริการในวันนี้ สนับสนุนความพยายามของพระสงฆ์เพื่อการอภิบาลที่น่าเชื่อถือและมีประสิทธิภาพ ไม่ลดคุณค่าศาสนบริการเป็นเพียงกิจกรรม ช่วยปกป้อง

รักษา “ธรรมล้ำลึก” ด้วยความรักที่ตื่นรู้ ซึ่งเป็นธรรมล้ำลึกที่เขาประทับไว้ในหัวใจเพื่อประโยชน์ที่ติงามของพระศาสนจักรและมนุษยชาติ

ความหมายลึกซึ้งของการอบรมต่อเนื่อง

73. การอบรมต่อเนื่องช่วยพระสงฆ์ให้เป็นและทำหน้าที่พระสงฆ์ มีจิตวิญญานตามรูปแบบของพระเยซูเจ้า ผู้เลี้ยงแกะที่ดี “จงปฏิบัติตามพระวาจา มิใช่เพียงแต่ฟัง ซึ่งเท่ากับหลอกตนเอง” (ยก 1:22) “ดำเนินชีวิตตามความจริง” มีชีวิตอยู่ “ในความรัก” (อฟ 4:15) พระศาสนจักรเป็นธรรมล้ำลึก เป็นหนึ่งเดียวและพันธกิจ พระสงฆ์ศึกษาอบรมต่อเนื่องเพื่อปกป้องและพัฒนาความเชื่อ ดำเนินชีวิตตามความจริงและนำอัครรรยของความเป็นพระสงฆ์ผู้เป็นศาสนบริกรของพระคริสตเจ้า และเป็นผู้จัดการดูแลธรรมล้ำลึกของพระเจ้า (1 คร 4:1)

74. การอบรมต่อเนื่องทำให้พระสงฆ์ “เป็นหนึ่งเดียวกัน” รวมทุกคนเป็นครอบครัวของพระเจ้าเป็นพี่น้องกัน มีแรงบันดาลใจจากความรักและนำไปสู่พระบิดาเจ้าผ่านทางพระคริสตเจ้าในพระจิตเจ้า (PO.6) ต้องตื่นตัวในพันธกิจการช่วยให้รอดพันร่วมกัน เสริมสร้างพระศาสนจักรกับผู้ที่ได้รับพระพรจากพระจิตเจ้า อภิบาลเพื่อประโยชน์ของประชากรของพระเจ้า เป็นพยานเป็นหนึ่งเดียวกับทุกคน รักการเป็นสมาชิกของพระศาสนจักรท้องถิ่นที่สังกัดอยู่ ร่วมในประวัติศาสตร์ หรือประสบการณ์ชีวิตของพระศาสนจักรท้องถิ่น มีความห่วงใยในกระแสเรียกพระสงฆ์ พระสงฆ์ที่เป็นนักบวชดำเนินชีวิตและทำงานอยู่ในพระศาสนจักรท้องถิ่น ก็ขึ้นกับคณะสงฆ์เดียวกันด้วย การอยู่ร่วมกันเป็นบ่อเกิดคุณค่าสำหรับพระสงฆ์ทุกคน

ปัญหาความเหงาหรือว่าเหว “การมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้นกับคณะสงฆ์ ติดต่อกับพระสังฆราชและพี่น้องสงฆ์อื่นๆ เป็นประจำ ชีวิตร่วมกันฉันพี่น้องระหว่างสงฆ์กับฆราวาส กระตือรือร้นในงานของชุมชนเขตวัด เป็นวิธีการที่จะเอาชนะความเหงาซึ่งอาจประสบได้ในบางครั้ง” “ยอมรับความเหงาด้วยจิตตารมณ์การถวายเป็นเครื่องบูชา เป็นโอกาสให้สนิทสนมกับพระเยซูคริสต์มากขึ้น ความสันโดษเป็นโอกาสสำหรับการอธิษฐาน

ภาวนาและการศึกษาหาความรู้ ช่วยทำให้ศักดิ์สิทธิ์ครบครันและช่วยให้เติบโตในความเป็นมนุษย์” พระเยซูเจ้าเสด็จไปอธิษฐานภาวนาตามลำพังอยู่บ่อยๆ (มธ 14:23) ความสันโดษที่ดีมีผลต่อสุขภาพและชีวิตภายใน และมีความสัมพันธ์ดีกับพี่น้องด้วย

75. จุดมุ่งหมายการอบรมต่อเนื่องเพื่อเพิ่มการรับรู้มีส่วนร่วมในพันธกิจการช่วยให้รอดพ้นของพระศาสนจักร เป็นเงื่อนไขที่จำเป็น รูปแบบการอบรมต่อเนื่องที่เหมาะสมเท่านั้นที่จะประสบผลสำเร็จ องค์ประกอบที่สำคัญและชี้ขาดในศาสนบริการของสงฆ์คือ**ความซื่อสัตย์** นักบุญเปาโลเขียนว่า “คุณสมบัติของผู้จัดการธรรมล้ำลึกต่างๆ ของพระเจ้าคือต้องเป็นผู้วางใจได้” (1 คร 4:2) พระสงฆ์ต้องซื่อสัตย์แม้ต้องพบกับความยากลำบากมากเพียงใด

ทักวียและทุกสภาพชีวิต

76. การอบรมต่อเนื่อง**สำหรับพระสงฆ์หนุ่ม** ถ้าสงฆ์เพิ่งจบจากบ้านเณรรู้สึกว่าการอบรมสงฆ์สิ้นสุดในวันออกจากบ้านเณรนั้นผิดและเป็นอันตราย การอบรมต่อเนื่องเป็นการสานต่อการอบรมที่ได้รับบ้านเณร **การเดินทางข้างพระสงฆ์หนุ่ม**ในช่วงแรกของชีวิตและงานศาสนบริการ เป็นโอกาสดีและจำเป็นที่สุดในปัจจุบันเพื่อสร้างโครงสร้างสนับสนุนที่เหมาะสม กำหนดทิศทางและครูที่เหมาะสม จัดการอย่างเป็นระบบ ช่วยที่ต้องการเมื่อเริ่มทำงานรับใช้ในหน้าที่สงฆ์ ควรประชุมบ่อยและสม่ำเสมอ มีระยะเวลาที่พอเพียงและจัดในชุมชนหรือหมู่คณะ มีเวลาพอสำหรับพักผ่อน สวดภาวนา ไตร่ตรอง แลกเปลี่ยนกันฉันพี่น้อง สมดุล ยึดพระวาจา ถ้าพระศาสนจักรท้องถิ่นไม่สามารถให้บริการได้ พระศาสนจักรเพื่อนบ้าน ใกล้เคียงควรรวมกัน ทำแผนงานสำหรับพระสงฆ์หนุ่ม

77. การอบรมต่อเนื่องของ**พระสงฆ์วัยกลางคน** เมื่ออายุมากกิจกรรมก็เพิ่มมากขึ้นหรือมีท่าที่ยึดติดกิจวัตรประจำของตน ถูกล่อลวงว่าตนสามารถจัดการทุกอย่างได้โดยไม่ต้องพึ่งใคร บ่อยครั้งเมื่อสูงอายุมืออาการอ่อนล้าภายใน ท้อแท้ยอมจำนนต่อความยากลำบากความล้มเหลวง่าย การอบรมต่อเนื่องช่วยตรวจสอบกิจกรรมให้มีความสมดุล รักษาจิตตื่นเฝ้า เพื่อตอบสนองความต้องการความรอดที่ใหม่เสมอแก่ผู้ที่มาหา

การอบรมต่อเนื่องของพระสงฆ์สูงอายุ (อาวุโส) พระศาสนจักรบางแห่งมีพระสงฆ์สูงอายุเป็นส่วนใหญ่ คณะสงฆ์ควรแสดงความกตัญญูต่อการรับใช้อย่างซื่อสัตย์ที่พวกเขาได้ทำเพื่อพระคริสตเจ้าและพระศาสนจักร เป็นหนึ่งเดียวช่วยเหลือท่านตามสภาพ การอบรมต่อเนื่องสำหรับพระสงฆ์สูงอายุไม่ใช่เรื่องการศึกษาให้ทันสมัย แต่ยืนยันทำให้มั่นใจในส่วนที่พวกท่านยังพอทำได้ในคณะสงฆ์ ในรูปแบบที่เป็นไปได้ จากประสบการณ์ชีวิตและงานธรรมทูต เช่น เป็นครูผู้สอนและผู้ฝึกอบรมสำหรับพระสงฆ์คนอื่นๆ เป็นต้น

พระสงฆ์ที่มีภาระงานหนักหรือเจ็บป่วยหรืออ่อนล้าทางศีลธรรม
การอบรมต่อเนื่องกระตุ้นให้รับใช้พระศาสนจักรต่อไปอย่างสงบและยั่งยืน และไม่แยกตนให้จากคณะสงฆ์หรือชุมชน ลดกิจกรรมภายนอกและอุทิศตนด้านอภิบาลและด้านชีวิตจิต รักษาแรงจูงใจ ความชื่นชมยินดี ความกระตือรือร้นของชีวิตพระสงฆ์ไว้ เสริมสร้างพระศาสนจักรต่อไปร่วมกับพระคริสตเจ้าผู้ทรงทนทุกข์ ร่วมกับพี่น้องชายหญิงในพระศาสนจักร

ผู้ให้การอบรมต่อเนื่อง

78. พระศาสนจักรทั้งมวลมีหน้าที่รับผิดชอบภายใต้การแนะนำของ **พระสังฆราช** ในการดูแลด้านต่างๆ ของการอบรมต่อเนื่องของพระสงฆ์ ทำให้พระสงฆ์มีวุฒิภาวะด้านความเป็นมนุษย์ ชีวิตจิต สติปัญญา และอภิบาลเพื่อรับใช้ประชากรของพระเจ้า แลกเปลี่ยนอย่างต่อเนื่องและเกิดผลระหว่างชีวิตความเชื่อของพระสงฆ์กับฆราวาส ประชากรพระเจ้าควรเห็นว่าพระสงฆ์ควรมีเวลาเพื่อศึกษาและสวดภาวนา ควรขอจากพระสงฆ์เฉพาะสิ่งที่พระคริสตเจ้าประสงค์ ไม่ต้องการสิ่งอื่นใด ควรช่วยเหลือพันธกิจด้านอภิบาลโดยเฉพาะการพัฒนามนุษย์และงานกิจกรรมต่างๆ “ร่วมทำงานกับสัตบุรุษเพื่อให้สัตบุรุษมีความชื่นชมยินดี” (2 คร 1:24) ความรับผิดชอบการอบรมต่อเนื่องของสงฆ์ของพระศาสนจักรท้องถิ่น มีลักษณะเฉพาะและขึ้นกับสมาชิกที่แตกต่างเริ่มต้นจากพระสงฆ์เอง

79. พระสงฆ์แต่ละคนเป็นบุคคลแรกที่ต้องรับผิดชอบการอบรมต่อเนื้อของตน ต้องเชื่อถึงความจำเป็น ตั้งใจแน่วแน่จะใช้โอกาส เวลา รูปแบบต่างๆ ของการอบรมต่อเนื้อให้เป็นประโยชน์ เพื่อรักษา “ความอ่อนเยาว์ของจิตวิญญาณ” ความรับผิดชอบของคณะสงฆ์ที่ร่วมกับพระสังฆราช ถือเป็นรากฐานสำคัญ เพื่อทำให้พระสงฆ์ทุกคนซื่อสัตย์ต่อพระพรและปฏิบัติศาสนบริการอย่างเต็มที่ ตามที่ประชากรของพระเจ้ามี “สิทธิ์ที่จะมี” ต้องกำหนดแผนงานต่างๆ ของการอบรมต่อเนื้อ มีหัวข้ออย่างเป็นระบบ เป็นขั้นตอน มีรูปแบบที่ชัดเจน พระสังฆราชต้องดำเนินตามความรับผิดชอบ ดูแลให้มีสถานที่ เวลาสำหรับการอบรมต่อเนื้อ ควรสนใจเข้าร่วมด้วย พระสังฆราชของสังฆมณฑลใกล้เคียงหรือของส่วนภูมิภาคที่จัดการอบรมต่อเนื้อร่วมกัน อาจขอความช่วยเหลือจากคณะสาขาวิชา หรือสถาบันด้านเทววิทยาและด้านอภิบาลรวมทั้งสามเณรลัย สำนักงานสหพันธ์ ทั้งพระสงฆ์ นักบวช และฆราวาสที่เกี่ยวข้องกับการอบรมสงฆ์

เวลา รูปแบบ และวิธีการการอบรมต่อเนื้อ

80. เวลาทุกขณะสามารถเป็น “เวลาที่เหมาะสม” (2 คร 6:2) แต่บางช่วงเวลาที่ถือว่า “เป็นสิทธิพิเศษ” โอกาสแรกการประชุมพบปะกันของพระสังฆราชกับคณะสงฆ์ในพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์ (วันเสกน้ำมันศักดิ์สิทธิ์) หรือประชุมด้านอภิบาลและการศึกษาอบรมด้านอภิบาล หรือการศึกษาปัญหาด้านเทววิทยา โอกาสสองการประชุมด้านชีวิตจิตของพระสงฆ์ เช่น การเข้าเฝ้าประจำเดือนและประจำปีการฝึกจิตภาวนา ฯลฯ มีความสงบ สวดภาวนา พบแรงจูงใจใหม่ๆ เพื่อซื่อสัตย์และมุ่งมั่นอุทิศตนกับงานอภิบาล มีความสำคัญแบ่งกลุ่มย่อยเพื่อศึกษาไตร่ตรองร่วมกัน เพื่อการสังเคราะห์ชีวิตจิต สติปัญญา ชีวิตธรรมทูต เปิดสติปัญญาความคิดและใจต่อการท้าทายใหม่ๆ ของประวัติศาสตร์ ทำให้เกิดการตั้งจุดใหม่ๆ ซึ่งพระจิตเจ้าทรงสื่อสารกับพระศาสนจักร

81. มีวิถีทางและวิธีการหลากหลายที่จะทำให้การอบรมต่อเนื้อเป็นประสบการณ์ชีวิตที่มีค่ามากขึ้นสำหรับพระสงฆ์ “ชีวิตหมู่คณะ โดยเฉพาะในหมู่ผู้ที่ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยกัน หรือทำงานอภิบาลในที่เดียวกัน

มีประโยชน์กับงานธรรมทูต ชีวิตร่วมกันของพระสงฆ์เป็นตัวอย่างที่ดีที่ส่องแสงเปล่งปลั่งของความรักและความเป็นหนึ่งเดียวกัน แก่เพื่อนพระสงฆ์และบรรดาสัตบุรุษด้วย” สมาคมพระสงฆ์ที่ได้รับการรับรองจากพระศาสนจักร เป็นหนึ่งเดียวกันกับพระสังฆราช สร้าง “ความสัมพันธ์ฉันพี่น้องของพระสงฆ์” มีประโยชน์สำหรับชีวิตจิตชีวิตธรรมทูตและชีวิตอภิบาล การแนะนำชีวิตจิตมีส่วนสำคัญสำหรับการอบรมต่อเนื่องของพระสงฆ์ด้วย

สรุป “เราจะให้ผู้เลี้ยงที่ทำตามหัวใจเราแก่ท่าน” (ยรม 3, 15)

ปัจจุบันพระสัญญาของพระเจ้ายังทำงานในพระศาสนจักร พระศาสนจักรปรารถนาที่จะเห็นพระสัญญานี้เกิดขึ้นจริงในวิถีใหม่ที่สมบูรณ์เข้มข้น และมีประสิทธิภาพมากขึ้น พระศาสนจักรหวังจะมีการประทานพระจิตเจ้าแห่งวันเพนเตกอสเต พระสัญญาเรียกร้องพระศาสนจักรให้อิच्छุสถานภาวนาอย่างมั่นใจและร้อนรนในความรักของพระบิดา ผู้ส่งพระเยซูผู้เลี้ยงที่ดี อัครสาวก ผู้สืบตำแหน่ง และพระสงฆ์จำนวนมากต่อเนื่องให้มนุษย์ในปัจจุบันนี้เห็นความซื่อสัตย์และคุณความดีของพระองค์ **ประชากรทั้งหมดของพระเจ้า**ควรอิच्छุสถานภาวนา ทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเพื่อกระแสน้ำพระสงฆ์ ผู้สมควรเป็นพระสงฆ์ควรเตรียมตัวอย่างจริงจังเพื่อต้อนรับพระพรของพระเจ้าและนำไปปฏิบัติในชีวิต โดยรู้ว่าพระศาสนจักรและโลกมีความต้องการพวกเขาอย่างแท้จริง หล่อหลอมหัวใจกับพระหฤทัยของพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นหนทาง ความจริง และชีวิต

ข้าพเจ้าขอวิงวอนเป็นพิเศษต่อ**บรรดาครอบครัว** ขอให้**บิดามารดา** โดยเฉพาะมารดาทั้งหลาย ให้มีใจกว้างในการที่จะถวายบุตรชายของตนแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อพระองค์ทรงเรียกพวกเขาให้เป็นพระสงฆ์ จงชื่นชมยินดีเช่นพระนางมารีย์ “เธอได้รับพระพรยิ่งกว่าหญิงใดๆ และลูกของเธอก็ได้รับพระพรด้วย” (ลก 1:42)

สำหรับ**คนหนุ่มสาว**ในปัจจุบัน จงเชื่อฟังเสียงของพระจิตเจ้า ให้ความคาดหวังอันยิ่งใหญ่ของพระศาสนจักรและของมวลมนุษยชาติตั้งก้องอยู่ในส่วนลึกของหัวใจของคุณ จงอย่ากลัวที่จะเปิดใจต้อนรับพระคริสตเจ้า

กระตือรือร้นตอบสนองต่อพระองค์โดยไม่ลังเล เมื่อพระองค์ทรงเรียกให้ติดตามพระองค์

สำหรับพระสงฆ์ผู้รับการอบรมต่อเนื่อง เพื่ออุทิศตนต่อพระศาสนจักร เป็นผู้ประกาศพระวรสารใหม่ จริงจังดำเนินชีวิตสงฆ์สู่ความศักดิ์สิทธิ์ พระเจ้าทรงสัญญากับพระศาสนจักรว่า จะประทานผู้เลี้ยงแกะไม่ใช่แบบใดก็ได้ แต่เป็นผู้เลี้ยงแกะ “ตามหัวใจของพระองค์” และ “หัวใจ” ของพระเจ้าที่ได้เปิดเผยอย่างเต็มที่ในดวงพระทัยของพระคริสตเจ้าผู้เลี้ยงแกะที่ดีพระหฤทัยของพระคริสตเจ้าผ่านหัวใจของพระสงฆ์

ข้าพเจ้าคิดถึง**ผู้สมัครเป็นพระสงฆ์ทั้งหลาย** บรรดา**สามเณรและพระสงฆ์**ที่อยู่ทั่วโลก ในสภาวะที่ยากลำบากต้องดิ้นรนที่จะซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า และรับใช้ฝูงแกะของพระองค์อย่างแน่วแน่ จงถวายชีวิตทุกวัน เพื่อให้ความเชื่อ ความหวังและความรักเติบโตขึ้นในจิตใจของมนุษย์และในประวัติศาสตร์

บรรดาพระสังฆราชผู้ร่วมประชุมสมัชชาฯ บรรดา**พระสังฆราช**ทั่วโลกและของชุมชนทั้งหมดของพระศาสนจักร ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะขอบคุณต่อทุกคน เพราะความซื่อสัตย์และการรับใช้ของท่าน ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านได้รับพระพรที่ช่วยให้พระพรของพระเจ้าที่ท่านได้รับด้วยการปกมือให้ลูกใหม่ขึ้นใหม่ทุกวัน (2 ทธ 1:6)

ทุกมิติของการอบรมพระสงฆ์สามารถหันไปหาพระแม่มาเรีย ผู้ตอบรับการเรียกของพระเจ้าได้ดีกว่าใครๆ ทรงเป็นทั้งผู้รับใช้และศิษย์ของพระวจนาตถ์จนถึงกับทรงปฏิสนธิพระองค์ทั้งในดวงพระทัยและในพระครรภ์ของพระนางพระวจนาตถ์ทรงรับสภาพมนุษย์เพื่อประทานพระองค์แก่มนุษยชาติ พระนางถูกเรียกให้มาอบรมพระสงฆ์นักรบแต่พระองค์เดียว ผู้ว่านอนสอนง่ายและอยู่ใต้อำนาจฉันทาของพระนาง ด้วยแบบอย่างและการเสนอวิงวอนขอของพระแม่ พระนางทรงเฝ้าดูแลการเติบโตของกระแสเรียกและชีวิตสงฆ์ในพระศาสนจักร

ดังนั้น พระสงฆ์ถูกเรียกให้มีความจงรักภักดีต่อพระแม่มาเรียพรหม
จารีอย่างมั่นคงและอ่อนหวานยิ่งวันยิ่งมากขึ้น และให้เลียนแบบอย่าง
คุณธรรมและอิฐฐานภาวนาต่อพระแม่เสมอ

ให้ไว้ ณ กรุงโรม ณ พระมหาวิหารนักบุญเปโตร
วันที่ 25 มีนาคม วันสมโภชแม่พระทรงรับสาร ค.ศ. 1992
อันเป็นปีที่ 14 แห่งสมณสมัยของข้าพเจ้า ยอห์น ปอล ที่ 2

วารสารแสงธรรมปริทัศน์

ใบสมัครสมาชิก/ต่ออายุสมาชิก/ยกเลิกสมาชิก/เปลี่ยนที่อยู่

ข้าพเจ้า บาทหลวง/ภคินี/นาย/นาง/นางสาว.....มีความจำนง

( ) 1.สมัครสมาชิกใหม่ ในนาม ( ) องค์กร (โปรดระบุชื่อ).....

( ) บุคคล (โปรดระบุชื่อ).....

โดยเริ่มตั้งแต่ ปี พ.ศ..... (หรือ ปีที่..... ฉบับที่.....) (ปีละ 3 ฉบับ อัตราค่าสมาชิก ปีละ 300 บาท)

ที่อยู่ในการจัดส่งวารสาร เลขที่..... วัตถุประสงค์.....

ถนน.....ซอย.....แขวง/ตำบล.....

เขต/อำเภอ.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

โทรศัพท์.....มือถือ.....โทรสาร.....

( ) 2.ต่ออายุสมาชิก หมายเลข.....ปี พ.ศ. (หรือ ปีที่).....

( ) 3.ยกเลิกการเป็นสมาชิก หมายเลข.....ตั้งแต่ปี พ.ศ. (หรือ ปีที่).....

( ) 4.เปลี่ยนที่อยู่ในการจัดส่งวารสาร ของ.....สมาชิกเลขที่.....

เป็นดังนี้ เลขที่.....วัตถุประสงค์.....

ถนน.....ซอย.....แขวง/ตำบล.....

เขต/อำเภอ.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

โทรศัพท์.....มือถือ.....โทรสาร.....

( ) 5.สมทบทุนในการจัดพิมพ์วารสารแสงธรรมปริทัศน์ ปีที่.....ฉบับที่.....(หากต้องการระบุปี/ฉบับ)

พร้อมกันนี้ ขอส่งเงินค่า ( ) สมาชิกใหม่ ( ) ต่ออายุสมาชิกใหม่

( ) ยอดค้างชำระค่าสมาชิก ( ) สมทบทุน

เป็นจำนวนเงิน.....บาท (.....)

โดยช่องทาง

( ) เงินสด

( ) โอนเข้าบัญชี ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาเทสโก้ โลตัส สามพราน นครปฐม

บัญชีเงินฝาก ออมทรัพย์ ชื่อบัญชี นายอภิสิทธิ์ กฤษเจริญ เลขที่บัญชี 403-613134-4

โดยกรุณาส่งสำเนาใบนำเข้าบัญชี (Pay-in-Slip) พร้อมระบุ ชื่อ - สกุล และหมายเลขสมาชิก (ถ้ามี)

มาทาง E-mail: scjournal2022@gmail.com

ลงชื่อ.....ผู้สมัครสมาชิก

วันที่...../...../.....